Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Glæde og Arbejde

FREUDE UND ARBEIT • GLÄDJE OCH ARBETE •

Pioniere beim Vormarsch im Osten
Nach einem Originalfarbfoto (Agfacolor) von Manthey, PK.

Panzer fahren der silbernen Staubfahne nach
Zu unserem Artikel: „Rollbahnen — die Todespfeile für die Sowjetunion", auf S. 27
Nach einem Originalfarbfoto (Agfacolor) von E. Grimm, PK.

Freude und Arbeit

Heft 8 · 6. Jahrgang 1941

OFFIZIELLES ORGAN DES „ZENTRALAMTES FÜR INTERNATIONALE SOZIALGESTALTUNG"

Schule im

UNTERREDUNG MIT DEM ITALIENISCHEN UNTERRICHTSMINISTER

SKOLE I FASCISTISK AAND

Samtale med den italienske Undervisningsminister Exc. Giuseppe Bottai

Rom, im August 1941

Der italienische Unterrichtsminister Exz. Giuseppe Bottai, hatte die Freundlichkeit, unserem Berichterstatter, Alfred Block, eine Unterredung für die Zeitschrift „Freude und Arbeit" zu gewähren.

I.

„Die faschistische Revolution hat eine wesentliche Umgestaltung auf allen Gebieten des öffentlichen und privaten Lebens herbeigeführt. Als Unterrichtsminister haben Sie, Exzellenz, die verantwortungsvolle Aufgabe übernommen, die faschistischen Ideen, mit denen der Duce als genialer Staatsmann das neue Italien aufgebaut hat, zu verbreiten und zu vertiefen. Können Sie mir sagen, nach welchen Grundsätzen die faschistische Schule die Jugend Italiens erzieht, damit sie das große Erbe der Väter würdig antreten kann?"

„Die grundlegenden Richtlinien, die der in der ‚Carta della Scuola' umrissenen faschistischen Erziehung das Gepräge geben, sind hervorgegangen einerseits aus den Werten unserer Tradition und andererseits aus den modernen Anforderungen einer den Bedürfnissen der Nation entsprechenden Kultur. Die Bedürfnisse der Nation ihrerseits werden durch unsere politische und soziale Weltanschauung bestimmt. In meinen nun folgenden Ausführungen werden Sie ohne Zweifel zahlreiche Übereinstimmungen mit den Grundsätzen feststellen können, auf die die Erziehung in Ihrem Lande ausgerichtet ist.

Es ist in der Tat klar, daß die Ähnlichkeit und teilweise Verwandtschaft der politischen und ethischen Auffassung der beiden revolutionären Bewegungen die Übereinstimmung der Richtlinien auf dem Gebiete der Jugenderziehung zur Folge haben mußte. Das Erziehungssystem ist bei uns ebenso wie in Ihrem Lande nicht nur das Ergebnis pädagogischer Überlegungen, sondern in noch stärkerem Ausmaß das Produkt der neuen politischen Ordnung. Daher steht auch bei uns die ausgesprochen politische Aufgabe der Erziehung im Vordergrund. Der Zweck des Schulunterrichtes liegt somit nicht in der ausschließlichen Schulung des Verstandes, sondern in der Erziehung des gesamten Menschen mit all seinen körperlichen, sittlichen und geistigen Fähigkeiten zum Bürger im Dienst des Staates: mit anderen Worten, in der Formung des faschistischen Menschen. Deshalb betrachten wir den Besuch der Schulen nicht als ein Recht, dessen sich bestimmte Schichten von Staatsbürgern nach ihrem Gutdünken bedienen können, sondern als einen ‚Dienst', der alle Volksgenossen verpflichtet. Durch diesen ‚Dienst' leistet jeder Staatsbürger nach Maßgabe seiner geistigen Fähigkeiten und Neigungen seinen obligatorischen Beitrag zum

Rom, i August 1941

Den italienske Undervisningsminister, Exc. Giuseppe Bottai var saa venlig at give vor Medarbejder Alfred Block et Interview for Tidskriftet »Glæde og Arbejde«

I.

»Den fascistiske Revolution var Anledning til en væsentlig Omvæltning paa alle Omraader med Hensyn til det offentlige og det private Liv. Som Undervisningsminister har De, Excellence, overtaget den ansvarsfulde Opgave, at forbrede og fordybe de fascistiske Idéer, som den geniale Duce byggede det nye Italien op paa. Kan De sige mig, efter hvilke Grundsætninger den fascistiske Skole opdrager den italienske Ungdom, for at denne kan tiltræde sine Fædres Arv paa en værdig Maade?«

»De grundlæggende Rettelinier, foreskrevet af ‚Carta della Scuola', som giver den fascistiske Opdragelse Præget, er paa den ene Side fremgaaet af vor Traditions Værdier og paa den anden Side af de moderne Fordringer, som svarer til en Nations Kultur. Og hvad Nationens Behov angaar, saa bestemmes dette af vor politiske og sociale Verdensanskuelse. I mine følgende Udforelser vil De uden Tvivl konstatere talrige Overenstemmelser med de Grundsætninger, som Opdragelsen i Deres Land baserer paa.

Det er jo ganske naturligt, at Ligheden og Slægtskabet med Hensyn til de to revolutionære Bevægelsers politiske og etiske Opfattelse maatte have en Overenstemmelse til Følge angaaende Rettelinierne paa Ungdomsopdragelsens Omraade. Opdragelsessystemet er hos os ligesom i Deres Land ikke kun Resultatet af pædagogiske Overvejelser, men i endnu storre Omfang den nye politiske Ordens Produkt. Derfor staar hos os Opdragelsens afgjorte politiske Opgave i Forgrunden. Skoleundervisningens Maal er derfor ikke udelukkende at skole Forstanden, men at opdrage hele Mennesket med alle sine legemlige, moralske og aandelige Evner til en Borger i Statens Tjeneste: Skoleundervisningens Maal er kort sagt Formningen af det fascistiske Menneske. Derfor anser vi ikke Skolebesoget som en Ret, men som en ‚Tjeneste', som forpligter alle Folkefæller. Ved denne ‚Tjeneste' yder enhver Statsborger svarende til sine Evner og sin Tilbojelighed sit obligatoriske Bidrag til Nationens Liv og Fornodenheder. Staten har indrettet Internater, som gor det de evnede men mindrebemidlede Elever mulig at fortsætte deres Studier. Svarende hertil skal Skolen med alle dens Klasser staa aaben for *enhver*, og alle skal have Muligheden for at gaa videre og studere. Denne Grundsætning nodvendiggor naturligvis en ensartet Mellemskole som Skole for den brede Masse, der skal tjene til Udvalg af Begavelse og Evner.

Rom i augusti 1941

Den italienske undervisningsministern, excl. Giuseppe Bottai, har haft vänligheten att giva vår korrespondent, Alfred Block, en intervju för tidskriften »Glädje och Arbete».

I.

»Den fascistiska revolutionen har medfört en väsentlig omgestaltning på alla det offentliga och privata livets områden. Såsom undervisningsminister har Ni, Excellens, övertagit den ansvarsfulla uppgiften, att sprida och fördjupa de fascistiska idéer, med vilka Il Duce som genial statsman har byggt upp det nya Italien. Kan Ni säga mig, efter vilka principer den fascistiska skolan uppfostrar Italiens ungdom, för att den värdigt skall uppbära fädernas stora arv?»

»De grundläggande riktlinjer, som sätta sin prägel på den i 'Carta della Scuola' uppskisserade fascistiska uppfostran, ha vuxit fram å ena sidan ur våra traditioners värden och å den andra sidan ur de moderna kraven hos en kultur, som motsvarar nationens behov. Nationens behov å sin sida bestämmas av vår politiska och sociala världsåskådning. I mina här följande utläggningar kommer Ni utan tvivel att kunna konstatera talrika överensstämmelser med de principer, på vilka ungdomens uppfostran i Edert land är uppbyggd.

Det är i själva verket helt naturligt, att likheten och den delvisa släktskapen mellan de båda revolutionära rörelsernas politiska och etiska uppfattning har medfört denna överensstämmelse i riktlinjerna för ungdomens uppfostran. Uppfostringssystemet är hos oss, liksom i Edert land, inte endast resultatet av pedagogiska teorier, utan i än högre grad produkten av den nya politiska ordningen. Därför står även hos oss uppfostrans utpräglat politiska uppgift i förgrunden. Ändamålet med skolundervisningen ligger därmed inte enbart i skolningen av förståndet utan i uppfostrandet av hela människan med alla hennes fysiska, moraliska och andliga anlag till borgare i statens tjänst: med andra ord i formandet av den fascistiska människan. Därför betrakta vi skolgång inte som en fördel, som vissa skikt av medborgare kunna begagna sig av efter eget gottfinannde utan som en 'tjänst', som åligger alla medborgare. Genom denna 'tjänst' lämnar varje medborgare alltefter anlag och läggning sitt obligatoriska bidrag till livet och till nationens behov. «Staten möjliggör genom sina internatskolor fortsatta studier för begåvade men obemedlade elever. I samklang därmed står principen, att skolan måste stå öppen för alla, och att den måste erbjuda var och en möjligheter till studier och utveckling. Av denna grundsats framgår som en logisk följd nödvändigheten av en

faschistischen Geiste

EXZ. GIUSEPPE BOTTAI

SKOLA I FASCISTISK ANDA

Samtal med den italienske undervisningsministern Exc. Giuseppe Bottai

Leben und zu den Bedürfnissen der Nation. Durch seine Internate ermöglicht der Staat den fähigen aber minderbemittelten Schülern die Fortsetzung ihrer Studien. Im Einklang damit steht der Grundsatz, daß die Schule in all ihren Stufen *allen* offenstehen muß, und daß sie jedem die Möglichkeit des Studiums und des Aufstiegs zu bieten hat. Aus diesem Grundsatz ergibt sich zwangsläufig die Notwendigkeit einer einheitlichen Mittelschule als Schule für breiteste Schichten und als Mittel zur Auslese der Veranlagungen und Fähigkeiten. Diese drei Klassen umfassende Schule, die von allen jenen besucht werden muß, die sich nicht einem einfachen Beruf oder einem Handwerk zuwenden, bildet sozusagen den Kernpunkt unserer jüngsten Reform. Auch sie ist weniger das Ergebnis pädagogischer Überlegungen, als die Folge sozialer Anschauungen, denn sie öffnet der Leistung und nicht dem Geld freie Bahn und gibt dem Regime die Möglichkeit, die für führende Stellungen geeigneten Personen aus allen Bevölkerungsschichten auszuwählen und die Elite der Nation, sozusagen frei von jedem klassengebundenen Vorurteil, zu erneuern. Auch auf dem Gebiet der Schulen haben wir also den Befehl des Duce, dem Volk entgegenzugehen, verwirklicht. Deshalb haben wir einerseits die Berufsschulen in ihren verschiedenen Zweigen ausgebaut und andererseits in den auf den Besuch der Universitäten vorbereitenden Schulen den Grundsatz des charakterbildenden Unterrichts durchgesetzt. Jedes rein mechanische Wissen wird dabei absolut ausgeschaltet. Wir bringen die Schüler in direkte Verbindung zu den Meisterwerken der Literatur, der Kunst und der Philosophie und versuchen, den einzelnen Unterrichtsgegenständen durch ihre Einordnung in die Gesamtkultur eine gemeinsame Plattform zu geben. Unter Kultur aber verstehen wir nicht eine Summe von Wissen, sondern die Vertiefung ewiger und lebensnaher Probleme sowie die geistige und sittliche Ausrichtung.

Durch die Einführung der Arbeit in allen Schulstufen — der Arbeitsdienst in Deutschland beweist, daß wir, wenn auch unter Anwendung verschiedener Methoden, in der Bewertung der Arbeit als erzieherisches Element der gleichen Ansicht sind — wollen wir zunächst die Schüler in die Lage versetzen, nicht nur auf intellektuellen Wegen, sondern auch durch direkte Betätigung ihrer Muskeln die Freuden und Leiden, die Mühen und Opfer des arbeitenden Volkes kennenzulernen. Vor allem aber wollen wir dadurch die Schule der Welt, der Arbeit und der Produktion nahebringen und die bisher als unüberbrückbar geltende Kluft zwischen Schule und Leben überwinden. Auch die Arbeit hat somit, ebenso wie die Einheitsmittelschule, in unserer pädagogischen Auffassung eine soziale Funktion, denn sie macht

Denne Skole omfatter tre Klasser, og den skal besoges af de Elever, som ikke har valgt Haandværket til Profession. Den danner saa at sige vor yngste Reforms Midtpunkt. Heller ikke denne Reform er Resultatet af pædagogiske Overvejelser, men en Følge af sociale Anskuelser. Den aabner Vejen for Præstationer og ikke for Pengene og giver Regimet Muligheden af hele Befolkningen at vælge de Mennesker, som egner sig for ledende Stillinger og derved at fornye Nationens Elite, saa at sige fri for alle Fordomme. Ogsaa paa Skolens Omraade har vi altsaa virkeliggjort il Duces Ordre, at imødekomme Folket. Derfor har vi paa den ene Side udvidet Fagskolerne i deres forskellige Grener og paa den anden Side i de Skoler, som forbereder Besoget paa Universiteterne, gennemført den karakterdannende Undervisnings Grundsætning. Ethvert rent mekanisk Viden udelukkes derved fuldstændigt. Vi bringer Eleverne i direkte Forbindelse med Litteraturens Mesterværker, med Kunsten og med Filosofien, og vi forsoger at give de enkelte Undervisningsgenstande en fælles Basis ved at indordne dem i Helhedskulturen. Dog betyder Ordet Kultur hos os ikke en hel Del Viden, men Fordybelsen af evige og livsnære Problemer og den aandelige og moralske Holdning.

Ved Indforelsen af Arbejdet i alle Skolegrader — Arbejdstjenesten i Tyskland beviser, at vi, selv om vi har andre Metoder, er enige med Hensyn til Bedommelsen af Arbejdet som Opdragelseselement — vil vi forst give Eleverne Lejlighed til ikke alene paa intellektuelle Veje men ogsaa ved direkte Beskæftigelser at lære de arbejdende Menneskers Glæder og Lidelser, Sorg og Offre at kende. Dog fremfor alt vil vi derigennem bringe Skolen Verden, Arbejdet og Produktionen nærmere og overvinde den Kloft mellem Skolen og Livet, som hidtil gjaldt for uovervindelig. Derved har ogsaa Arbejdet, ligesom Fællesmellemskolen, i vor pædagogiske Opfattelse, en social Funktion, fordi det gor Skolerne til Solidaritetens og alle sociale Styrkers Værktoj. Skolen hjælper altsaa til med at formindske den sociale Forskel blandt de enkelte Befolkningslag. Dette horer til Fascismens Program, og il Duce har for ikke ret længe siden bekræftet, at denne Del af Programmet vil være en vigtig Opgave for Tiden efter Krigen.«

II.

»Maa jeg sporge Dem, hvilket Omraade i den fascistiske Opdragelse er af storste Betydning?«

»Den fascistiske Opdragelses Grundsætninger er kort sammenfattet i ‚Carta della Scuolas' III. og V. ledende Sætning; den III. ledende Sætning betegner som Studiets Maal Ungdommens moralske og kulturelle Formning og — overenstemmende med G.I.L.'s opdrageriske Bestræbelser — Ung-

enhetlig mellanskola såsom skola för de breda skikten och såsom medel till urval av anlag och förmåga. Denna tre klasser omfattande skola, som måste besökas av alla, vilka inte söka sig till ett enkelt yrke eller hantverk, utgör s. a. s. kärnpunkten i vår senaste reform. Även denna är mindre ett resultat av pedagogiska teorier än en följd av sociala åskådningar, ty den öppnar fri väg för prestationen och inte för penningpungen samt giver regimen möjlighet, att utvälja de för ledande poster lämpade personerna ur alla befolkningsskikt och att förnya nationens elit, s. a. s. fritt från varje klassbunden fördom. Även i fråga om skolor ha vi alltså förverkligat Il Duces order att tillmötesgå folket. Därför ha vi å ena sidan utvidgat yrkesskolorna i dessas olika grenar och å andra sidan genomfört principen för karaktärsdanande undervisning i de för universitetsstudier förberedande skolorna. Allt rent mekaniskt vetande utes lutes därmed definitivt. Vi låta eleven komma i direkt beröring med litteraturens, konstens och filosofiens mästerverk och försöka ge de olika

Exz. Giuseppe Bottai
italienischer Unterrichtsminister

Freude und Arbeit
bei den Kolonialpolizisten in Tivoli

Deutsche und italienische Kameraden arbeiten und erholen sich gemeinsam in der Schule der „Polizei für Italienisch-Afrika" in Tivoli in Rom

Ein farbiger Bildbericht von Dr. Aurel Schwabik

Die «Polizia dell'Africa Italiana» wurde im Jahre 1936 ins Leben gerufen. Heute verfügt sie nicht nur über eine ausgedehnte Organisation, sondern auch über eine vorbildliche Schule in Tivoli, in der neben italienischen Soldaten und Offizieren dieses Polizeikorps auch deutsche Mannschaften und Offiziere herangebildet werden, die einst als Ausbilder unserer Kolonialpolizeischulen tätig sein werden

1. *Besuch aus dem Reich ist gekommen, und dem Kameraden von der deutschen Polizei wird Tivoli gezeigt*

2. *General Gazzoia, Inspekteur der Schule Tivoli, und Oberstleutnant Heischmann, Leiter des Amtes „Fremde Polizeien", beim Chef der Ordnungspolizei in Berlin, anläßlich einer gemeinsamen Feier in der Kolonialpolizeischule Tivoli*

3. *General Gazzola zeigt in der Schule Tivoli dem Beauftragten des Chefs der Ordnungspolizei, Oberstleutnant Heischmann, Bilder aus den Tätigkeitsgebieten der Kolonialpolizei in Afrika*

4. *Deutsche und italienische Kameraden in Tivoli nehmen Geschenke entgegen, die ihnen der Chef der Ordnungspolizei, General Daluege, übersandt hat. Rechts SS-Obersturmbannführer Dr. Dollmann, der persönliche Beauftragte des Reichsführers SS in Italien*

5. *Eingang zur Kolonialpolizeischule Tivoli bei Rom. Männer in der Uniform der „Polizei für Italienisch-Afrika" stehen Wache am Portal*

Glæde og Arbejde hos Kolonipolitiet i Tivoli

Tyske og italienske Kammerater arbejder og rekreerer sig sammen i Skolen »Politi for Italiensk Afrika« i Tivoli ved Rom En farvetrykt Billedberetning af Dr. Aurel Schwabik

Polizia dell'Africa Italiana blev oprettet i Aaret 1936. Idag raader den ikke blot over en udstrakt Organisation, men ogsaa over en monsterværdig Skole i Tivoli, hvor foruden dette Politikorps' italienske Soldater og Officerer ogsaa tyske Menige og Officerer uddannes, der engang i Fremtiden skal virke som Instruktorer paa vore Kolonipolitiskoler.

1. *Der er kommet Besøg fra Tyskland og Tivoli bliver forevist Kammeraten fra det tyske Politi* • **2.** *General Gazzola, Inspektor ved Skolen Tivoli og Oberstlojtnant Heischmann, Leder af Afdelingen »Fremmed Politikorps« under Chefen for Ordenspolitiet i Berlin, ved en fælles Festlighed i Koloniskolen Tivoli* • **3.** *General Gazzola viser i Skolen Tivoli Ordenspolitichefens Befuldmægtigede, Oberstlojtnant Heischmann, Billeder fra det afrikanske Kolonipolitis Virksomhedsrapporter* • **4.** *Tyske og italienske Kammerater i Tivoli modtager Gaver, som Ordenspolitiets Chef Daluege har fremsendt. Til højre ϟϟ Overstormtropfører Dr. Dollmann, Rigsførerens ϟϟ Befuldmægtigede i Italien* • **5.** *Indgang til Kolonipolitiskolen Tivoli ved Rom. Mænd i Italiensk Afrikas Politis Uniform staar Vagt ved Portalen* • **6.** *Til venstre en tysk, til højre en italiensk Elev i Kolonipolitiskolen; de bærer begge to det italienske Kolonipolitis Uniform* • **7.** *Det italienske Kolonipoliti er i videste Omfang motoriseret* • **8.** *Udsigt oppe fra Bjergene i Tivoli over Campagna, Rom og de fjerne Bjerge* • **9.** *Kolonipolitimanden maa forstaa sig paa alskens Arbejde, ogsaa f. Eks. Bygning af Veje.*

6. *Links ein deutscher, rechts ein italienischer Angehöriger der Kolonialpolizeischule; beide tragen sie die Uniform der italienischen Kolonialpolizei*

7. *Die italienische Kolonialpolizei ist weitgehendst motorisiert*

8. *Blick von der Höhe der Berge in Tivoli auf die Campagna, Rom und die fernen Gebirge*

9. *Alle Arbeiten, auch z. B. Straßenbau muß der Kolonialpolizist beherrschen.*

aus den Schulen ein Werkzeug der Solidarität aller sozialen Kräfte. Die Schule trägt also bei zu jener Verringerung der sozialen Abstände zwischen den einzelnen Bevölkerungsschichten, die zum Programm des Faschismus gehört und die der Duce auch jüngst wieder als eine der Aufgaben der Nachkriegszeit bezeichnet hat."

II.

Darf ich Sie fragen, welchen Lehrgebieten die faschistische Erziehung die größte Bedeutung beimißt?

„Die Grundsätze der faschistischen Erziehung sind kurz zusammengefaßt im III. und V. Leitsatz der ‚Carta della Scuola'; der III. Leitsatz bezeichnet als Zweck des Studiums die sittliche und kulturelle Formung der Jugend und — im Einklang mit den erzieherischen Bestrebungen der G.I.L. — ihre politische und militärische Schulung. Der V. Leitsatz verbindet die Arbeit mit dem Studium und der sportlichen Ausbildung zum Zwecke der geistigen und charakterlichen Formung der Jugend. Da aber die sittliche und kulturelle Formung der Schüler je nach der Stellung, die sie im späteren Leben einnehmen wollen, eine veränderte Bedeutung und Ausdrucksform annimmt, so müssen die am meisten beachteten Unterrichtsfächer in jedem der zahlreichen und sehr unterschiedlichen Schultypen, die von der ‚Carta della Scuola' geschaffen worden sind, verschieden sein.
Die Verbindung der klassischen Tradition mit den Werten des heutigen Lebens zum sogenannten *modernen Humanismus* kann als *Leitmotiv* unserer sämtlichen Schulen der Mittel- und Oberstufe betrachtet werden. Im einzelnen kann dazu folgendes gesagt werden:
a) In der Mittelschule, die allen jenen, welche in die Oberstufe aufsteigen wollen, die ersten Grundbegriffe der humanistischen Kultur vermittelt, nimmt das Latein eine zentrale Stellung in der Schulung und Ausrichtung des Geistes ein.
b) Im humanistischen Obergymnasium (Liceo classico) ergänzt der Unterricht moderner Sprachen und moderner Literatur den Unterricht der klassischen Sprachen und Literatur.
c) Im Oberrealgymnasium (Liceo scientifico) wird das Latein, als Symbol der klassischen Tradition, eingegliedert in die Schulung der Fähigkeiten zur wissenschaftlichen und technischen Forschung.
d) Auch in den höheren Technischen Schulen (Handelstechnisches Institut und Höhere Berufsschulen), denen wir eine große Anzahl von Schülern zuführen wollen, soll die in der Mittelschule begonnene humanistische Bildung durch ein wohlabgestimmtes literarisches Studienprogramm ohne Latein fortgesetzt werden. Dieses Studienprogramm soll der Technik eine Seele geben, denn sich selbst überlassen wäre die Technik nur ein Werkzeug mechanischer und geistloser Handfertigkeit.
Abschließend könnte ich zu dieser Frage sagen, daß wir der klassischen Kultur jene verbindende Aufgabe übertragen, die ihr in Deutschland der mit ‚Deutschkunde' bezeichneten Fächergruppe zuerkennt."

III.

„Welche Ergebnisse hat die Neuordnung des Schulunterrichtes bisher gezeitigt?"
„Obwohl der Krieg uns daran gehindert hat, das Kalendarium der ‚Carta della Scuola' in seinen verschiedenen Phasen mit jener strengen Pünktlichkeit durchzuführen, die für unsere Art typisch ist, haben wir dennoch bereits im vergangenen Jahr mit der Einführung der neuen Schultypen begonnen. Der Anfang gemacht haben wir mit dem ersten Kursus der neuen Mittelschule, dem in den kommenden Jahren die weiteren Kurse automatisch folgen werden. Die Ausrichtung des gesamten Erziehungswesens auf die neuen Grundsätze hat sich bereits vollzogen, und der neue Geist füllt heute schon die alten Formen aus. Wir haben außerdem mehrere praktische Versuche zu einigen grundlegenden Punkten der ‚Carta della Scuola' durchgeführt, um den Gesetzesbestimmungen eine größere Präzision und einen konkreteren Charakter zu verleihen. Diese Versuche haben auf jeden Fall gezeigt, daß die Reform tatsächlich eine allgemeine Erwartung erfüllt hat, und daß sie gleichzeitig den Bedürfnissen der Kultur und den Anforderungen der politischen und sozialen Lage entspricht. Was die Mittelschule im besonderen betrifft, so war die Erfahrung dieses ersten Schuljahres äußerst erfolgversprechend. Sie hat gezeigt, daß der pädagogische Grundgedanke der Reform:

dommens politiske og militæriske Uddannelse. Den V. ledende Sætning forbinder Arbejdet med Studiet og den sportslige Uddannelse for Ungdommens aandelige og karakterlige Formning. Men da Elevernes moralske og kulturelle Formning antager en forandret Betydning og Udtryksform svarende til hver enkelt Elevs Stilling, som han i sit senere Liv vil indtage, maa de mest bemærkelsesværdige Undervisningsfag i hver af de talrige og meget forskellige Skoletyper, som ‚Carta della Scuola' skabte, være forskellige.

Forbindelsen af den klassiske Tradition med det nuværende Livs Værdier til den saakaldte *moderne Humanisme* kan betragtes som *ledende Motiv* i alle vore Skoler, baade i Mellemskolen og i de højeste Klasser. Hertil bemærker jeg følgende:

a) I Mellemskolen, som formidler Eleverne, der vil besøge de øverste Klasser, den humanistiske Kulturs første Grundbegreb, indtager Latin en central Stilling med Hensyn til Uddannelsen og Holdningen af Aanden.

b) I det humanistiske Overgymnasium (Liceo Classico) suppleres Undervisningen i de klassiske Sprog og Litteratur ved Undervisning i moderne Sprog og moderne Litteratur.

c) I Overrealgymnasiet (Liceo scientifico) indlemmes Latin, som den klassiske Traditions Symbol, i Uddannelsen af Evnerne til videnskabelig og teknisk Forskning.

d) Ogsaa i de højere Tekniske Skoler (Handelsteknisk Institut og Højere Fagskoler), som skal besøges af et stort Antal Elever, skal den i Mellemskolen begyndte humanistiske Uddannelse fortsættes med et godt afstemt litterarisk Studieprogram uden Latin. Dette Studieprogram skal give Tekniken en Sjæl, for overladt til sig selv vilde Tekniken kun være et Værktøj for mekanisk og aandsfattig Fingernemhed.

Afsluttende kan jeg sige til dette Spørgsmaal, at vi overdrager den klassiske Kultur den Opgave, som De i Tyskland betegner med ‚Deutschkunde'.«

III.

»Hvilke Resultater har Skoleundervisningens Nyordning hidtil vist?«

»Selvom Krigen har hindret os i at gennemføre ‚Carta della Scuolas' Kalendarium i sine forskellige Faser med den for os typiske strenge Præcision, saa begyndte vi dog allerede i Fjor med Indførelsen af de nye Skoletyper. Det første var Indretningen af den nye Mellemskoles første Kursus. I de kommende Aar vil de andre følge automatisk. Hele Opdragelsesvæsens Grundsætninger er allerede indført, og den nye Aand udfylder allerede idag de gamle Former. Vi har desuden gennemført flere praktiske Forsøg med Hensyn til nogle af ‚Carta della Scuola's' Points, for at give Lovbestemmelserne en større Præcision og en mere konkret Karakter. Disse Forsøg har i ethvert Tilfælde vist, at den nye Reform virkelig har opfyldt den almindelige Forventning, og at den samtidig svarer til Kulturens Fornødenheder og den politiske og sociale Situations Fordringer. Særlig hvad Mellemskolen angaar, saa var Erfaringen med dette første Skoleaar yderst heldig. Den har vist, at Reformens pædagogiske Grundtanke: gennem Studiet og Elevens Personligheds Virkning at vinde en baade formende og retningsvisende Opdragelse, i sin praktiske Gennemførelse er yderst virkningsfuld.«

föremålen för undervisning en gemensam plattform genom deras inordnande i kulturen såsom helhet. Men under begreppet kultur förstå vi inte summan av vetande, utan fördjupandet i eviga och livet närstående problem samt den andliga och moraliska utvecklingen.
Genom införandet av arbetet i alla skolstadier — arbetstjänsten i Tyskland bevisar, att vi, om än under användande av skilda metoder, äro av samma åsikt i uppskattningen av arbetet såsom uppfostrande element — vilja vi till en början sätta eleverna i stånd att inte endast på intellektuell väg utan även genom direkt sysselsättning av deras muskler lära känna den arbetande befolkningens glädjeämnen och sorger, mödor och offer. Men framför allt vilja vi föra skolan närmare världen, arbetet och produktionen och övervinna den hittills såsom oövervinnerlig ansedda klyftan mellan skolan och livet. Även arbetet har därmed, liksom den enhetliga mellanskolan, i vår pedagogiska uppfattning en social funktion, ty det gör av skolorna ett verktyg för alla sociala krafters solidaritet. Skolan bidrager alltså till den minskning av de sociala avstånden mellan de olika befolkningsskikten, som hör till fascismens program och vilken Il Duce återigen helt nyligen betecknade såsom en av efterkrigstidens uppgifter.»

II.

»Får jag fråga, vilka ämnen den fascistiska uppfostran tillmäter den största betydelsen?»
»Den fascistiska uppfostrans principer äro kort sammanfattade i 'Carta della Scuolas' 3:dje och 5:te huvudsatser. Den 3:dje betecknar ungdomens moraliska och kulturella formande såsom studiernas ändamål och — i samklang med G. I. L:s uppfostrande strävanden — dess politiska och militära skolning. Den 5:te huvudsatsen förbinder arbetet med studierna och den sportliga utbildningen i och för ungdomens andliga uppfostran och karaktärsdaning. Men då det moraliska och kulturella formandet av eleven alltefter den ställning, som denne vill intaga senare i livet, antager en förändrad betydelse och uttrycksform, så måste de mest beaktade ämnena i var och en av de talrika och varandra mycket olika skoltyper, som ha skapats av 'Carta della Scuola', vara olika.
Kombinerandet av de klassiska traditionerna med värdena i nutidens dagliga liv till s. k. *modern humanism* kan betraktas som *ledmotiv* i alla våra mellanskolor och högre skolor. Vid ett närmare ingående kan därom sägas följande:
a) I mellanskolan, som åt alla dem, vilka vilja komma in i närmast högre skola, förmedlar de första grundläggande begreppen i den humanistiska kulturen, intager latinet en central ställning i skolningen och utvecklandet av anden.
b) I det humanistiska högre gymnasiet (Liceo Classico) kompletterar undervisningen i moderna språk och modern litteratur undervisningen i klassiska språk och klassisk litteratur.
c) I det högre realgymnasiet (Liceo scientifico) införes latinet, som den klassiska traditionens symbol i skolningen av anlagen för teknisk och vetenskaplig forskning.•
d) Även i de högre tekniska skolorna (handelstekniska institut och högre yrkesskolor), vilka vi vilja tillföra ett stort antal elever, skall den i mellanskolan påbörjade humanistiska bildningen fortsättas genom ett väl avvägt litterärt studieprogram utan latin. Detta studieprogram skall ge tekniken själ, ty, överlåten åt sig själv, vore tekniken endast ett verktyg för mekaniskt och själlöst hantverk.
Till slut skulle jag till denna fråga kunna tillägga, att vi skänka den klassiska kulturen den sammanhållande uppgift, som ni i Tyskland ger den med 'Deutschkunde' betecknade ämnesgruppen.»

III.

»Vilka resultat har nyordningen av skolundervisningen hittills visat?»
»Trots att kriget har hindrat oss från att genomföra 'Carta della Scuolas' program i dettas olika faser med den stränga noggrannhet, som är typisk för oss, började vi redan förra året med införandet av de nya skoltyperna. Början gjorde vi med den nya mellanskolans första kurs, som under de kommande åren automatiskt kommer att följas av de andra kurserna. Utvecklingen av hela uppfostringsväsendet efter de nya grundsatserna har redan fullföljts, och den nya andan ersätter redan i dag de gamla formerna. Vi ha dessutom genomfört flera praktiska försök i en del av 'Carta della Scuolas' grundläggande punkter för att förläna lagbestämmelserna en större precision och en mer konkret

durch das Studium und die Weckung der Persönlichkeit des Schülers einen Ansatzpunkt für die zugleich formende und richtungweisende Erziehung zu gewinnen, sich in seiner praktischen Durchführung als äußerst wirkungsvoll erwiesen hat."

IV.

„Welche Auswirkung hat bisher die Einführung der Arbeit an den Universitäten und Hoheren Schulen vom faschistischen Standpunkt aus gehabt?"

„Welche Bedeutung unser Regime den Universitäten beimißt, wird durch die Tatsache erhellt, daß bereits die erste faschistische Unterrichtsreform vom Jahre 1923 der Neuordnung der Universitäten besondere Aufmerksamkeit schenkte. Die damalige Regelung ist dann im Laufe der Jahre durch verschiedene Verbesserungen abgeändert worden, um das Leben und die Leistungen der Universitäten den aus der faschistischen Weltanschauung sich ergebenden Bedürfnissen des Staates anzupassen.

Heute kann man wirklich sagen, daß auch an unseren Universitäten die Brücken zur liberalen und individualistischen Weltanschauung abgebrochen worden sind. Der gesamte Kreis der Dozenten und Studenten ist nunmehr geistig in die Reihen des Faschismus eingegliedert.

Die Errichtung zahlreicher neuer Lehrstühle für Geschichte und Weltanschauung des Faschismus — als Grundfach an allen Fakultäten —, für korporatives Recht sowie für Militärwissenschaft, die Umstellung der volkswirtschaftlichen Studien und Theorien auf die wirtschaftliche Autarkie, der an allen medizinischen Fakultäten erfolgte Ausbau der Arbeitsmedizin, die Errichtung der neuen Fakultäten für Staatswissenschaft sowie für Statistik und Bevölkerungspolitik, an denen zahlreiche Professoren lehren, die zugleich auch hohe politische Ämter bekleiden, beweisen, daß auch die Universitäten, von denen gewisse Kreise zu Unrecht annahmen, sie hafteten am stärksten an überholten Anschauungen, eine spontane Angleichung, ja eine vollständige Indentifizierung ihrer Ziele mit den politischen und sozialen Idealen der Nation vollzogen haben."

V.

„Hat nach der Bildung der Achse das Studium der deutschen Sprache und Literatur in den Höheren Schulen und der Germanistik an den Universitäten zugenommen."

„Auf diese Frage kann ich mit sehr erfreulichen Angaben antworten. Unter dem faschistischen Regime hat die Zahl der von ordentlichen Professoren besetzten Lehrstühle für deutsche Sprache und Literatur an den Universitäten oder höheren Lehranstalten von 5 im Jahre 1922 auf 11 zugenommen. An allen übrigen philologischen und philosophischen Fakultäten sowie pädagogischen Akademien besteht ein Lehrauftrag nicht nur für deutsche Sprache, sondern auch für deutsche Literatur. An einzelnen Universitäten ist in letzter Zeit außerdem noch ein Lehrauftrag für deutsche Philologie errichtet worden.

Bei den höheren Schulen ist eine bedeutende Zunahme der Lehrstellen für die deutsche Sprache zu verzeichnen — allein im letzten Jahr um 73. Dieser gesamte Fragenkomplex wird übrigens jetzt durch das im Dezember 1938 zwischen Deutschland und Italien abgeschlossene *Kulturabkommen* geregelt. Durch dieses Abkommen ist eine feste Grundlage für den Ausbau unserer gegenseitigen Beziehungen auf dem Gebiete der Kultur und besonders auf dem Gebiete der Schule geschaffen worden. Vom Kulturabkommen kann man wegen seiner Bedeutung wirklich sagen, daß es von geschichtlicher Tragweite ist. Ich brauche wahrscheinlich nicht zu erwähnen, daß die Verbreitung des Studiums der deutschen Sprache auch außerhalb der Schule gefördert wird durch Unterstützung aller öffentlichen oder privaten deutschen oder italienischen Initiativen, die diesem Zweck dienen."

VI.

„Welchen Einfluß übt der gegenwärtige Krieg auf die Erziehung der Jugend aus?"

„Der Krieg ist stets ein großer Lehrmeister. Aus der strengen Sprache des Krieges hat unsere Jugend gelernt, daß das Leben vor allem Bewußtsein der eigenen Pflichten ist. In unserer Jugend entwickelt sich heute ein hohes Verantwortungsbewußtsein, ausgesprochene Selbstlosigkeit und die Bereitschaft, im Interesse der Nation Opfer zu bringen. Ein Beweis dafür ist die große Zahl

IV.

»Hvorledes har Indførelsen af Arbejdet paa Universiteterne og paa de højere Skoler udvirket sig set fra det fascistiske Standpunkt?«

»Hvilken Betydning vort Regime tillægger Universiteterne, beviser den Kendsgerning, at allerede den første fascistiske Undervisningsreform fra Aaret 1923 skænker Universiteternes Nyordning særlig Opmærksomhed. Den daværende Regulering blev saa gennem Aarene forandret ved forskellige Forbedringer, for derved at tilpasse Universiteternes Liv og Præstationer den fascistiske Verdensanskuelse, som svarer til Statens Fornodenheder. Man kan idag virkelig sige, at ogsaa vore Universiteter har sprængt Broerne til den liberale og individualistiske Verdensanskuelse. Alle Docenter og Studenter er nu aandelig indlemmet i Fascismens Rækker. Oprettelsen af talrige nye Lærestole for Fascismens Historie og Verdensanskuelse — som Grundfag ved alle Fakulteter — for korporativ Ret og for Militærvidenskaben, Omstillingen fra de folkeøkonomiske Studier og Teorier til den økonomiske Autarki, den ved alle medicinske Fakulteter skete Udvidelse af Arbejdsmedicinen, Oprettelsen af den nye Fakultet for Statsvidenskab, for Statistik og Befolkningspolitik, hvor Forelæsninger holdes af talrige Professorer, som samtidig indtager høje politiske Embeder, beviser, at ogsaa de Universiteter, om hvilke visse Kredse uden Grund hævdede, at de klamrede sig til gamle Anskuelser, har nojagtig de samme Maal med Hensyn til Nationens politiske og sociale Idealer.«

V.

»Har Studiet af det tyske Sprog og den tyske Litteratur paa de højere Skoler og Germanistiken paa Universiteterne tiltaget efter Dannelsen af Aksen?«

»Paa dette Spørgsmaal kan jeg give et meget glædeligt Svar. Under det fascistiske Regime er Tallet af de af Professorer besatte Lærestole for tysk Sprog og Litteratur paa Universiteterne og de højere Skoler steget fra 5 i Aaret 1922 til 11. Paa alle øvrige filologiske og filosofiske Fakulteter og pædagogiske Akademier læres ikke alene det tyske Sprog men ogsaa den tyske Litteratur. Paa enkelte Universiteter læres i den senere Tid ogsaa tysk Filologi.

Denne Sag ordnes forøvrigt nu ved den i December 1938 mellem Tyskland og Italien truffede *Kulturoverenskomst*. Denne Overenskomst danner et fast Grundlag for Udvidelsen af vore gensidige Forbindelser paa Kulturens og Skolens Omraade. Hvad Kulturoverenskomsten angaar, saa kan man virkelig sige, at den er af historisk Betydning. Jeg behøver vel ikke at nævne, at Forbredelsen af det tyske Sprogs Studium udenfor Skolen fremmes ved Understøttelse af alle offentlige og private tyske og italienske Initiativer, som tjener dette Værk.«

VI.

»Hvilken Indflydelse har den nuværende Krig paa Ungdommens Opdragelse?«

»Krigen er altid en stor Læremester. Krigens strenge Sprog har lært vor Ungdom, at de egne Pligters Bevidsthed gaar fremfor alt i Livet. I vor Ungdom udvikles idag en stor Ansvarsbevidsthed, en absolut Uegennyttighed og Beredskab til i Nationens Interesse at bringe Offre. Et Bevis herfor

karaktär. Dessa försök ha under alla omständigheter visat, att reformen verkligen uppfyller ställda förhoppningar och att den samtidigt motsvarar kulturens behov och den politiska och sociala situationens krav. Beträffande mellanskolan, så voro erfarenheterna av detta första skolår synnerligen löftesrika. De ha visat, att reformens pedagogiska grundtanke: att genom studier och hänsynstagande till elevens personlighet vinna en hållpunkt för den på samma gång formande och riktningsvisande uppfostran, i sin praktiska tillämpning är ytterst verkningsfull.»

IV.

»Vilka verkningar har hittills införandet av arbetet vid universiteten och de högre skolorna haft ur fascistisk synpunkt?»

»Vilken betydelse vår regim tillmäter universiteten, klarlägges av det faktum, att redan den första facistiska undervisningsreformen av år 1923 skänkte särskild uppmärksamhet åt nyordningen av universiteten. Den då genomförda regleringen har därefter under årens lopp ändrats genom förbättringar av olika slag, för att anpassa livet och prestationerna vid universiteten efter de statens behov, som äro givna genom den fascistiska världsåskådningen. I dag kan man verkligen säga, att bryggan till liberal och individualistisk världsåskådning har bortskaffats även vid våra universitet. Docenternas och studenternas hela krets är numera andligt införlivade i fascismens leder. Tillsättandet av talrika nya lärostolar för fascismens historia och världsåskådning — såsom huvudämne för alla fackulteter — för korporativ rättsvetenskap samt för militärvetenskap, omläggandet av folknäringspolitiska studier och teorier efter den näringspolitiska autarkiens linjer, den vid alla medicinska fackulteter företagna utvidgningen, upprättandet av nya fackulteter för statsvetenskap samt för statistik och befolkningspolitik, vid vilka talrika professorer undervisa, vilka samtidigt även bekläda höga politiska ämbeten, allt detta bevisar, att även universiteten, om vilka vissa kretsar med orätt ha antagit, att de skulle vara behäftade med föråldrade åskådningar, ha genomfört en spontan anslutning, ja, en fullständig identifiering av sina mål med nationens politiska och sociala ideal.»

V.

»Har efter axelns bildande studiet av det tyska språket och den tyska litteraturen vid de högre skolorna och av germanistiken vid universiteten tilltagit?»

»Denna fråga kan jag besvara med synnerligen glädjande uppgifter. Under den fascistiska regimen har antalet av ordinarie professorer besatta lärostolar för tyska språket och tysk litteratur vid universiteten och högre läroanstalter från år 1922 till dags dato stigit från 5 till 11. Vid alla övriga filologiska och filosofiska fackulteter samt pedagogiska akademier undervisas inte endast i tyska språket utan även i tysk litteratur. Vid olika uni-

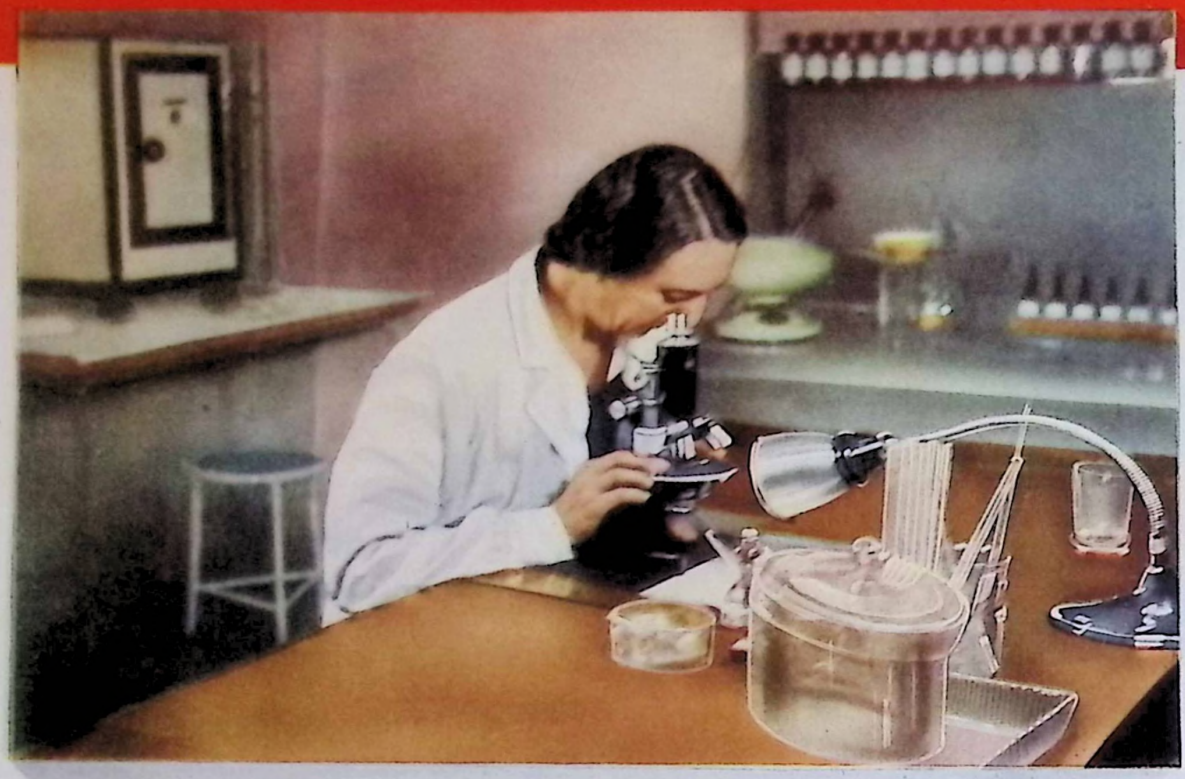

Gesun

Sundhedspleje i Italien

Hälsovård i Italien

Gesundheitsfürsorge in ITALIEN

NACH ORIGINALFARBFOTOS (AGFACOLOR) VON FOTO-CHRISTIANSEN

der Studenten unserer Universitäten, die in letzter Zeit darum gebeten haben, sofort einberufen zu werden, um als einfache Soldaten an der Front zu kämpfen. Aber noch etwas hat der Krieg unserer Jugend vermittelt: die Erkenntnis vom unbestreitbaren Anspruch Italiens auf seinen Lebensraum und vor allem auf die Freiheit in seinem Meer. Diese Erkenntnis, die vor dem Krieg nur ideologischer und theoretischer Natur sein konnte, ist durch die aktive Kriegsteilnahme zu einer konkreten Idee geworden, die durch die Anstrengungen, welche die Nation für den Triumph dieser Idee macht, täglich neu bekräftigt wird.
Die italienische Jugend hat aus den vom Kriege geforderten Anstrengungen und Opfern gelernt, daß die territoriale Unabhängigkeit, die in früheren Zeiten das Höchstmaß der nationalen Aspirationen darstellte, heute nicht mehr ausreicht. Sie weiß, daß es die bedeutend weitgehende wirtschaftliche Unabhängigkeit zu erkämpfen gilt, die das Ergebnis unseres Endsieges über die angelsächsische Hegemonie sein wird."

VII.

„Der gemeinsame Kampf der Achsenmächte für die Neuordnung Europas hat Italien und Deutschland zur engsten Waffenbrüderschaft zusammengeschlossen, die tiefe geistige Voraussetzungen und Nachwirkungen hat. Wie werden die beiden jungen Völker nach dem militärischen Endsieg auf dem Gebiete der Jugenderziehung zusammenarbeiten?"
„Im Geiste des oben erwähnten Kulturabkommens und über die Grenzen des Abkommens hinausgehend sind Initiativen ergriffen worden, die dazu bestimmt sind, eine lange und dauerhafte Wirkung auf die Jugenderziehung und auf die Einstellung der Italiener in ihren Beziehungen zur deutschen Kulturwelt auszuüben. Es ist z. B. meine Absicht, der deutschen Sprache im Rahmen der Durchführung der ‚Carta della Scuola' in den höheren Schulen den ihr nicht nur gegenüber dem Englischen, sondern auch gegenüber dem Französischen zukommenden Platz einzuräumen. Ich hatte bereits Gelegenheit, mich mit meinem Kollegen und Freund, dem Minister Rust, anläßlich seines letzten Besuches in Italien darüber zu unterhalten und mit ihm die erforderlichen Abmachungen zu treffen, um die gegenseitigen Beziehungen auf allen Gebieten der Kultur immer mehr zu vertiefen. Vor allem wollen wir die Heranbildung guter Lehrkräfte fördern, die neben der Kenntnis der Sprache auch noch Verbindung zum Leben und zur Kultur des deutschen Volkes besitzen. In Anlehnung an deutsche Maßnahmen habe ich auch einen Ausschuß für die Revision der Schulbücher gebildet, um die junge Generation vor einigen alten und eingefleischten Vorurteilen zu bewahren, die aus inzwischen überwundenen historischen Situationen entstanden sind und nicht mehr der Wirklichkeit und dem Geist der heutigen Zeit entsprechen.
Wir wollen damit — und das wird unsere Aufgabe nach dem Siege sein — erreichen, daß die Schulen beider Länder so weitgehend in ihren Zielen und Methoden übereinstimmen, daß sich langsam eine — wie der Duce sich knapp und treffend ausdrückte — ‚Schule der Achse' — herausbildet. Diese ‚Schule der Achse' wird unter Achtung der Eigenheiten der Tradition und des Charakters der beiden Völker sich das eine Ziel setzen, die Jugend der beiden Nationen in der Pflege der gemeinsamen politischen, ethischen und sozialen Ideale zu vereinen, die heute und in Zukunft dem Leben unserer Völker das Gepräge geben, die trotz aller Gegensätze in der Vergangenheit dazu bestimmt sind, sich zu finden und zu verstehen." *Alfred Block*

er det store Antal Studenter paa vore Universiteter, som i den senere Tid har bedt om at blive indkaldt som almindelig Soldat, for at kæmpe ved Fronten. Men Krigen har givet vor Ungdom endnu mere: Overbevisningen om Italiens unægtelige Krav paa dets Livsrum og fremfor alt paa Friheden i Middelhavet. Denne Erkendelse, som for Krigen kun kunde være af ideologisk og teoretisk Natur, er ved den aktive Deltagelse i Krigen blevet til en konkret Idé, som dagligt bekræftes ved de Anstrengelser, som Nationen gor for denne Idés Triumf.
Den italienske Ungdom har af Krigen og de af Krigen fordrede Anstrengelser og Offre lært, at den territoriale Uafhængighed, som for var de nationale Aspirationers højeste Maal, ikke længere er tilstrækkelig. Den italienske Ungdom ved, at det gælder at kæmpe for den betydelig videregaaende økonomiske Uafhængighed, som vil være Resultatet af den endelige Sejr over den angelsaksiske Hegemoni.«

VII.

»Aksemagternes fælles Kamp om Evropas Nyordning har smeltet Italien og Tyskland sammen til et snævert Vaabenbroderskab, som har dybe aandelige Forudsætninger og Eftervirkninger. Hvorledes vil de to unge Nationer efter den endelige militæriske Sejr arbejde sammen paa Ungdomsopdragelsens Omraade?«
»I ovennævnte Kulturoverenskomstens Aand og ud over denne Overenskomstens Grænser er der grebet Initiativer, som er bestemt til at udøve en lang og vedvarende Virkning paa Ungdomsopdragelsen og paa Italienernes Indstilling til Forbindelsen med den tyske Kulturverden. Jeg har f. Eks. tænkt mig at indromme det tyske Sprog den Plads, som det tilkommer overfor det engelske og det franske Sprog indenfor Rammerne af Carta della Scuolas Gennemførelse paa de højere Skoler. Jeg havde allerede Lejlighed til en Samtale med min Kollega og Ven, Minister Rust, — under Minister Rust's sidste Besog i Italien. Vi talte om Fordringerne med Hensyn til mere og mere at fordybe de gensidige Forbindelser paa alle Omraader. Vi vil lægge særlig stor Vægt paa Uddannelsen af evnede Lærekræfter, som ved Siden af deres Kendskab til Sprogene maa være i Besiddelse af Forbindelsen med det tyske Folks Liv og Kultur. Lignende de tyske Forholdsregler har jeg dannet et Komité til Revision af Skoleboger, for at bevare den unge Generation for gamle og indgroede Fordomme, som er opstaaet af historiske Situationer og som nu ikke længere svarer til Virkeligheden og den nuværende Tids Aand.
Vi vil derved opnaa — og det vil være vor Opgave efter Sejren — at begge Nationers Skoler i deres Maal og Metoder stemmer saa meget overen, at efterhaanden ‚Aksens Skole' dannes — som il Duce udtrykker sig knapt og træffende. Denne ‚Aksens Skole' har det Maal, at forene begge Nationers Ungdom i Plejen af fælles politiske, etiske og sociale Idealer. Disse Idealer vil i Fremtiden præge vore Nationer, som til Trods for alle Modsætninger fra Fortiden er bestemt til at finde og forstaa sig.« *Alfred Block*

versitet har under den sista tiden dessutom ämnet tysk filologi upptagits på läroplanen.
Vid de högre skolorna kan man — embart under det senaste året — konstatera en ökning av antalet avdelningar för undervisning i tyska språket med 73. Hela detta frågekomplex regleras f. ö. nu genom det i december 1938 mellan Tyskland och Italien ingångna *kulturavtalet*. Genom detta avtal har en fast grundval skapats för utvidgandet av våra ömsesidigs förbindelser på kulturens område och särskilt då på skolväsendets. Om detta kulturavtal kan man på grund av dess betydelse verkligen säga, att det är av historisk betydelse. Jag behöver antagligen inte nämna, att spridandet av studiet av det tyska språket främjas genom understöd av alla offentliga eller privata tyska och italienska initiativ, vilka tjäna detta ändamål.»

VI.

»Vilket inflytande utövar det pågående kriget över ungdomens uppfostran?»
»Kriget är alltid en stor läromästare. Av krigets hårda språk har vår ungdom lärt, att livet framför allt är medvetande om de egna plikterna. Bland vår ungdom utvecklas i dag ett stort ansvarsmedvetande, utpräglad oegennytta och beredskap att bringa offer för nationens intresse. Ett bevis för detta är det stora antal studenter vid våra universitet, som under den sista tiden har anhållit om att omedelbart få bli inkallade för att såsom enkla soldater kämpa vid fronten. Men kriget har skänkt vår ungdom ännu någonting: insikten om Italiens obestridliga anspråk — på sitt livsrum och framför allt på frihet för sitt hav. Denna insikt, som före kriget endast kunde vara av ideologisk och teoretisk natur, har genom det aktiva krigsdeltagandet blivit en konkret idée, som dagligen på nytt bekräftas genom de ansträngningar, som nationen gör för denna idées triumf.
Den italienska ungdomen har av de av kriget krävda ansträngningarna och offren lärt, att den territoriella oavhängighet, som förr utgjorde det högsta av alla nationella aspirationer, i dag inte längre räcker till. Den vet, att det gäller, att tillkämpa sig den betydligt mycket mer omfattande näringspolitiska och ekonomiska oavhängigheten, vilken kommer att vara resultatet av vår slutseger över den anglo-sachsiska hegemonien.»

VII.

»Axelmakternas gemensamma kamp för Europas nyordning har sammanfört Italien och Tyskland till ett fast vapenbrödraskap, som har djupa andliga förutsättningar och efterverkningar. Hur komma de båda unga folken efter den militära slutsegern att samarbeta på området ungdomens uppfostran?»
»I andan av det ovan nämnda kulturavtalet och utöver avtalets ram har initiativ gripits, som äro avsedda, att ha en omfattande och varaktig betydelse för ungdomens uppfostran och för italienarnas inställning i deras förhållande till den tyska kulturvärlden. Det är t. ex. min avsikt, att inom ramen av genomförandet av 'Carta della Scuola' ge det tyska språket vid de högre skolorna den plats, som tillkommer det inte endast i förhållande till det engelska utan även till det franska språket. Jag har redan haft tillfälle att samtala om detta med min kollega och vän, riksminister Rust, med anledning av dennes senaste besök i Italien och med honom träffa de erforderliga överenskommelserna för ett ytterligare fördjupande av de ömsesidiga förbindelserna på alla kulturella områden. Framför allt vilja vi gynna utbildandet av goda lärarkrafter, vilka förutom språkkunskaper även ha förbindelse med det tyska folkets liv och kultur. I överensstämmelse med tyska åtgärder har jag även låtit bilda ett utskott för en revision av läroböckerna, för att bevara den unga generationen från en del gamla, intrumfade fördomar, vilka ha framgått ur nu övervunna historiska situationer och vilka inte längre motsvara verkligheten och vår tids anda.
Vi vilja därmed — och detta kommer att bli vår uppgift efter segrn — ernå, att de båda ländernas skolor så långt överensstämma i mål och metoder, att det så småningom utkristalliseras en 'Axelns skola', som il Duce kort och träffande uttryckte sig. Denna 'Axelns skola' kommer att under hänsynstagande till de båda folkens traditionella särprägel och karaktär sätta som sitt huvudmål, att förena de båda nationernas ungdom i värden av de gemensamma politiska, etiska och sociala ideal, som i dag och i framtiden ge våra folk deras prägel, dessa folk, som trots alla motsatser i det förgångna äro bestämda att finna och förstå varandra.» *Alfred Block*

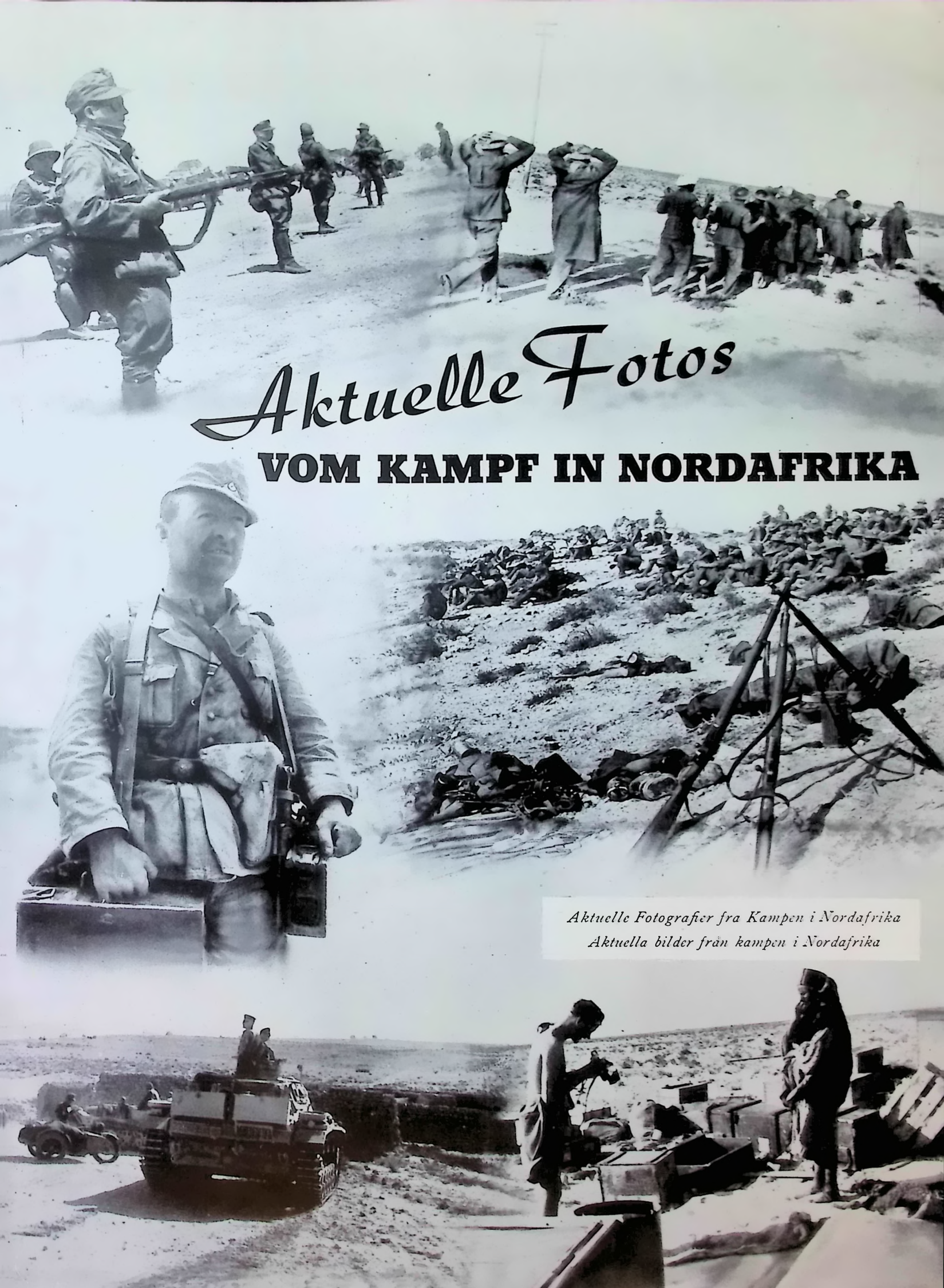

Aktuelle Fotos

VOM KAMPF IN NORDAFRIKA

Aktuelle Fotografier fra Kampen i Nordafrika
Aktuella bilder från kampen i Nordafrika

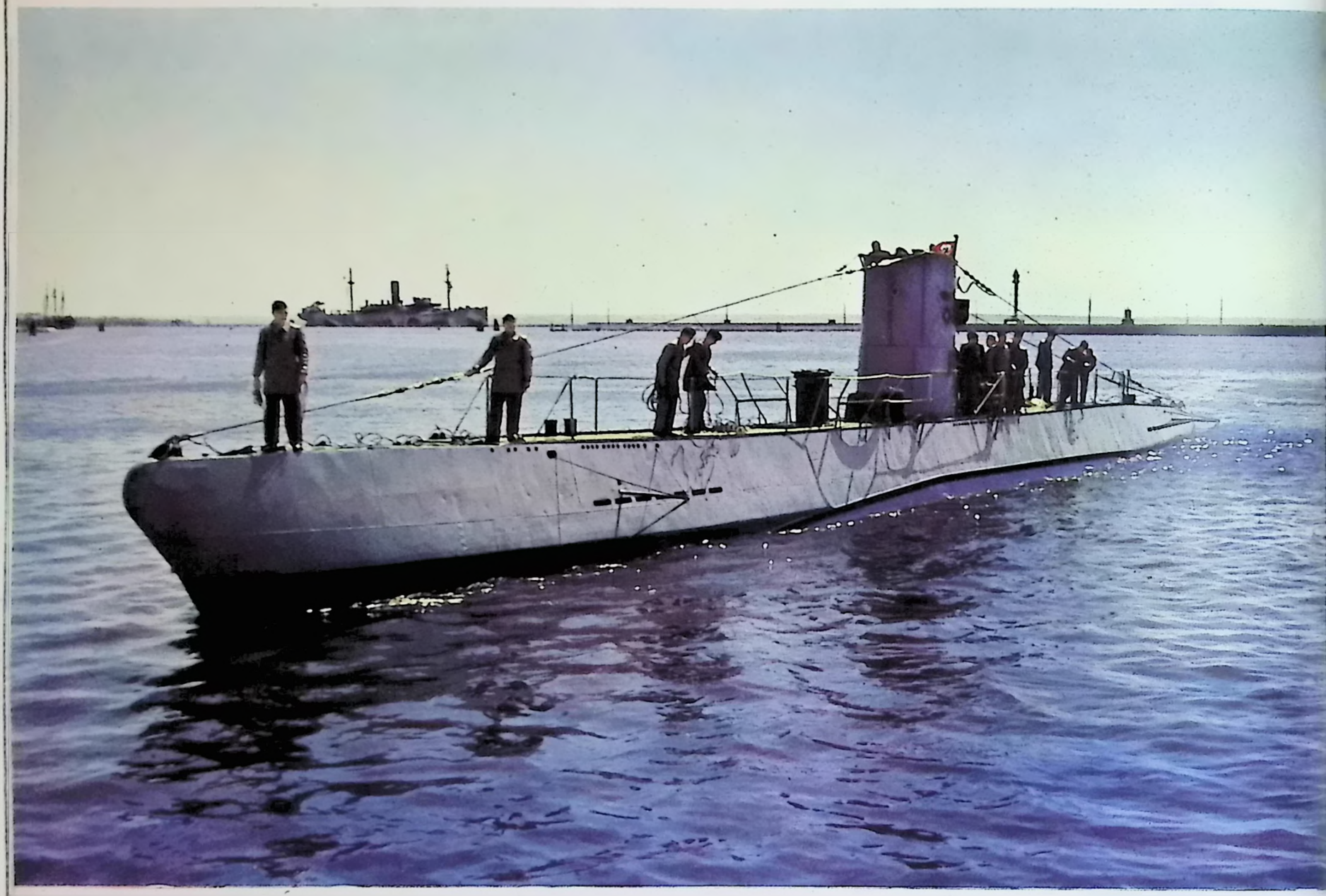

Deutschlands stolze Waffe

Tysklands stolte Vaaben · Tysklands stolta vapen

Nach einem Originalfarbfoto
(Agfacolor) von Ludwig Lang

Dr. Ley bei unserer Marine

Dr. Ley besoger vor Marine
D:r Ley hos den tyska flottan

Nach Originalfarbfotos (Agfacolor)
von Ludwig Lang

ALBEROBELLO die „Trulli"-Stadt

Süditalienische Häuser — praktisch und bodenständig

Vom Licht der süditalienischen Sonne umflutet, stehen in der Gegend zwischen Bari und Tarent höchst seltsame und eigenartige Häuser: die Trulli. Diese weiß gekalkten Bauten mit den aus graugrünem Kalkstein aufgeschichteten Kuppeln sind dabei höchst praktisch und im wahrsten Sinne „bodenständig". Ihr Material bilden nämlich die flachen Steine, die in allen Arten und Größen im Erdreich des apulischen Landes zu finden sind und die sonst so fruchtbaren Felder verderben. So haben die apulischen Bauern seit Jahrhunderten sich daran gewöhnt, zwei nützliche Dinge miteinander zu verbinden: Die Felder von Steinen zu säubern und gleichzeitig den Unrat als Rohstoff zum Häuserbau zu verwenden. Die freitragenden Kuppeln dieser Bauten, die ganz aus trockenem Mauerwerk ohne Bindemittel aufgeschichtet sind, sind ein Meisterstück alter Bautradition und haben — ebenso wie die Häuser selbst — den Vorteil, gegen Sommerhitze und Winterkälte prächtig zu isolieren.

Alberobello — »Trulli«-Byen

Syditalienske Huse — praktiske og jordbundne

Badet i den syditalienske Sol staar mellem Bari og Tarent nogle mærkelige Huse: Trulli. Disse hvidkalkede Bygninger med de af graagronne Kalksten opstablede Kupler er dog meget praktiske og man kan virklig kalde dem »jord-bundne«. Materialet er nemlig de flade Sten, som findes i alle Storrelser i det apuliske Lands Jordgrund, og som odelægger de ellers saa frugtbare Marker. Og saaledes har de apuliske Bonder allerede mange Hundrede Aar tilbage forstaaet at forbinde to nyttige Ting med hinanden: at rense Markerne for Sten og samtidig anvende disse til Bygning af Huse. Disse Bygningers fritragende Kupler, som bestaar af tort Murværk uden noget som helst Bindemiddel, Stenene er kun stablet ovenpaa hinanden, er rene Mesterværker af en gammel Bygningstradition, har den Fordel — ligesom Husene selv — at de isolerer fortræffeligt mod Sommervarme og Vinterkulde.

1. *Selv om der ingen »Byggeordning« eksisterer i Alberobello, bygger Bønderne med en egen Skønhedssans, saaledes at selv i denne Uregelmæssighed opstaar maleriske Husgrupper* • **2.** *Saaledes er Kaminerne paa Kuppeltagene anbragt* • **3.** *Trulloens Tag stables kunstnerisk* • **4.** *Alberobello, »Trulli«-Byen i Fugleperspektiv. Husene staar saa tæt ved hinanden, at man ikke kan se ind i Trappegaderne og de virker som Paddehatte* • **5.** *I Alberobellos Gader foregaar en stor Del af Familielivet* • **6.** *Trullo med paamalede Hustegn* • **7.** *Her sættes Forsiringen af Sten paa Kuplen*

Alberobello — »Trulli»-staden

Syditalienska hus — praktiska och solida

Omflutna av södra Italiens sol stå de i trakten av Bari och Tarent, dessa sällsamma, egenartade hus: trulli-husen. Dessa vitrappade byggnader med sina kupoler av grågrön kalksten äro synnerligen praktiska och solida. Materialet till dem utgöres nämligen av de flata stenar, vilka i alla olika arter och storlekar äro till finnandes i Apulien, och vilka förstöra de annars så fruktbara och bördiga fälten och åkrarna. Och så ha de apuliska bönderna sedan århundraden tillbaka vant sig vid att förena två nyttiga ting med varandra: att rensa åkrarna från stenar och att samtidigt begagna dessa som byggnadsmaterial till sina hus. De fribärande kupolerna på dessa byggnader, vilka helt utan tillhjälp av murbruk eller andra bindemedel skiktvis byggas på de vitrappade murarna, äro små mästerstycken av en gammal bondetradition och ha — liksom själva husen — den fördelen, att erbjuda ett präktigt skydd mot såväl sommarens hetta som vinterns köld.

1. *Det finns visserligen ingen stadsplan i Alberobello, men böndernas naturliga sinne för skönhet tar sig uttryck i maleriska husgrupper mitt i all oregelbundenheten* • **2.** *På detta sätt äro skorstenarna placerade på kupolerna* • **3.** *En bonde, sysselsatt med att konstfärdigt bygga taket på sin trullo* • **4.** *Alberobello, »Trulli»-staden, i fågelperspektiv. Husen ligga så tätt tillsammans, att det är omöjligt att se ner i de smala trappgatorna. De verka som sällsamma svampar* • **5.** *En stor trappgatorna. De verka som sällsamt på gatorna* • **6.** *Trullo del av familjelivet i Alberobello* • **7.** *Här påsättes kupolens utsmyckning av sten*

1. *Zwar gibt es keine „Bauordnung" in Alberobello, aber der natürliche Schönheitssinn der Bauern läßt auch in der Unregelmäßigkeit malerische Häusergruppen entstehen*

2. *So sind die Kamine auf den Kuppeldächern angebracht*

4. Alberobello, die „Trulli"-Stadt, aus der Vogelschau. Die Häuser sind so eng gedrängt, daß sie keinen Einblick in die Treppenstraßen zulassen, und wie seltsame Pilze wirken

3. Ein Bauer schichtet das Dach des Trullo kunstvoll auf

5. In den Straßen von Alberobello spielt sich ein großer Teil des Familienlebens ab

6. Trullo mit aufgemaltem Hauszeichen

Zwei Bilder aus Frankreich

To Billeder fra Frankrig • Två bilder från Frankrike

Dr. Mladen Lorković
KÖNIGL. KROATISCHER AUSSENMINISTER

Das Werden DER KROATISCHEN NATION

DEN KROATISKE NATIONS TILBLIVELSE · DEN KROATISKA NATIONENS FÖDELSE

Agram, im August 1941

Bis vor einem halben Jahrhundert überweg in der einheimischen, und später auch in der fremden geschichtlichen Wissenschaft die Ansicht, die kroatische Nation habe begonnen sich erst gegen Ende des 8. Jahrhunderts als ein Volksgebilde zu formen. Zwei Jahrhunderte nach Abschluß der Völkerwanderung begannen sich — nach dieser Annahme — aus der formlosen slawischen Masse, die sich in der letzten Ära der großen Völkerwanderung allmählich vom Norden auf die Balkanhalbinsel ergoß, die kroatischen Stammeskerne herauszuschälen. Eine slawische Sippe kroatischen Namens erweiterte ihre Macht auf die benachbarten Sippen und Geschlechter, wuchs zum Stamm an, zum Kleinstaat, schüttelte fremde Herrschaft ab und entwickelte sich schließlich zum kroatischen Königreich. Dieser Aufstieg fällt in das neunte und zehnte Jahrhundert, als sich einige Zeit nach der Gründung des kroatischen Staates, auch noch andere slawische Staaten bilden wie etwa Polen, Rußland und Serbien.

Diese These über die Bildung Kroatiens steht im Gegensatz zu allen geschichtlichen Quellen, die von einem nordischen hinterkarpatischen Kroatien berichten, von einer Wanderung der Kroaten und den ersten Anfängen der kroatischen Geschichte an der Adria. Während in Kroatien nicht die Anschauung herrschte, die im Slawentum das Volk, jedoch im Kroatentum eine untergeordnete Rassenart sehen würde, dachte man nicht an eine Ablehnung geschichtlicher Quellen, die davon sprachen, daß sich die Kroaten im 7. Jahrhundert als eine organisierte politische und militärische Nation ihren heutigen Stand erkämpften. Durch das Prismenglas des reinen Slawentums betrachtet wurde das Bild der kroatischen Geschichte verzerrt.

Im letzten Jahrzehnt hat die Geschichtswissenschaft wiederholt die Urgründe des Kroatentums durchforscht. Neue tiefe Schichten unserer völkischen Vergangenheit wurden entdeckt, zeitlich und räumlich wesentlich erweitert. Wenn auch in dunklen Umrissen, dennoch unzweifelhaft sichtbar, ersteht vor uns bestimmt ein ganzes Jahrtausend bisher unbekannter kroatischer Geschichte. Viele Jahrhunderte vor der Schaffung des kroatischen Staates an der Adria, stand das kroatische

Agram, i August 1941

Indtil for et halvt Aarhundrede siden nærede man i vor egen og senere ogsaa i Udlandets historiske Videnskab den Anskuelse, at den kroatiske Nation først henimod Slutningen af det 8. Aarhundrede havde begyndt at forme sig til et Folk. To Hundrede Aar efter Folkevandringens Afslutning begyndte — ifølge denne Anskuelse — den kroatiske Stammekærne at udskille sig af den formlose slaviske Masse, der i den store Folkevandrings sidste Periode nordfra efterhaanden bredte sig over Balkanhalvoen. En slavisk Slægt med et kroatisk Navn udvidede sin Magt over de nærmest boende Familier og Slægter, blev til en Stamme, til en lille Stat, afrystede det fremmede Herredomme og udviklede sig sluttelig til det kroatiske Kongerige. Denne Opstigning finder Sted i det 9. og 10. Aarhundrede, da der nogen Tid efter Grundlæggelsen af den kroatiske Stat ogsaa danner sig andre slaviske Stater som Polen, Rusland og Serbien.

Denne These om Kroatiens Opstaaen strider imod alle historiske Kilder, der beretter om et nordisk bagkarpatisk Kroatien, om en Kroaternes Folkevandring og om den første Begyndelse til den kroatiske Historie ved Adriaterhavet. Da den Kulturopfattelse, som i Slaverne ser Nationen, men i Kroaterne en underordnet Raceart, ikke herskede i Kroatien, saa tænkte man her ikke paa at afvise de historiske Kilder, der berettede, at Kroaterne i det 7. Aarhundrede som en organiseret politisk og militær Nation havde tilkæmpet sig deres nuværende Stilling. Set gennem det rent slaviske Prismeglas blev Billedet af Kroaternes Historie forvrænget.

I det sidste Aarti har den historiske Videnskab gentagne Gange analyseret Kroaternes Oprindelse. Nye dybtliggende Lag af vor nationale Fortid er blevet afdækket og udvidet væsentlig i Tid og Rum. For vort Blik opstaar, omend kun i dunkle Konturer, men alligevel utvivlsomt synlig, et helt Aartusindes hidtil ukendte kroatiske Historie. Mange Aarhundreder for Oprettelsen af den kroatiske Stat ved Adriaterhavet bestod det kroatiske Folk som et organiseret politisk Samfund i Weich-

Agram i augusti 1941

Ända till för ett halvt århundrade sedan var i den inhemska och senare även i den främmande historie-vetenskapen den åsikten övervägande företrädd, att den kroatiska nationen först mot slutet av det åttonde århundradet började formas till ett folk. Tvåhundra år efter folkvandringens slut började — enligt denna teori — den kroatiska stamkärnan utkristalliseras ur den formlösa slaviska massa, som, kommande från norr, under den stora folkvandringens senare skeden spred sig över Balkanhalvön. En slavisk gren med det kroatiska namnet utvidgade sin makt över andra grenar och släkten i grannskapet, växte till en stam, till en småstat, skakade av sig främmande herravälde och utvecklades slutligen till det kroatiska kungariket. Denna utveckling ägde rum under de nionde och tionde århundradena, då även andra slaviska stater, såsom Polen, Ryssland och Serbien bildades en tid efter grundandet av den kroatiska staten.

Medan den kulturriktning inte var förhärskande i Kroatien, vilken i slavismen ser folket men i den kroatiska stammen en underordnad ras, tänkte man inte på att tillbakavisa de historiska källor, som talade om, att kroaterna under det sjunde århundradet såsom en militärt och politiskt organiserad nation tillkämpade sig sin nuvarande ställning. Betraktad med den rena slavismens ögon vanställdes bilden av Kroatiens historia.

Under det senaste decenniet har den historiska vetenskapen upprepade gånger undersökt källorna för den kroatiska historien. Därvid ha ständigt nya omfattande epoker i det kroatiska folkets förgångna upptäckts och klarlagts. Och sålunda framstår för oss, om än med suddiga konturer, så likväl tydligt skönjbart, ett helt årtusende av för oss hittills okänd kroatisk historia. Många århundraden före skapandet av den kroatiska staten vid Adriatiska Havet stod det kroatiska folket som organiserad politisk enhet inom flodområdet mellan Weichsel och Bug. Och därifrån kan man vidare följa det kroatiska folkets historia flera århundraden tillbaka till de kaukasiska bergen.

Volk als organisierte politische Körperschaft im Stromgebiet der Weichsel und des Bug. Von da aus führen Spuren noch weitere Jahrhunderte zurück zum kaukasischen Hochgebirge.

Der ersten Erwähnung des kroatischen Namens begegnen wir auf den Aufschriften des 2. und 3. Jahrhunderts in Tanais, im asiatischen Sarmatien, an der Mündung des Dons ins Asowsche Meer, an der Stelle, wo heute die Stadt Asow steht. In dieser Stadt sind zwei Grabinschriften erhalten mit den Namen „Horoath" und „Horovath".

Nach Ansicht verschiedener Geschichtsforscher war die Rasse der Kroaten, die zur Zeit der römischen Kaiser irgendwo im westlichen Kaukasus lebte, ein Zweig der kaukasischen Iranier. Ein weiterer Zweig dieser Gruppe waren die kaukasischen Anten.

In der zweiten Hälfte des 6. Jahrhunderts begannen auch die Weichsel-Kroaten, die bis dahin ein Zweig des Antenbundes waren, ein Eigenleben zu führen. Das ursprüngliche Volk der iranischen Kroaten vermischte sich mit den anderen slawischen Untertanen. Eine eigene kroatische Nation mit slawischer Sprache begann sich im 5. Jahrhundert zu bilden. In den späteren Befreiungskriegen der westlichen Slawen gegen Avaren und während gleichzeitiger Kriege dieser mit dem bysantinischen Kaiser Herakles, überfiel ein Zweig der Weichselkroaten die Avaren und zerbrach ihre Macht im alten römischen Dalmatien. Somit begann das neue südliche Kroatien.

Der heutige kroatisch-völkische Boden, das alte römische Nieder-Pannonien, war schon in den Urzeiten der Geschichte ein Gebiet völkischer Siedlung und völkischer Tätigkeit. In der ersten Hälfte des 6. Jahrhunderts sind schon große Teile Pannoniens durch slawische Kräfte besetzt, zu Zeiten der Kämpfe östlicher Goten mit Bysanz zwischen 533—555 dringen sie immer tiefer noch Süden gegen die Adria und zum Ägäischen Meer. Doch ihr Vordringen war nicht stürmisch und kriegerisch. Sie siedelten sich meistens als Sklaven der Goten oder Avaren an, doch wo sie einmal begannen das Land zu bebauen, da rückten sie nicht mehr weiter. So bleibt das ganze ungeheuere Gebiet Pannoniens, Dalmatiens, Thraziens bis zum Peleponnes bedeckt mit dem grünen Teppich des slawischen Bauerntums. Zu kleinen Stämmen und Sippen zerschlagen, ohne große Reiterscharen, schlechter gerüstet als die Germanen, Mongolen und Bysantiner, zeigten die Slawen zur Zeit der Völkerwanderung die Gabe der politischen und staatsbildenden Kräfte. In das Jahr 625 fällt der erste große Aufstand der Slawen gegen die herrschenden Völker: In dieser Zeit treten die Kroaten auf die Bühne.

Als die Avarenherrschaft nach der großen Niederlage vor Konstantinopel im Jahre 626 gebrochen war, schlugen sich 7 kroatische Stämme an die Adria durch. Über den Zug der Kroaten nach dem Süden ist unser hauptsächlicher Zeuge Zar Konstantin Porfirogenet. Er schreibt: „... Kro-

sels og Bugs Flodomraade. Derfra fører endnu tidligere Aarhundreder tilbage til de kaukasiske Højbjerge.

Den første Omtale af Kroaternes Navn møder vi paa Indskrifterne fra det 2. og 3. Aarhundrede i Tanais, i det asiatiske Sarmatien, ved Dons Udmunding i det Asovske Hav, paa det Sted, hvor Byen Asov idag ligger. I denne By findes der ti Gravskrifter med Navnene »Horoath« og »Horovath«.

Efter forskellige Historikers Opfattelse, var Kroaterracen, der i den romerske Kejsertid levede etsteds i det vestlige Kaukasus, en Gren af de kaukasiske Iranere. En anden Gren af denne Gruppe var de kaukasiske Antere.

I den anden Halvdel af det VI. Aarhundrede begyndte ogsaa Weichselkroaterne, der indtil da havde været en Gren af Anternes Forbund, at føre en selvstændig Tilværelse. De iranske Kroaters oprindelige Nation blandede sig med andre slaviske Undersaatter. En egen kroatisk Nation med slavisk Sprog begyndte at danne sig i det 5. Aarhundrede. I de vestlige Slavers senere Frihedskrige imod Avarerne og under disses samtidige Krige imod den byzantinske Kejser Herakles overfaldt en Gren af Weichselkroaterne Avarerne og knækkede deres Magt i det gamle romerske Dalmatien. Dette var Begyndelsen til det nye sydlige Kroatien.

Det nuværende kroatisk nationale Land, det gamle romerske Nedre Pannonien, var allerede i Historiens Urtid et Omraade for national Kolonisering og Erhvervsvirksomhed. I første Halvdel af det 6. Aarhundrede er store Dele af Pannonien blevet besat af slaviske Folk og under Østgoternes Kampe imod Byzans mellem 533 og 555 trænger de stadig længere mod Syd henimod Adriaterhavet og til det Ægæiske Hav. Deres Fremtrængen var dog ikke stormende og krigerisk. De bosatte sig mest som Slaver af Goterne eller Avarerne, men hvor de engang havde begyndt at sætte Bo, der rykkede de ikke videre frem — saaledes blev hele det uhyre Omraade af Pannonien, Dalmatien, Thrakien lige til Pelepones dækket af den slaviske Bondestands grønne Tæppe. Splittet ad i smaa Stammer og Slægter, uden store Rytterskarer, daarligere udrustet end Germanerne, Mongolerne og Byzantinerne, viste Slaverne sig paa Folkevandringens Tid at være begavede med politiske og statsdannende Evner. I Aaret 625 finder det første store Oprør mod Avarerne Sted. Paa denne Tid viser Kroaterne sig paa Skuepladsen.

Da Avarerherredømmet efter det store Nederlag udenfor Konstantinopel i Aaret 626 var blevet brudt, slog 7 kroatiske Stammer sig igennem til Adriaterhavet. Vort Hovedvidne til Kroaternes Krigstog mod Syd er Czar Konstantin Porfirogenet. Han skriver: »... Der boede dengang Kroater bag

Den allra första gång som vi möta namnet Kroatien är i gamla skrifter i Tanais från det andra och detredje århundradet. Tanais låg i det asiatiska Sartmatien vid Dons mynning i Asovska Sjön, på den plats, där staden Asov ligger. I denna stad har man funnit två gravstenar med namnen »Horoath» och »Horovath».

Enligt en del historieforskares åsikt voro de kroater, som på de romerska kejsarnas tid levde någonstans i västra Kaukasus, en gren av de kaukasiska iranerna. En annan gren av denna grupp var de kaukasiska anterna.

Under senare hälften av det sjätte århundradet började även Weichselkroaterna, som dittills hade varit en gren av anterna, att frigöra sig och föra ett självständigt liv. De ursprungliga iranska kroaterna blandade sig med andra slaviska stammar. Under det femte århundradet hade kroaterna börjat bilda en egen kroatisk nation med slaviskt språk. Under de västra slaviska stammarnas senare befrielsekrig mot avarerna och under dessas krig med den bysantinske kejsaren Herakles riktade en gren av Weichsel-kroaterna ett angrepp mot avarerna och bröto dessas makt i det gamla romerska Dalmatien. Det nya södra Kroatien uppstod.

Den nuvarande kroatiska jorden, det gamla romerska Neder-Pannonien, var redan sedan urminnes tider föremål för bebyggelse och bearbetning. Redan under den första hälften av det sjätte århundradet besattes stora delar av Pannonien av slaviska stammar, vilka under striderna mellan östgoterna och bysantinerna 533—555 trängde allt längre söder ut mot de Adriatiska och Egeiska Haven. Men deras frammarsch var varken stormig eller krigisk. De begåvo sig till största delen som slavar till goterna eller avarerna, men när de en gång hade fått fast fot och börjat bebygga och odla landet, stannade de där — och på så sätt befolkades så småningom hela det vidsträckta området Pannonien-Dalmatien-Tracien ända ned till Peloponnesus av slaviska bönder. Splittrade i små stammar och grupper, utan stora ryttarskaror och sämre utrustade än germanerna, mongolerna och bysantinerna ådagalade slaverna vid den stora folkvandringens tid politisk och statsbildande begåvning. År 625 uppblossade det första stora upproret mot avarerna. Vid denna tidpunkt uppträda kroaterna på scenen.

Sedan avarernas herravälde hade krossats efter det stora nederlaget vid Konstantinopel år 626, slogo sig 7 kroatiska stammar fram till Adriatiska Havet. Den förste som vittnar för oss om kroaternas vandring mot söder, är tsar Konstantin Porfirogenet. Han skriver: »... kroaterna voro då bosatta bortom Bagibarea, där nu de vita kroaterna äro bosatta. En stam, bestående av 5 bröder: Klukas, Lovelos, Kosentzis, Muhlo och *Hrobatos* samt två

Kroatien begynder igen paa sin egen Historie

Kroatien börjar åter sin egen historia

1. Venedig

2. Unterzeichnung der italienisch-kroatischen Verträge in Rom

KROATIEN beginnt wieder seine eigene Geschichte

3. Dr. Pavelić bei Ribbentrop

4. Der erste Gesandte Großdeutschlands in Agram, Kasche, überreichte dem kroatischen Staatsführer Dr. Pavelić sein Beglaubigungsschreiben

Aufmarsch des neuen kroatischen Jugendverbandes

6. Marschall Kvaternik grüßt seine Soldaten

aten wohnten damals hinter Bagibarea, dort, wo jetzt die Weißen Kroaten sind. Aber ein Stamm sonderte sich von ihnen ab, und zwar fünf Brüder: Klukas, Lovelos, Kosentzis, Muhlo und *Hrobatos*, sowie zwei Schwestern Tuga und Buga. Sie kamen mit ihrem Volk nach Dalmatien und fanden dort Avaren vor, die dieses Land besetzt hielten. Nach mehrjährigen Kämpfen überwanden die Kroaten die Avaren, von denen sie einen Teil vernichteten und den anderen unter ihr Joch zwangen. Seit jener Zeit beherrschen Kroaten dieses Land, doch sind in Kroatien noch einige Avaren übriggeblieben, die man als solche rassisch erkennt ... Von den Kroaten aber, die nach Dalmatien kamen, trennte sich ein Teil und eroberte Illyrien und Pannonien. Auch diese hatten einen eigenen Herrscher, der an den Herrscher Kroatiens freundschaftliche Geschenke sandte".

An anderer Stelle wiederholt Zar Konstantin diese Darstellung mit dem Unterschied, daß die Kroaten nach Dalmatien auf Anordnung des bysantinischen Kaisers Herakles kamen, der ihnen dieses Land, das verwüstet und unbevölkert war, zur Ansiedlung übergab.

Der Geschichtsschreiber der Stadt Split, Thomas Archidiakonus, beschreibt in der Hälfte des 13. Jahrhunderts den Zuzug der Kroaten im Süden mit folgenden Worten: „Aus den Gegenden Polens, die Lingonien hießen, kamen mit Totila sieben oder acht edle Stämme (septem vel octo tribus nobilium). Als diese sahen, daß das kroatische Land günstig für eine Ansiedlung war, da es nur wenig bevölkert war, erbaten und erhielten sie es von ihrem Fürsten. Sie blieben also hier, begannen die Einwohner zu unterdrücken und zwangen sie mit Gewalt in ihre Dienste ... So hatten sich dann diese Völker untereinander vermischt und wurden zu einem Volk von gleicher Lebensweise und Sitten und von gleicher Sprache".

Beide Hauptquellen, die das Auftauchen der Kroaten darstellen, stimmen in wesentlichen Punkten überein. Nach der einen und der anderen Quelle kamen Kroaten aus dem Norden, aus dem sogenannten Weißen Kroatien, beziehungsweise aus Polen. Nach dem einen und dem anderen Autor kamen Kroaten mit sieben oder acht Stämmen und eroberten das Land.

In diesem Gebiet bildeten sich vier kroatische Staaten: das Weiße Kroatien, das Rote Kroatien, das Pannonische und Karantanische Kroatien. Auf dem Gebiet des Weißen und Pannonischen Kroatien hat sich die kroatische Nation bis heute erhalten. In den beiden anderen Ländern, im Karantanischen und Roten Kroatien wurde im Lauf der Jahrhunderte der kroatische Name verdrängt oder ging verloren.

Zur Zeit des dalmatinisch-kroatischen Königs Tomislav, als die Ungarn das pannonische Kroatien in Besitz zu nehmen versuchten, schloß sich dieses an das dalmatische Kroatien an. Seitdem haben die gegenseitigen Bindungen zwischen dem dalmatinischen und dem pannonischen Kroatien nie mehr ganz aufgehört zu bestehen.

Bagibarea, dér hvor nu de Hvide Kroater lever. Men en Stamme skilte sig ud fra dem, det var fem Brodre: Klukas, Lovelos, Kosentzis, Muhle og *Hrobatos*, samt to Sostre Tuga og Buga. De kom med deres Folk til Dalmatien og forefandt der Avarer, som holdt dette Land besat. Efter flere Aars Kampe sejrede Kroaterne over Avarerne, af hvilke de tilintetgjorde en Del og undertvang Resten. Siden hin Tid har Kroaterne hersket over dette Land, dog er der endnu i Kroatien enkelte Avarer tilovers, som kendes paa deres Racepræg ... Men af de Kroater, der kom til Dalmatien, skilte en Del sig ud og erobrede Illyrien og Pannonien. Ogsaa disse havde deres egen Hersker, der sendte Venskabsgaver til Kroatiens Hersker."

Andetsteds gentager Czar Konstantin denne Fremstilling med den Forskel, at Kroaterne kom til Dalmatien efter Anordning af den byzantinske Kejser Herakles, der overgav dem dette odelagte og ubefolkede Land til Bosættelse.

Byen Split's Historieskriver, Thomas Archidiakonus, beskriver midt i det 13. Aarhundrede Kroaternes Vandring til Syden med folgende Ord: »Fra de Egne i Polen, der hed Lingonien, kom der sammen med Totila syv eller otte ædle Stammer (septem vel octo tribus nobilium). Da de saa, at det kroatiske Land var velegnet til Kolonisering, eftersom det kun var lidet befolket, bad de om det hos Fyrsten og erholdt det. De blev altsaa her, begyndte at undertrykke Indbyggerne og tvang dem med Vold i deres Tjeneste ... Saaledes har disse Folkeslag blandet sig indbyrdes og er blevet til eet Folk med samme Levevis og Sæder og med samme Sprog.«

Begge de Hovedkilder, der skildrer Kroaternes Opdukken, stemmer i væsentlige Punkter overens. Baade efter den ene og efter den anden Kilde kom Kroaterne fra Norden fra det saakaldte Hvide Kroatien henholdsvis fra Polen. Baade efter den ene og efter den anden Forfatters Opfattelse kom der Kroater med syv eller otte Stammer og erobrede Landet.

Paa dette Omraade dannede der sig fire kroatiske Stater: det Hvide Kroatien, det Rode Kroatien, det Pannoniske og det Karantaniske Kroatien. Paa det Hvide og det Pannoniske Kroatiens Omraade har den kroatiske Nation holdt sig indtil idag. I de to andre Lande, i det Karantaniske og det Rode Kroatien er i Aarhundredernes Lob det kroatiske Navn blevet fortrængt eller er gaaet tabt.

Paa den dalmatinsk-kroatiske Kong Tomislav's Tid, da Ungarerne forsogte at sætte sig i Besiddelse af det pannoniske Kroatien, sluttede dette sig til det dalmatinske Kroatien. Siden hin Tid har det indbyrdes Fællesskab mellem det dalmatinske og det pannoniske Kroatien stadig bestaaet.

systrar: Tuga och Buga, lösgjorde sig emellertid från de andra. De begåvo sig med sitt folk till Dalmatien och funno där detta land besatt av avarerna. Efter flera års strider besegrade kroaterna avarerna, av vilka de förintade en del och tvingade resten under sitt herravälde. Sedan denna tid behärska kroaterna detta land. I Kroatien finns emellertid ännu en liten rest avarer, vilka erkännas såsom ras ... Av de kroater, som kommo till Dalmatien, skilde sig emellertid en del från de övriga och erövrade Illyrien och Pannonien. Även dessa hade en egen härskare, som i sin vänskap med Kroatien sände detta lands härskare rika gåvor».

Tsar Konstantin upprepar denna skildring på ett annat ställe men med den skillnaden, att kroaterna kommo till Dalmatien på anordning av den bysantinske kejsaren Herakles, som skänkte dem detta ödsliga och obefolkade land.

Staden Splits historieskrivare, Thomas Archidiakonus, beskriver i medio av det trettonde århundradet kroaternas tåg mot söder med följande ord: »Från de trakter av Polen, som kallas Lingonien, kommo med Totila 7 eller 8 ädla stammar (septem vel octo tribus nobilium). Då dessa sågo, att det kroatiska landet lämpade sig för bebyggelse, då det endast var glest befolkat, begärde och erhöllo de det av sin furste. De stannade alltså där och började underkuva invånarna och påtvingade dem sitt herravälde. Och på så sätt uppblandades dessa folk med varandra, växte samman till ett enda folk med samma levnadssätt, samma språk och seder.»

Båda dessa huvudkällor, som behandla kroaternas framträdande i historien, överensstämma i det väsentliga. Enligt båda källorna kommo kroaterna från norr, från det s. k. Vita Kroatien och från Polen. Enligt båda källorna kommo de med 7 eller 8 stammar och erövrade landet.

Inom detta område bildades fyra kroatiska stater: det Vita Kroatien, det Röda Kroatien, det Pannoniska och det Karantinska Kroatien. Inom det område, som utgjordes av det Vita Kroatien och Pannonien har den kroatiska nationen stannat kvar fram till våra dagar och förstått att göra sig gällande. I de båda andra länderna Karantinska och Röda Kroatien, undanträngdes det kroatiska namnet under århundradenas lopp och gick förlorat.

Under den dalmatisk-kroatiske konungen Tomislavs tid då ungrarna försökte erövra det Pannoniska Kroatien, anslöt detta sig till det Dalmatiska Kroatien. Sedan dess har bandet mellan dessa båda länder aldrig helt upphört att existera.

Udenlandsk Statsbesøg i Tyskland
Utländska statsbesök i Tyskland

1. Der rumänische Staatsführer General Antonescu beim Führer

Ausländische Staatsbesuche in Deutschland

2. Reichsaußenminister von Ribbentrop begrüßt den rumänischen Staatsführer General Antonescu

3. Der Reichsaußenminister mit dem rumänischen Staatsführer

4. Der Reichsaußenminister empfängt den kroatischen Staatsführer Dr. Pavelić im Landhaus Fuschl

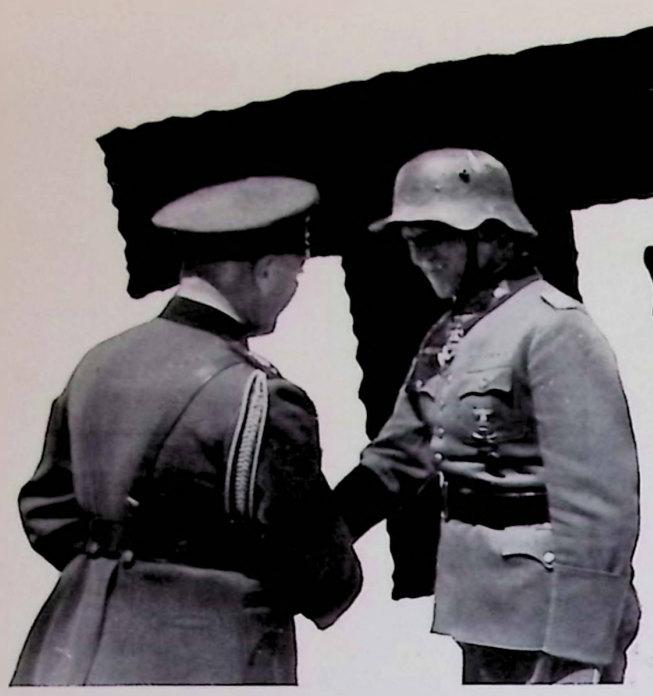

TREUE uuu

Die Rückgliederung Thraziens und Mazedoniens vertieft die deutsch-bulgarische Freundschaft und bringt neuen Aufschwung der bulgarischen Volkswirtschaft.

Sofia, im August 1941

Die im Weltkrieg 1914—1918 geschmiedete deutsch-bulgarische Waffenfreundschaft war stärker als das Schicksal, das unsere beiden Länder betraf. Sie kämpften für eine gerechte Sache und das damals vergossene Blut war nicht umsonst hingegeben. So wie das deutsche Volk an seine unterdrückten Brüder in fremder Herrschaft unablässig gedacht hat und für eine Rückgliederung deren Heimat an das Mutterland Sorge getragen hat, genau so hat auch das bulgarische Volk seine Minderheiten in der Dobrudscha, Thrazien und Mazedonien keinen Augenblick vergessen und mit Zuversicht in eine bessere Zukunft geblickt. Seine starke Hoffnung, daß es sich eines Tages einer gerechten Lösung seiner nationalen Belange erfreuen würde, ging auch in Erfüllung, dank der gewaltigen deutschen militärischen Erfolge der letzen Wochen.

Der begeisterte Empfang der deutschen Truppen durch die Bevölkerung in Bulgarien war ein neuer Beweis für die engen Bande, die zwischen Deutschland und Bulgarien bestehen. Für die Rückgliederung der Dobrudscha, Thraziens und Mazedoniens, die seit Jahrhunderten von Bulgaren besiedelt werden, wird das bulgarische Volk Deutschland und seinem großen Führer Adolf *Hitler* für immer dankbar sein. Der wiedererlangte Zugang Bulgariens zum Ägäischen Meer muß nicht nur aus ethnographischen und staatspolitischen, sondern auch aus volkswirtschaftlichen und handelspolitischen Gründen als das wichtigste Ereignis der letzten Zeit für Bulgarien hervorgehoben werden. Denn die bulgarischen Häfen am Schwarzen Meer sind ja Häfen eines geschlossenen Meeres, dessen Verbindungsmöglichkeiten ziemlich beschränkt sind.

Wer Gelegenheit gehabt hat, in Westthrazien zu reisen, wird die Fruchtbarkeit des Bodens, vor allem aber die ertragreichen Ernten und die weiten Tabakfelder bewundert haben. Gerade dieser Landstreifen, der sich zwischen dem Ägäischen Meer und den Flüssen Mesta und Struma erstreckt, ist in der Tat ein gesegnetes Stück Erde. Dazu läßt das milde Mittelmeerklima hier verschiedene wundervolle Pflanzen und bunte Gärten entstehen.

Bulgarien ist heute das wichtigste Tabak-Exportland Europas geworden. Die Bedeutung Thraziens muß mit Recht hervorgehoben werden, zumal Bulgarien durch die Rückgliederung dieses Gebietes

Thrakiens og Makedoniens Genindlemmelse styrker det tysk-bulgarske Venskab og bringer det bulgarske Erhvervsliv nyt Opsving.

Sofia, i August 1941

Det i Verdenskrigen smedede tysk-bulgarske Vaabenbroderskab har været stærkere end den Skæbne, der ramte vore to Lande. De kæmpede for en retfærdig Sag, og det dengang udgydte Blod er ikke flydt forgæves. Ligesom det tyske Folk uafladeligt har haft Tanke for sine undertrykte Brodre under fremmed Herredomme og har sorget for deres Hjemstavns Genindlemmelse i Moderlandet, nojagtig saaledes har det bulgarske Folk intetØjeblik glemt sine Mindretal i Dobrudsja, Thrakien og Makedonien og har tillidsfuldt set en bedre Fremtid imode. Dets stærke Haab om, at det en Dag vilde kunne glæde sig over en retfærdig Ordning af sine nationale Anliggender, er ogsaa, takket været de sidste Ugers vældige tyske militære Resultater, gaaet i Opfyldelse.

Den bulgarske Befolknings begejstrede Modtagelse af de tyske Tropper har givet endnu et Bevis paa de stærke Baand, der sammenknytter Tyskland og Bulgarien. Det bulgarske Folk vil for stedse være Tyskland og dets store Forer Adolf *Hitler* taknemmeligt for Genindlemmelsen af Dobrudsja, Thrakien og Makedonien, som i Aarhundreder har været beboet af Bulgarer. Bulgariens genvundne Adgang til det Ægæiske Hav maa ikke blot af ethnografiske og statspolitiske, men ogsaa af okonomiske og erhvervspolitiske Grunde fremhæves som den for Bulgarien vigtigste Begivenhed i den sidste Tid. Thi de bulgarske Havne i Sortehavet er jo Havne i et lukket Hav, hvis Forbindelsesmuligheder er temmelig begrænsede.

Hvem der har haft Lejlighed til at rejse i Vestthrakien, vil have beundret Jordens Frugtbarhed, men fremfor alt det rige Hostudbytte og de vidtstrakte Tobaksmarker. Netop denne Landstribe, der strækker sig mellem det Ægæiske Hav og Floderne Mesta og Struma, er sandelig et rigt velsignet Stykke Land. Desuden fremlokker det milde Middelhavsklima adskillige vidunderlige Plantearter og farveprægtige Haver.

Bulgarien er idag det vigtigste Tobakseksportland i Europa. Thrakiens Betydning kan med Rette fremhæves, særlig fordi Bulgarien ved Genindlemmelse af dette Omraade vil faa et nyt Opsving i sit Erhvervsliv. Ved Fredsdiktaten i Neuilly var det jo vilkaarligt blevet afskaaret fra det Ægæiske Hav; men Adgangen til det græske Hav tilkom det jo allerede af rent historiske Grunde. Særlig vigtig for Bulgariens Tobaksproduktion og Tobakseksport bliver nu Havnen Kawalla. Idag er hele Tobaksomraadet, nemlig Moderlandets sydlige Provinser og Omraaderne omkring Byerne Seres, Drama, Kawalla og Xanthi, blevet slaaet sammen til en Enhed.

De til Vestthrakien grænsende makedonske Marker, Bjerge og Søer er omspundet af store Begivenheder og Data i det bulgarske Folks Historie.

Traciens och Macedoniens återförenande med Bulgarien fördjupar den tysk-bulgariska vänskapen och giver det bulgariska näringslivet ett nytt uppsving.

Sofia i augusti 1941

Den under världskriget 1914—1918 smidda tysk-bulgariska vänskapen var starkare än det öde, som drabbade våra respektive länder. Vi kämpade för en rättvis sak, och det blod, som då göts, gavs inte förgäves. Liksom det tyska folket alltid har tänkt på sina söner under främmande ok och sörjt för deras återförenande med moderlandet, så har inte heller det bulgariska folket glömt sina minoriteter i Dobrudsja, Tracien och Macedonien utan med tillförsikt sett fram emot en ljusare framtid. Dess stora förhoppningar om att en dag få glädja sig åt en rättvis lösning av landets nationella problem, gingo även i uppfyllelse tack vare Tysklands oerhörda militära framgångar under de senaste veckorna.

Den bulgariska befolkningens hänförda mottagande av de tyska trupperna var ett nytt bevis för de fasta band, som finnas mellan Tyskland och Bulgarien. För återförenandet av Dobrudsja, Tracien och Macedonien, som sedan århundraden tillbaka bebos av bulgarer, med Bulgarien, kommer det bulgariska folket alltid att känna tacksamhet mot Tyskland och dess store ledare, Adolf *Hitler*. Bulgariens återvunna tillgång till Egeiska Havet måste framhävas särskilt, inte endast ur etnografiska och statspolitiska utan även ur närings- och handelspolitiska synpunkter, såsom den viktigaste händelsen i Bulgariens historia under senare tid. Ty de bulgariska hamnarna vid Svarta Havet äro ju hamnar i ett slutet hav, vars förbindelsemöjligheter äro tämligen små.

Den, som har haft tillfälle att resa i västra Tracien, har säkerligen beundrat jordens fruktbarhet, framför allt de rika skördarna och de vida tobaksfälten. Just detta landområde, som sträcker sig mellan Egeiska Havet och floderna Mesta och Struma, är i själva verket ett välsignat stycke jord. Det milda Medelhavsklimatet låter här olika underbara plantor och växter blomstra och frodas.

Bulgarien har i dag blivit Europas viktigaste tobakexporterande land. Traciens betydelse måste med rätta framhävas, i all synnerhet som Bulgarien genom återfåendet av detta område kommer att få uppleva ett nytt uppsving för sitt näringsliv. Det hade ju genom fredsdiktatet i Neuilly godtyckligt avskurits från Egeiska Havet; men tillgång till detta hav är landet ju av historiska grunder berättigat till. Särskilt viktig för tobaksproduktionen och för landets tobakexport kommer nu hamnen Kavalla att bli. Nu är hela tobaksområdet, bestående av moderlandets södra provinser och områdena kring städerna Seres, Drama, Kavalla och Xanthi, sammanslutna till en enhet.

De mot västra Tracien gränsande macedoniska fälten, bergen och sjöarna äro knutna till stora händelser och data i det bulgariska folkets historia. Macedonien har ju inte med orätt i århundraden

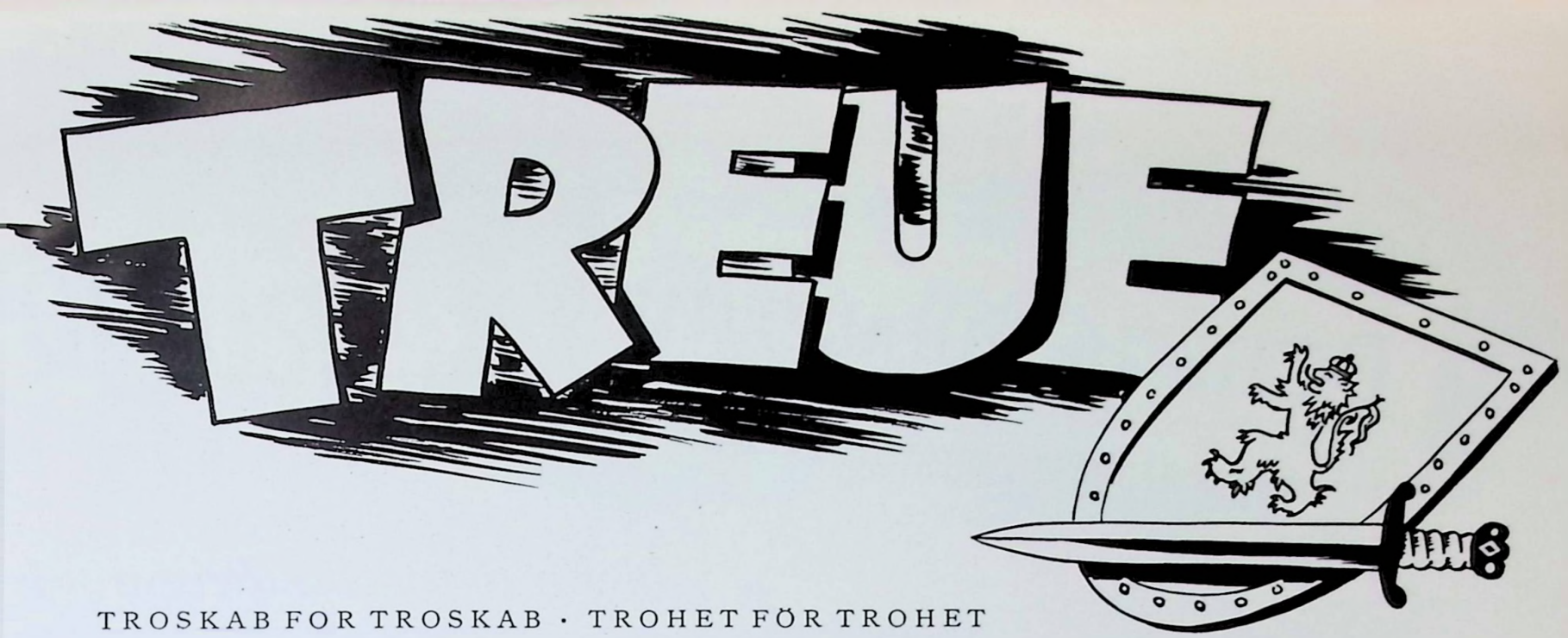

TROSKAB FOR TROSKAB · TROHET FÖR TROHET

einen neuen Aufschwung in seinem Wirtschaftsleben erfahren wird. Es war ja durch das Friedensdiktat von Neuilly willkürlich vom Ägäischen Meer abgeschnitten; der Zugang zum griechischen Meer aber stand ihm ja schon aus historischen Gründen zu. Besonders wichtig für die Tabakproduktion und für den Tabakexport Bulgariens wird jetzt der Hafen Kawalla. Heute ist das gesamte Tabakgebiet, und zwar die südlichen Provinzen des Mutterlandes und die Bezirke um die Städte Seres, Drama, Kawaila und Xanthi einheitlich zusammengeschlossen.

Die an Westthrazien grenzenden mazedonischen Felder, Berge und Seen sind von großen Ereignissen und Daten aus der Geschichte des bulgarischen Volkes umwoben. Mazedonien wurde ja nicht mit Unrecht jahrhundertelang als Zankapfel der Balkanhalbinsel und sogar als Pulverfaß Europas betrachtet. Als Bulgarien im Frühjahr 1878, mit Hilfe russischer Zarentruppen, vom türkischen Joch befreit wurde, atmete das bulgarische Volk endlich auf, denn durch den daraufhin abgeschlossenen Vertrag von San Stefano wurden ihm sämtliche von Bulgaren besiedelten Gebiete zugesprochen. Diese Freude war ihm aber nicht lange beschieden. Auf dem im Sommer desselben Jahres abgehaltenen Berliner Kongreß gelang es dem englischen Staatsmann Disraeli, durch hinterlistige Machenschaften, den Kongreß derart zu beeinflussen, daß die gefürchtete Ausdehnung der russischen Interessen auf dem Balkan durch eine erneute Schmälerung des bulgarischen Territoriums entfernt werden mußte.

Nach Forschungen bulgarischer Wissenschaftler, wie Prof. Genoff, Prof. Kantscheff u. a., ferner des verstorbenen deutschen Wissenschaftlers Prof. Gustav Weigand, der ein ausgezeichneter Mazedonienkenner war, machte der bulgarische Teil der Bevölkerung Mazedoniens damals mit rund 1,2 Millionen von insgesamt etwa 2½ Millionen Einwohnern also ungefähr die Hälfte aus. Nach dem Weltkriege 1914—1918 hatten die jugoslawische und griechische Regierung die bulgarische Regierung dazu bewogen, besondere Protokolle zu unterzeichnen, zwecks gegenseitiger Auswanderung. So verbreitete sich in der Welt die „Feststellung", daß in Thrazien und Mazedonien keine Bulgaren lebten.

Gerade in Mazedonien hat das Bulgarentum die Pflege der nationalen Volkskunst fortgeführt und die Fackel des nationalen Bewußtseins in Vergangenheit und Gegenwart in sich getragen.

Die bulgarische Bevölkerung in Thrazien und Mazedonien hat die bulgarischen Verwaltungsorgane mit Begeisterung aufgenommen, um so mehr, als die Regierung von Sofia kürzlich ein großangelegtes Bauprogramm zur Wiederherstellung und Erweiterung der Landstraßen, der Eisenbahnen und der Flughäfen, zur Regulierung der Flüsse und Kanäle, zum Bau von Schulen, Verwaltungsgebäuden und modernen Wohnsiedlungen verkündet hat.

Der neue Geist, den die deutschen Waffen in die Welt tragen, bringt die Hoffnung und Zuversicht mit sich, daß die neue Ordnung in Europa diesen verhängnisvollen Fehler vermeiden und einen gerechten und wahren Frieden herbeiführen wird. Als bedeutendster und größter Balkanstaat wird Bulgarien seine Stellung im neuen Europa, sowohl in politischer, als auch in wirtschaftlicher Beziehung zu meistern wissen. *W. Neresoff*

Makedonien har jo ikke med Urette i Aarhundreder været betragtet som Stridens Æble paa Balkanhalvoen, ja, endog som Europas Krudttonde. Da Bulgarien i Foraaret 1878 ved kejserlig russiske Troppers Hjælp blev befriet for det tyrkiske Aag, aandede det bulgarske Folk endelig op; thi ved den derefter afsluttede San Stefanotraktat fik det tildelt alle af Bulgarer beboede Omraader. Men den Glæde varede kun kort. Paa den i Sommeren samme Aar afholdte Berliner Kongres lykkedes det den engelske Statsmand Disraeli ved listige Intriger i den Grad at ove Indflydelse paa Kongressen, at den frygtede Udvidelse af det russiske Interesseomraade paa Balkan maatte afbodes ved en ny Beskæring af det bulgarske Territorium.

Efter Undersogelser af bulgarske Videnskabsmænd som Prof. Genoff, Prof. Kantscheff o. a., fremdeles af den afdode tyske Videnskabsmand Prof. Gustav Weigand, der var en udmærket Kender af Makedonien, udgjorde den bulgarske Del af Makedoniens Befolkning dengang ca. 1,2 Millioner af ialt 2½ Millioner Indbyggere, altsaa omtrent Halvdelen. Efter Verdenskrigen 1914—1918 havde den jugoslaviske og den græske Regering faaet den bulgarske Regering til at undertegne særlige Protokoller angaaende en gensidig Udvandring. Saaledes blev det »Faktum« bekendtgjort for Verden, at der ingen Bulgarer boede i Thrakien og i Makedonien.

Netop i Makedonien har Bulgarerne fortsat og plejet den nationale Folkekunst og har fordum og i Nutiden baaret Nationalbevidsthedens Fakkel.

Den bulgarske Befolkning i Thrakien og Makedonien har med Begejstring modtaget de bulgarske Forvaltningsmyndigheder, saa meget mere som Regeringen i Sofia fornylig har offentliggjort et stort anlagt Byggeprogram til Istandsættelse og Udvidelse af Landevejene, Jernbanerne og Lufthavnene, til Regulering af Floderne og Kanalerne, til Bygning af Skoler, Forvaltningsbygninger og moderne Boligkolonier.

Den nye Aand, som de tyske Vaaben bærer ud over Verden, medbringer Haabet om og Tilliden til, at Nyordningen i Europa vil undgaa den gamle Ordnings skæbnesvangre Fejl og vil hidfore en retfærdig og sand Fred. Som den betydeligste og den storste Balkanstat vil Bulgarien vide at mestre sin Stilling i det nye Europa, saavel i politisk som i okonomisk Henseende. *W. Neresoff*

betraktats som Balkanhalvöns erisäpple och till och med som Europas krutdurk. När Bulgarien i början av år 1878 med hjälp av den ryske tsarens trupper befriade sig från det turkiska oket, kunde det bulgariska folket äntligen andas ut, ty i det därpå ingångna fördraget i San Stefano tillerkändes det alla av Bulgarer bebodda områden. Men denna glädje blev inte långvarig. På den under sommaren samma år i Berlin avhållna kongressen lyckades det den engelske statsmannen Disraeli att genom baksluga metoder öva sådant inflytande på kongressen, att det fruktade utvidgandet av de ryska intressena på Balkan måste förhindras genom en ny minskning av det bulgariska territoriet.

Enligt efterforskningar av bulgariska vetenskapsmän, såsom professorerna Genoff och Kantscheff bland andra, vidare den framlidne tyske vetenskapsmannen prof. Gustav Weigand, som var en utomordentlig kännare av Macedonien, utgjorde den bulgariska delen av Macedoniens befolkning cirka 1,2 mill. av sammanlagt cirka 2½ mill. invånare, alltså ungefär hälften. Efter världskriget 1914—1918 hade den jugoslaviska och den grekiska regeringen övertalat den bulgariska regeringen att underteckna särskilda protokoll rörande ömsesidig utvandring. På så sätt spreds i världen det »konstaterandet», att inga bulgarer levde i Tracien och Macedonien.

Särskilt i Macedonien har bulgarerna hållit fast vid vården av sin nationella folkliga konst och burit det nationella medvetandets fackla genom tiderna.

Traciens och Macedoniens bulgariska befolkning har med hänförelse antagit de bulgariska förvaltningsorganen, detta så mycket mer som regeringen i Sofia nyligen förkunnade ett stort upplagt byggnadsprogram för återställandet och utvidgandet av landsvägarna, järnvägsnätet och flyghamnarna, för reglering av floderna och kanalerna, för byggandet av skolor, officiella byggnader och moderna bostadskvarter.

Den nya anda, som de tyska vapnen föra ut över världen, skänker hopp och tillförsikt om att den nya ordningen i Europa kommer att undvika tidigare gjorda, ödesdigra fel och att den kommer att medföra en rättvis och sann fred. Som största och mest betydande Balkanstat kommer Bulgarien att veta att inom det nya Europa bemästra sin ställning såväl i politiskt som även i ekonomiskt och näringspolitiskt hänseende. *W. Neresoff*

TROMSÖ-

Neue deutsche Zeitungen

Tromso — Tripolis — Athen · Nye tyske Soldaterblade

Berlin, im August 1941

Vom Polarkreis bis in die Wüste Afrikas stehen deutsche Soldaten auf Wacht gegen England. Ob sie Besatzungsarmee sind oder noch erbittert kämpfen müssen, — es ist dafür gesorgt, daß ein Kamerad von der Stellung, vom Kampf und Sieg des andern weiß. Die deutschen Feldzeitungen in den neugeschaffenen Standorten der Truppen sorgen dafür. Unter den vielen in den letzten Monaten erschienenen Soldatenzeitungen ragen drei besonders hervor: die „Deutsche Polarzeitung" in Tromsö, „Die Oase" in Tripolis und die „Deutschen Nachrichten für Griechenland" in Athen. — Wie stolz klingen die Namen Tromsö, Tripolis, Athen!

An einem Sonnabend, am 8. Februar dieses Jahres, erschien als Unterausgabe der „Deutschen Zeitung" in Norwegen erstmalig die „Deutsche Polarzeitung" in Tromsö. Ihre Aufgaben sind ähnliche wie die der „Deutschen Zeitung" in Oslo: eine möglichst schnelle Nachrichtenvermittlung alles politischen und militärischen Geschehens. Außerdem will die Polarzeitung aber noch darauf eingehen, was jedermann ganz besonders aus der bereits arktischen Gegend interessieren mag. Wie viele Forscher haben in Büchern und Schriften geschildert, wie sie unter persönlichem Einsatz ihres Lebens und ihres Gutes hier im Polarkreis versuchten, der Wissenschaft und damit der Menschheit zu dienen!

Tromsö wird gerne das „Paris des Nordens" genannt. Es ist eine Stadt von 12000 Einwohnern. Selbstverständlich der Sammelpunkt für die aus der Einsamkeit der Arktis zurückkehrenden Fischer, Pelztierjäger und Walfänger. Diese kleine „Hauptstadt des nördlichen Eismeeres" hat darum alles, was der Mensch für kulturelle Ansprüche braucht: ein Gymnasium, eine Steuermannsschule, Museen, mehrere Krankenhäuser, zahlreiche Kaffeestuben und ein Kino, das täglich dreimal ausverkauft ist. Es läßt sich nicht bestreiten, daß die „Deutsche Polarzeitung" zu den neuen Attraktionen in der Arktis gehört. Sie wird gedruckt in den Räumen des »Nordlys«, einer

Berlin, i August 1941

Fra Polarkredsen og lige ned til Afrikas Ørken staar tyske Soldater Vagt mod England. Det er fuldstændig ligegyldigt, om de horer til Besættelsestropperne, eller om de endnu maa kæmpe haardt, — der er draget Omsorg for, at den ene Kammerat ved Besked om den andens Stilling, Kamp og Sejr. Derfor sorger de tyske Feltaviser i Troppernes nyoprettede Kvarterer. Mellem de mange i de sidste Maaneder udkomne Soldaterblade, er der tre, der er særlig fremragende: »Deutsche Polarzeitung« (Tysk Polartidende) i Tromso, »Die Oase« i Tripolis og »Deutsche Nachrichten für Griechenland« (Tysk Tidende i Grækenland) i Athen. — Hvor stolt klinger ikke Navne som Tromso, Tripolis, Athen!

Den 8. Februar iaar, en Lordag, udkom forste Gang »Deutsche Polarzeitung« i Tromso som Aflagger af »Deutsche Zeitung« i Norge. Den har omtrent samme Opgave som »Deutsche Zeitung« i Oslo: hurtigst muligt at bringe Efterretninger om alle politiske og militære Hændelser. Derudover skal Polaravisen ogsaa behandle det, der særlig maatte interessere enhver fra dens arktiske Omegn. Hvor mange Forskere har ikke i Boger og i Tidsskrifter skildret, hvorledes de her indenfor Polarkredsen har forsogt at tjene Videnskaben og dermed Menneskeheden ved personlig Indsats af Liv og Lemmer!

Tromso bliver ofte kaldt »Nordens Paris«. Det er en By paa 12,000 Indbyggere. Naturligvis er den Samlingstedet for de Fiskere, Pelsdyrjægere og Hvalfangere, der vender tilbage fra Polaregnenes Ensomhed. Denne lille »Hovedstad i det nordlige Is-Hav« har derfor alt, hvad Mennesket behover for at tilfredsstille sit kulturelle Behov: et Gymnasium, en Styrmandsskole, Musæer, flere Sygehuse, talrige Kafeer, og en Biograf har fuldt Hus tre Gange daglig. Det er hævet over enhver

Berlin i augusti 1941

Från Polarcirkeln till Afrikas öknar stå tyska soldater på vakt mot England. Antingen de tillhöra en ockupationsarmee eller ännu ha att utkämpa hårda strider, så har man sörjt för, att en kamrat erhåller underrättelser om den andres ställning, kamp och seger. Det är de tyska fälttidningarna inom de olika operationsområdena, som sörja för detta. Bland de många soldattidningarna, som har utkommit under de senaste månaderna, äro tre särskilt framträdande: »Deutsche Polarzeitung» i Tromsö, »Die Oase» i Tripolis och »Deutsche Nachrichten für Griechenland» i Aten. — Hur stolt klinga inte dessa namn, Tromsö, Tripolis, Aten!

En lördag, den 8 februari i år, utkom för första gången »Deutsche Polarzeitung» i Tromsö som biupplaga till »Deutsche Zeitung» i Norge. Dess uppgifter äro liknande »Deutsche Zeitungs» i Oslo: en så snabb nyhetsförmedling som möjligt över alla politiska och militära händelser. Men dessutom söker Polartidningen gå in på områden, som kunna vara av intresse för alla särskilt däruppe i de arktiska trakterna. Hur många forskare ha inte i böcker och skrifter skildrat, hur de under personlig insats av liv och ägodelar där uppe vid Polarcirkeln ha försökt tjäna vetenskapen och därmed mänskligheten.

Tromsö kallas ofta och gärna »Nordens Paris». Det är en stad med 12,000 invånare och naturligtvis samlingspunkt för de ur den arktiska ensamheten återvändande fiskarna, pälsjägarna och valfångarna. Denna »Norra Ishavets lilla huvudstad» har därför allting, som en människa med kulturella anspråk kan begära: ett gymnasium, en navigationsskola, museer, flera sjukhus, talrika konditorier och caféer och en biograf, som tre gånger dagligen kan glädja sig åt utsålt hus. Det kan inte betridas, att »Deutsche Polarzeitung» hör till

TRIPOLIS-ATHEN

für die Soldaten

Tromsö — Tripolis — Aten · Nya tyska tidningar för soldaterna

Zeitung, in der noch bis zum 9. April 1940 die Engländer ihre Hetzlügen verbreiteten. Symbolisch mag es auf die Einwohner wirken, wenn jetzt aus den Räumen des »Nordlys« die „Deutsche Polarzeitung", deutsche Wahrheit auf Kuttern, Hunde- und Renntierschlitten nach Hammerfest und Kirkenes, Vardo und Bardefoss gesandt wird.

Ungefähr so weit wie Tromsö liegt auch Tripolis von Berlin entfernt. Hier erscheint für unsere Truppen als Feldzeitung „Die Oase". Im Gegensatz zur Polarzeitung kommt sie nur wöchentlich einmal heraus. Daher ist das Blatt in noch stärkerem Maße von Soldaten und für Soldaten gemacht. Es soll den Nachrichten- und Lesehunger unserer Truppen befriedigen. Es wendet sich aber auch mit italienischen Beiträgen an die Soldaten des verbündeten Italien. In der ganzen Cyrenaika bis über die ägyptische Grenze nach Sollum hin wird die „Oase" gelesen. Auf den Karawanenwegen nach Osten, in den Oasen mit Datteln und Fruchtbäumen, in den uns aus der Geschichte des Altertums und den Kämpfen des deutschen Afrikakorps namentlich bekannten Orten lesen deutsche und italienische Soldaten heute die „Oase", eine deutsche Zeitung.

Interessant, daß auch in Athen bereits eine deutsche Zeitung erscheint. Zwei Tage nach der Einnahme der Stadt hatte der deutsche Soldat die „Deutschen Nachrichten für Griechenland" in der Hand. Die Aufgabe des Blattes ist der Versuch, eine Annäherung zwischen dem deutschen und griechischen Volk herbeizuführen und die Mißverständnisse zu beseitigen, die eine schrankenlose Hetzpropaganda geschaffen hat. Der Dank, den der Oberbürgermeister von Athen, Plytas, in Nummer 1 der „Deutschen Nachrichten für Griechenland" den deutschen Soldaten für die Schonung der Stadt aussprach, mag einer der vielen Beweise dafür sein, daß eine neue Annäherung zwischen Deutschtum und Griechen gelingen wird, daß der Grieche in dem deutschen Soldaten nicht seinen Feind sieht.

Dr. Karl Scharping

Tvivl, at den »Deutsche Polarzeitung« horer til de nye Attraktioner i Nordpolsegnene. Den bliver trykt i de Lokaler, der tilhorte »Nordlyset«, en Avis, som Englænderne endnu indtil den 9. April 1940 brugte til Udspredelse af deres lognagtige Agitation. Det maa virke symbolsk paa Indbyggerne, naar »Tysk Polartidende« nu fra »Nordlyset«'s Lokale med Kuttere, Hunde- og Rensdyrslæder sender tysk Sandhed ud til Hammerfest og Kirkenæs, Vardo og Bardefos.

Tripolis ligger ogsaa omtrent ligesaa langt fra Berlin som Tromso. Der udgives Feltavisen »Oasen« for vore Tropper. I Modsætning til Polarbladet udkommer den kun een Gang ugentlig. Til Gengæld er dette Blad i endnu højere Grad skrevet af og for Soldater. Det skal tilfredsstille vore Troppers Nyheds- og Læselyst. Men det henvender sig ogsaa med italienske Bidrag til det forbundne Italiens Soldater. »Oasen« bliver læst i hele Cyrenaika og over den ægyptiske Grænse til Sollum. Paa Karavanvejene mod Øst, i Oaserne under Daddel- og Frugttræer, paa de særlig fra Oldtidens Historie og fra det tyske Afrikakorpses Kampe bekendte Steder læser tyske og italienske Soldater idag »Oasen«, et tysk Blad.

Det er interessant, at der ogsaa udgives en tysk Avis i Athen. To Dage efter Byens Indtagelse havde den tyske Soldat den »Tyske Tidende i Grækenland« i Haanden. Bladets Opgave er at forsoge paa at hidføre en Tilnærmelse mellem det tyske og det græske Folk og at udrydde Misforstaaelser, der er blevet skabt af en grænseløst ophidsende Propaganda. I den første Udgave af »Deutsche Nachrichten für Griechenland« bragte Overborgmesteren i Athen, Plytas, de tyske Soldater sin Tak, fordi de havde skaanet Byen; dette tjener som et Bevis mellem mange paa, at en ny Tilnærmelse mellem Tyskerne og Grækerne vil lykkes, og at Grækeren ikke i den tyske Soldat ser en Fjende.

Dr. Karl Scharping

Arktis nya attraktioner. Den tryckes i »Nordlys'» tryckerier, en tidning, i vilken engelsmännen ännu fram till den 9 april 1940 spredo sin hetspropaganda. Det må verka symboliskt för invånarna, att »Deutsche Polarzeitung» nu från »Nordlys'» tryckerier per hund- och renspann och per kutter sprider sanningen till Hammerfest och Kirkenes, till Vardo och Bardefoss.

Ungefär på samma avstånd från Berlin som Tromsö men i motsatt riktning ligger även Tripolis. Där utkommer för de tyska trupperna »Die Oase» som fälttidning. I motsats till Polartidningen utkommer den endast en gång i veckan, varför den i än högre grad är en tidning av soldater för soldater. Dess uppgift är att tillfredsställa de tyska truppernas läshunger och längtan efter nyheter. Den vänder sig emellertid även med italienska bidrag till det allierade Italiens soldater. I hela Cyrenaika över den egyptiska gränsen fram till Sollum läses »Die Oase». På karavanvägarna mot öster, i oaserna med dadelpalmer och fruktträd, i de för oss från antikens historia och från den tyska Afrikakårens strider välbekanta orterna läsa tyska och italienska soldater i dag »Die Oase», en tysk tidning.

Intressant är, att redan nu en tysk tidning utkommer även i Aten. Två dagar efter intagandet av staden hade den tyske soldaten »Deutsche Nachrichten für Griechenland» i sin hand. Denna tidnings uppgift är, att bidraga till ett närmande mellan det tyska och det grekiska folket och undanröja de missförstånd, som en ohämmad hetspropaganda har skapat. Det tack, som Atens överborgmästare, Plytas, uttalade i nummer 1 av »Deutsche Nachrichten für Griechenland» till den tyska soldaten för skonandet av staden, må tjäna som ett bevis bland många på att ett nytt närmande mellan tyskar och greker kommer att lyckas, att greken inte ser sin fiende i den tyske soldaten.

Dr. Karl Scharping

Unsere Soldaten nützen ihre Freizeit

Vore Soldater udnytter deres Fritid. DAF.'s tyske Folkecivilisationsværk hjælper ved Forskning og Husflidsarbejde

Hur våra soldater utnyttja sin fritid. Den tyska folkbildningsinstitutionen DAF. undervisar i forskning och slöjd

Berlin, im August 1941

Das Deutsche Volksbildungswerk ist ein Teil der großen NS.-Gemeinschaft „Kraft durch Freude" in der Deutschen Arbeitsfront. In rund 400 Volksbildungsstätten hat jeder Erwachsene die Möglichkeit, sich abends, nach vollbrachtem Tagewerk, zu schulen und weiterzubilden. Mit Vorträgen, Kursen und Arbeitsgemeinschaften ist das Volksbildungswerk bis ins abgelegenste Dorf vorgedrungen. Auch bei der Wehrmachtsbetreuung wird es eingesetzt. Es stellt einen Mittler zwischen Front und Heimat dar und hilft den Soldaten, ihr berufliches Wissen zu erweitern und sich neue Kenntnisse anzueignen.

Die Vorträge und Arbeitsgemeinschaften des Volksbildungswerkes sind bei unserer Wehrmacht außerordentlich beliebt. Hier findet der Soldat alles, was ihn interessiert. Er hört von der Geschichte seines Volkes und von deutscher Größe in Vergangenheit und Gegenwart. Er studiert in kleinen Arbeitsgemeinschaften Mathe-

Berlin, i August 1941

Det tyske Folkecivilisationsværk er en Del af det store NS.-Gemeinschaft »Kraft durch Freude« i Deutsche Arbeitsfront. I ca. 400 Folkecivilisationsanstalter har enhver Voksen Lejlighed til om Aftenen efter endt Arbejde at skole og videreuddanne sig. Med Foredrag, Kursus og Arbejdsfællesskab er Folkecivilisationsværket trængt frem til den mest afsides liggende Landsby. Det bliver ogsaa anvendt ved Plejen af Værnemagten. Det danner en Forbindelse mellem Front og Fødested og hjælper Soldaterne at uddanne sig videre i deres Fag og at tilegne sig nye Kundskaber.

Folkecivilisationsværkets Foredrag og Arbejdsfællesskaber er meget afholdt hos Værnemagten. Her finder Soldaten alt, hvad han er interesseret i. Han hører om sit Folks Historie, og om den tyske Magt i Fortiden og

Berlin i augusti 1941

Den tyska folkbildningsinstitutionen är en del av den stora nationalsocialistiska organisationen »Kraft durch Freude» som sorterar under tyska arbetsfronten. På ungefär 400 platser i landet har varje vuxen, som önskar utvidga sina kunskaper, möjlighet att efter arbetets slut skola och utbilda sig. Genom föredrag och kurser har det tyska folkbildningsinstitutet trängt fram även till den mest avlägsna by. Även soldaterna ta man hand om. Det verkar som en förbindelse mellan fronten och hemmet och hjälper soldaten att utöka och förskaffa nya yrkeskunskaper.

Folkbildningsinstitutets föredrag och gemenskapsutbildningar äro mycket omtyckta inom hären. Här finner soldaten allt som intresserar honom. Han får höra sitt folks historia från tysk storhetstid sedan långa tider

matik, Chemie und Physik, die ja so vielfältig mit dem Soldatenberuf verknüpft sind. Besonderer Beliebtheit erfreuen sich die Bastelkurse des Volksbildungswerkes.

Meistens äußern die Soldaten von sich aus den Wunsch, Kurse einzurichten. Dieser Wunsch wird auch dann erfüllt, wenn es sich um kleine Einheiten an entlegenen Standorten handelt. Lehrer und Wissenschaftler — häufig selber Soldaten — besuchen einsame Gebirgsjägerstellungen und veranstalten Kurse auf Schiffen. Überall sind die Männer des Volksbildungswerks herzlich willkommen. Der Soldat erkennt in ihnen Kameraden, die dazu beitragen wollen, unseren Truppen nach schwerem Dienst Freude, Entspannung und wertvolle Belehrung zu bringen.

1. *Das Tagewerk des Soldaten: Flaksoldat am Geschütz* • **2.** *Auch die deutsche Vorgeschichte interessiert unsere Soldaten* • **3.** *Mathematische Probleme* • **4.** *Chemie für alle* • **5.** *Matrosen basteln eine Kogge* • **6.** *Geheimnisse des Reagenzröhrchens* • **7.** *Eine Hansakogge, nach Feierabend von Matrosen gebastelt* • **8.** *Am Mikroskop* • **9.** *Was Matrosen interessiert: die Flora und Fauna des Meeres*

Nutiden. I smaa Arbejdsfællesskaber studerer han Mathematik, Kemi og Fysik, som jo saa ofte staar i Forbindelse med Soldaterprofessionen. Folkecivilisationsværkets Kursus i Husflidsarbejde er særlig afholdt.

For det meste udtaler Soldaterne selv Ønsket om at faa indrettet saadanne Kursus. Og dette Ønske bliver ogsaa opfyldt, naar det drejer sig om smaa Enheder paa afsides liggende Steder. Lærere og Videnskabsmænd — ofte er disse selv Soldater — besøger ensomme Bjergjægerstillinger og afholder ogsaa Kursus paa Skibe. Overlat er Mændene fra Folkecivilisationsværket hjertelig velkommen. De er Soldaternes Kammerater, som vil hjælpe vore Tropper at give dem Glæde, Rekreation og værdifuld Belæring efter den haarde Tjeneste.

1. *Soldatens Dagværk: Luftskytssoldat ved Kanonen* • **2.** *Vore Soldater er meget interesseret i den tyske Forhistorie* • **3.** *Mathematiske Problemer* • **4.** *Kemi for alle* • **5.** *Matroser bygger et Skib* • **6.** *Reagensrørets Hemmelighed* • **7.** *Et Skib fra Hansatiden, bygget af Matroser efter Fyraften* • **8.** *Ved Mikroskopet* • **9.** *Hvad Matroserne er interesseret i: Havets Dyre- og Planteverden*

tillbaka. Han studerar matematik, kemi och fysik, som man ju så ofta har nytta av inom soldatyrket. Särskilt omtyckta äro folkbildningsinstitutets kurser i slöjd och allehanda knäpgöra.

För det mesta uttrycka soldaterna själva en önskan om att kurser skola inrättas. Denna önskan uppfylles också då det rör sig om små enheter i avlägsna förläggningar. Lärare och vetenskapsmän, många själva soldater, besöka soldater avlägsna ställningar. Även kurser på båtar anordnas. Överallt äro folkbildningsmännen hjärtligt välkomna. Soldaterna finna i dem kamrater, som vill hjälpa till med att efter en hård tjänstgöring ge våra trupper glädje och avspänning och värdefull undervisning.

1. *Soldatens dagsverk. Luftvärnssoldat vid en pjäs* • **2.** *Även tysk forntidshistoria intresserar våra soldater* • **3.** *Matematiska problem:* • **4.** *Kemiför alla* • **5.** *Matroser slöjda en kogger* • **6.** *Provrörets hemligket* • **7.** *En Hansakogger, slöjdad av matroser på fritid* • **8.** *Vid mikroskopet* • **9.** *Något som intressera matroserna: havets flora och fauna*

Felix Timmermans
DER FLÄMISCHE DICHTER der Lebensfreude

Felix Timmermans, Livsglædens flamske Digter · Felix Timmermans, livsglädjens flamländske diktare

Lier, im August 1941

Seitdem 1916 der „Pallieter" in der ersten Auflage in Holland erschien, wurden die Werke von Felix Timmermans in fast alle europäischen Sprachen übersetzt und aufs wärmste von der Kritik besprochen und sehr bald von einer großen Lesergemeinde freudig aufgenommen. So hat Felix Timmermans für Flandern und sein Volk naendlich viel mehr getan als viele internationale Kongresse hätten erreichen können.

Timmermans gehört zur Weltkriegsgeneration, nicht nur seinem Alter nach, sondern auch als Kämpfer, einer der geistigen Vorkämpfer der Gleichstellung Flanderns in Belgien.

Unser Dichter wurde als Sohn einer kinderreichen Kaufmannsfamilie — er war das dreizehnte von vierzehn Kindern — in dem kleinen Städtchen Lier am 5. Juli 1886 geboren. „Für mich war kein Platz mehr im Familienstammbuch", schreibt der Dichter einmal launig in einer kleinen Selbstbetrachtung, „ich war eine Zugabe, und deshalb schrieb man mich denn einfach auf den Umschlag mit dem Namen Leopoldus Maximilianus Felix." Vater und Großvater waren Klöppelspitzenhändler, und er selbst war bis zum Ausbruch des Weltkrieges in diesem Fach kaufmännisch und auch künstlerisch tätig. Er zeichnete selbst die neuen Spitzenmuster für sein Geschäft und begann schon damals kleine Geschichten zu schreiben.

Seitdem sind viele Jahre vergangen, und Timmermans ist nicht mehr wegzudenken aus dem Schrifttum der Gegenwart. Kaum eines anderen Dichters Bücher einer anderen Nation wurden und werden so viel und gern in Deutschland gelesen wie die von Felix Timmermans.

Der Inselverlag veröffentlichte die folgenden Bücher von Timmermans: „Pallieter", „Das Jesuskind in Flandern", „Pieter Bruegel", „Der Pfarrer vom blühenden Weinberg", „Das Licht in der Laterne", „Die Delphine", „Bauernpsalm", „Aus dem schönen Lier", „Die sehr schönen Stunden von Jungfer Symforosa, dem Beginchen", „Das Triptychon von den heiligen drei Königen" und „Das Spiel von den heiligen drei Königen".

Wir wollen hier nicht alle Bücher des Dichters

Lier, i August 1941

Siden »Pallieter« i Aaret 1916 udkom i første Oplag i Holland, er Felix Timmermans Værker blevet oversat til næsten alle europæiske Sprog, er af Kritiken blevet anbefalet paa det varmeste og har hurtig skaffet sig en stor taknemmelig Læserkreds. Paa denne Maade har Felix Timmermans gjort uendelig meget mere for Flandern og sit Folk, end mange internationale Kongresser vilde have kunnet.

Timmermans horer til Verdenskrigsgenerationen ikke alene paa Grund af sin Alder, men ogsaa som Kæmper, som en af de aandelige Forkæmpere for Flanderns Ligeberettigelse i Belgien.

Denne Digter fodtes som Son af en bornerig Kobmandsfamilie — han var det trettende af fjorten Born — i den lille By Lier den 5. Juli 1886. »Til mig var der ikke Plads tilovers i Slægtsbogen«, skriver Digteren etsteds spogefuldt i en lille Selvbetragtning, »jeg var blot en Tilgift, og derfor noterede man mig ganske simpelt paa Bindet med Navnet Leopoldus Maximilianus Felix«. Hans Fader og Bedstefader var Kniplingshandlere, og selv virkede han indtil Verdenskrigens Udbrud i dette Fag baade som Kobmand og tillige som Kunstner. Han tegnede selv de nye Kniplingsmonstre for sin Forretning og begyndte allerede dengang at skrive smaa Historier.

Siden da er der gaaet mange Aar, og nu kan man ikke forestille sig Nutidens Literatur uden Timmermans. Der eksisterer næppe i nogen anden Nation en Digter, hvis Boger læses saa meget og saa gerne i Tyskland som Felix Timmermans'.

Inselverlag har udgivet folgende Boger af Timmermans: »Pallieter«, »Jesusbarnet fra Flandern«, »Pieter Bruegel«, »Præsten fra det blomstrende Vinbjerg«, »Lyset i Lanternen«, »Delfinerne«, »Bondesalmen«, »Fra det skonne Lier«, »Den lille Beguin Jomfru Symforosas skonne Timer«, »De hellige tre Kongers Triptykon« og »Legenden om de hellige tre Konger«.

Vi vil ikke her behandle alle Digterens Boger —

Lier i augusti 1941

Alltsedan år 1916, då den första upplagan av »Pallieter» utkom i Holland, har Felix Timmermans verk översatts till nästan alla europeiska språk. De rekommenderades på det varmaste av kritiken och hade snart funnit en stor läsarkrets, som alltsedan dess med glädje har mottagit varje nyutkommet verk. På så sätt har Felix Timmermans gjort oändligt mycket mer för Flandern och för sitt folk, än vad en massa internationella kongresser skulle ha kunnat åstadkomma.

Timmermans tillhör världskrigsgenerationen, inte endast genom sin ålder utan även som kämpe: som en av de andliga förkämparna för flamländarnas likaberättigande i Belgien.

Vår diktare var son till en barnrik köpmannafamilj. Han föddes i Lier den 5 juli 1886 såsom det trettonde av fjorton barn. »För mig fanns det inte någon plats i familjekrönikan», skriver han skämtsamt i en liten självbetraktelse, »jag kom på sladden och därför skrev man mig helt enkelt på pärmen med namnet Leopoldus Maxmilianus Felix». Hans far och farfar handlade med knypplade spetsar, och han själv var till världskrigets utbrott sysselsatt i detta yrke, inte endast som köpman utan även som skapande konstnär. Han ritade själv mönstren till sina spetsar och började redan då skriva små berättelser.

Sedan dess ha många år förflutit, och man kan inte tänka sig nutidens litteratur utan Timmermans. Knappast något enda verk av andra nationers författare har lästs och läses alltjämt så mycket och så gärna i Tyskland som Felix Timmermans.

Inselförlaget har utgivit följande av Timmermans böcker: »Pallieter», »Das Jesuskind von Flandern», »Der Pfarrer vom blühenden Weinberg», »Pieter Bruegel», »Das Licht in der Laterne», »Die Delphine», »Bauernpsalm», »Aus dem schönen Lier», »Die sehr schönen Stunden von Jungfer Symforosa, dem Beginchen», »Das Triptychon von den heiligen drei Königen», och »Das Spiel von den heiligen drei Königen».

Vi vilja här inte behandla alla författarens böcker — ty var skulle det sluta, om vi började be-

behandeln — ach, wohin kämen wir, wollten wir erst anfangen zu erzählen? — Wir wollen nur einen Hinweis auf einen Dichter geben, dessen Bücher angetan sind, Licht und Freude in unser Leben zu bringen. Wer noch keins seiner Bücher gelesen hat, dem raten wir, mit dem „Pallieter" zu beginnen; wir sind überzeugt: er wird auch alle anderen Bücher lesen — und zu der großen Lesergemeinde zählen, die Timmermans seit vielen Jahren um sich versammelt hat.

Was zieht uns nun zu diesem Dichter hin? Es ist vor allem der urwüchsige und köstliche Humor und dann die fast unbändige Lebensfreude und -bejahung in allen seinen Büchern, die uns ganz gefangennimmt. Timmermans hat mit „Pallieter" keinen richtigen Roman schreiben wollen, in dem alles planvoll und wohlüberlegt abrollt, o nein, er erzählt einfach von Pallieter und seinem Leben in Flandern. Und wir, die Leser begleiten ihn überall hin und sind bald der festen Meinung, wir trinken und küssen mit ihm, tollen umher, so wie er, in Gottes freier Natur. Nein, man kann schlecht sagen, was alles passiert. Aber es geschieht viel und sehr Erfreuliches, worüber wir ganz unsere Umwelt und unser tägliches Einerlei vergessen.

Wer sich selber — ganz still für sich — eine festliche Stunde machen will, der lese dieses herrliche Buch. Am besten liest es sich draußen in der Natur, denn dieses Buch ist ja so voll davon, und uns wird warm und froh ums Herz. Kann man Besseres von einem Buch sagen? Wollen wir Timmermans selber fragen, wie er dazu kam, dieses Buch zu schreiben:

„Eine schwere Operation warf mich aufs Lager. Ich glaubte den letzten Atem auszuhauchen, aber ich tat es nicht, weil eine glühende Begierde zu leben mich erfaßte. Und daraus wuchs der ‚Pallieter'. Jedoch erst mußte mein Leib gesunden.

Und während ich danach lechzte, mich im Frühling zu tummeln, tauchte in mir das Bild eines Menschen auf, der frei im Leben stehen würde, nirgends gebunden, voller Liebe und voll des Dankes an das Leben: eines Menschen der Freude. Ich fühlte, daß ich selbst das nie werden würde, und konnte mir auch keinen unter meinen Freunden so vorstellen. Oh! so einen Menschen zu schildern!

Es trieb mich zur Feder; voller Begeisterung wollte ich ein Tagebuch der Natur schreiben. Es sollte ein Lobgesang auf die Erde sein. Pallieter ist geboren unter Tränen aus bedrängter Seele. Aber die Tränen habe ich ihm später abgetrocknet, und darum scheint der Mann so dazustehen wie aus dem Boden gewachsen, stark und voller Lebenlust.

So ist Pallieter der Erlösungsschrei einer Seele. Ihr könnt beruhigt sein, ich selbst bin kein Pallieter! Aber während ich dran schrieb — vier volle Jahre lang! — wenn auch mitunter dunkle Wolken aufzogen wie bei jedem, innerlich bin ich es gewesen, und das hat mich dann auch aufgerichtet und mich das Leben schöner und besser sehen lassen." *Hans Arens*

ak, hvor vilde vi ende, hvis vi først vilde begynde at fortælle? — Vi vil blot gøre opmærksom paa en Digter, hvis Bøger er skabte til at bringe Lys og Glæde ind i vort Liv. Hvem der ikke har læst nogen af hans Bøger, ham raader vi til at begynde med »Pallieter«; vi er overbevist om, at han ogsaa vil læse alle de andre Bøger — og komme til at tilhøre den store Læserkreds, som Timmermans allerede i mange Aar har besiddet.

Hvad er det da, der tiltrækker os hos denne Digter? Det er fremfor alt den ægte og kostelige Humor og den næsten ubændige Livsglæde og Livsbekræftelse i alle hans Bøger, der fængsler os helt og fuldt. Timmermans har med »Pallieter« ikke villet skrive nogen rigtig Roman, i hvilken alting forløber planmæssigt og veloverlagt, tværtimod, han fortæller blot om Pallieter og hans Liv i Flandern. Og vi, Læserne, ledsager ham overalt og har snart en sikker Følelse af, at vi drikker og kysser med ham, og ligesom han tumler os i Guds fri Natur. Nej, det er svært at fortælle alt, hvad der sker. Men der sker meget og meget glædeligt, der faar os til helt at glemme vor Omverden og vort daglige Trummerum.

Hvem der — helt alene med sig selv — vil skabe sig en festlig Time, han skal læse denne herlige Bog. Bedst læser man den ude i Naturen; thi heraf er denne Bog jo fuld, og vi bliver glade og lette om Hjertet. Kan man sige noget bedre om en Bog? Lad os sporge Timmermans selv, hvordan det gik til, at han skrev denne Bog:

»En alvorlig Operation kastede mig paa Sygelejet. Jeg troede, at jeg skulde drage mit sidste Suk, men det gjorde jeg ikke, thi et glødende Livsbegær greb mig. Og deraf opstod 'Pallieter'. Dog først maatte mit Legeme blive raskt.

Og medens jeg torstede efter at tumle mig ude i Foraaret, dukkede inde i mig Billedet af et Menneske op, der stod frit ude i Livet, uden nogetsomhelst Baand, fuld af Kærlighed og fuld af Taknemmelighed mod Livet: et Glædens Menneske. Jeg følte, at jeg selv aldrig vilde blive det, og jeg kunde heller ikke forestille mig nogen af mine Venner saaledes. Aah, at kunne skildre et saadant Menneske!

Jeg følte mig drevet til at gribe Pennen; fuld af Begejstring vilde jeg skrive en Naturens Dagbog. Det skulde være en Lovsang til Jorden — Pallieter er født under en nødstedt Sjæls Taarer. Men hans Taarer har jeg senere afvisket, og derfor synes Manden at staa der som groet op af Jorden, stærk og fuld af Livslyst.

Derfor er Pallieter en Sjæls Forløsningsskrig. I kan være ganske rolige, selv er jeg ikke nogen Pallieter! Men medens jeg skrev paa Bogen — fire lange Aar i Træk — om der end af og til som hos enhver trak morke Skyer op, saa var det i mit Indre mig selv, og det har da ogsaa rettet mig op og faaet mig til at se Livet skønnere og bedre.« *Hans Arens*

rätta? — Vi vilja endast ge en liten hänvisning till en författare, vars böcker äro ägnade att sprida ljus och glädje i vårt liv. Den, som ännu inte har läst någon av hans böcker, råda vi att börja med »Pallieter». Vi äro övertygade om, att har man väl läst denna bok, så kommer man att läsa även alla Timmermans' andra verk — och räkna sig till den stora läsekrets, som sedan många år tillbaka har samlats kring författaren.

Vad är det då, som fängslar oss hos denne man? Framför allt är det den omedelbara och friska humorn och därjämte den nästan obändiga livsglädje och allt det livsbejakande, som strålar emot oss ur alla hans böcker. Med »Pallieter» har Timmermans inte haft för avsikt, att skriva någon riktig roman, i vilken allting rullas upp planmässigt och väl överlagt, o nej, han berättar helt enkelt om Pallieter och dennes liv i Flandern. Och vi, som läsa boken, vi följa honom överallt och inbilla oss snart, att vi dricka och kyssa med honom, rasa omkring som han i Guds fria natur. Nej, man kan inte berätta allt, vad som händer i denna underbara bok. Men det händer många och glädjande ting, över vilka vi helt glömma bort vår omgivning och vårt dagliga enahanda.

Den, som ensam med sig själv vill tillbringa en högtidlig stund, den bör läsa denna bok. Bäst läser man den ute i naturen, ty denna bok är ju så full därav och vi känna oss varma och lätta om hjärtat. Kan man yttra någonting bättre om en bok? Låt oss höra, vad Timmermans själv berättar om, hur han kom att skriva denna bok:

»En svår operation band mig vid sjukbädden. Jag trodde, att jag skulle utandas min sista suck, men jag gjorde det inte, därför att jag greps av ett glödande begär att leva. Och därur växte Pallieter fram, d. v. s. först, när min kropp åter hade blivit frisk.

Och medan jag längtade efter att få tumla om därute i våren, dök för mitt inre bilden av en människa upp, som skulle stå fri i livet, ingenstans bunden, full av kärlek och full av tacksamhet till livet: en glädjens människa. Jag kände, att jag aldrig skulle bli sådan själv, och jag kunde inte heller föreställa mig någon av mina vänner sådan. Oh! Att få skildra en sådan människa!

Detta drev mig att fatta pennan. Full av hänförelse ville jag skriva en naturens dagbok. Den skulle bli en lovsång till jorden. Pallieter är född under tårar från en bedrövad själ. Men jag har senare torkat hans tårar, och därför tycks mannen stå där som vuxen ur jorden, stark och full av lust att leva.

Och så är Pallieter en befriad själs jubelskri. Ni kunna vara alldeles lugna, själv är jag ingen Pallieter! Men medan jag skrev på boken — fyra hela år! — var jag det inom mig även om då och då mörka moln drogo upp liksom hos alla, och skrivandet rätade upp mig och låt mig se livet vackrare och bättre». *Hans Arens*

Stücke wurden dann oft vom Meer verschlungen, und man konnte wieder von vorne beginnen. Der zweite große Feind war die Kälte, denn im Winter lag das Werk während vieler Monate gänzlich still. Aber es gab noch einen viel größeren Feind, der für alle, die an der Trockenlegung der Zuidersee arbeiteten, sehr hinderlich war: die Mücke! Als nämlich die Zuidersee abgeschlossen war und das auf diese Art und Weise entstandene Ijselmeer langsam durch die Mündung vieler Gewässer, wie z. B. die Geldersche Ijsel, versüßte, bekam eine gutartige Mückenart die Gelegenheit, in dem meistens untiefen Wasser ihre Eier zu legen, und das hatte katastrophale Folgen, denn nach einigen Jahren übertrieben wahre Mückenschwärme das Gebiet.

Trotz all dieser Schwierigkeiten wurde im Winter 1940/41 die letzte Deich-Strecke zwischen Kampen und Urk fertiggestellt, nachdem bereits am 3. Oktober 1939 das Stück Urk-Lemmer fertig wurde, womit der 50850 ha große Nord-Ost-Polder eingedeicht war. Bereits im Jahre 1929 war das Wieringermeer gänzlich eingedeicht und im Jahre 1930 der Polder bereits trockengelegt.

„Im Jahre 1932, am 28. Mai, 1 Uhr 02 Minuten, wurde die Absperrung der Zuidersee vollendet", so schreibt der Ankhuizer Almanach, das Büchlein, das alle Zuiderseefischer lesen, weil es für ein Jahr im voraus genau prophezeit, was für Wetter an einem bestimmten Tag sein wird (was natürlich nie stimmt ...) Diese Tatsache wird ganz einfach erwähnt, aber so einfach war es nun doch nicht! Denn dadurch, daß die Öffnung zur Zuidersee von Tag zu Tag kleiner wurde, nahm die Strömung, die immer mit Ebbe und Flut durch die ganze See zu ziehen pflegt, an Kraft zu, und es schien bei den letzten paar hundert Metern eine fast unüberwindliche Aufgabe, die Öffnung zu schließen. Viele Versuche mißlangen, und die starke Strömung nahm alle Anschüttungen wieder weg, ehe man sie recht befestigen konnte.

Doch auch hier wußten die Ingenieure Rat, zum Leidwesen der Antiquitätensammler, die viele schöne alte Schiffsgeschütze in der Öffnung verschwinden sahen, zusammen mit schweren Ketten und anderem schwerem Material. Und das alles, um die Strömung zu brechen. Schließlich legte man eine große Anzahl von Booten vor den Eingang, viele mächtige Dampfkräne wurden herbeigeschafft und mit Aufbietung aller Kräfte wurde an jenem Tag „De Vlieter", wie das letzte Stückchen hieß, zugemacht; ein unvergeßlicher Augenblick für diejenigen, die dabei sein durften. Zu gleicher Zeit begannen alle Dampfsirenen zu ertönen, wurden die Fahnen gehißt, und über den glitschigen, blauen Steinlehm kletterten die Menschen, sowohl von der friesischen als auch von der holländischen Seite jauchzend und einander umarmend, daß das Werk gelungen war.

Der Deich verlangte eine ungeheure und sehr genaue Arbeit; angefangen bei den Hilffundierungen mit auf dem Meeresgrund versenkten Steinen und Zinkstücken, über die Arbeit der Dampfkräne, die die Streifen aus Steinlehm an der Stelle des geplanten Deiches aufschütten und über die nachfolgende Ausfüllung der Zwischenräume mit Sand durch die Sandsauger — bis zur Befestigung der Deichkrone und der Anlage des Basalt-Seedeiches an der geplanten Wasserseite. Nun ist der Deich fertig, eine breite, moderne Verkehrsstraße läuft über ihn, — schon 1933, ein Jahr nach Abschluß des Deiches wurde sie eröffnet.

Polder um Polder entsteht, Kanäle werden ausgehoben, Wege angelegt, Gelände angeschüttet, und Chemiker prüfen die aufgebohrten Bodenarten, um sie schon auf ihre Fruchtbarkeit, Anbaumöglichkeiten und notwendige Düngung zu prüfen. Jetzt müssen nur noch zwei große Polder, der südliche und der westliche, trockengelegt werden. Sind sie erst zu fruchtbarem Land geworden, werden die Niederlande um 4 Provinzen reicher sein, durch die gemeinsame Arbeit zahlloser Hände und von Menschen der verschiedensten Stände und Berufe des eigenen Landes.

Ad. Hak, Amsterdam

den Gelderske Ysel, fik en godartet Myggeart Lejlighed til at lægge sine Æg i det for det meste lave Vand, og dette havde katastrofale Følger, thi efter nogle Aars Forløb overfaldt sande Myggesværme Omraadet.

Tiltrods for alle disse Vanskeligheder blev det sidste Stykke Dige mellem Kampen og Urk færdigbygget i Vinteren 1940/41, efter at Strækningen Urk-Lemmer allerede var blevet færdig i Oktober 1939. Hermed var det store Nordost-marskland inddiget. Allerede i Aaret 1929 var Wieringhavet fuldstændig inddiget, og allerede i Aaret 1930 var Marsken torlagt.

»I Aaret 1932, den 28. Maj, Kl. 1.02 var Zuidersoens Afspærring fuldført«, saaledes skriver Ankhuizer Almanakken, den lille Bog, som alle Zuidersofiskere læser, fordi den et Aar forud nojagtig profeterer, hvorledes Vejret vil blive paa en bestemt Dag (hvilket naturligvis aldrig slaar til . . .). Denne Kendsgerning bliver ganske simpelt omtalt, men saa simpet var det nu alligevel ikke! Thi idet Zuidersoens Aabning Dag for Dag blev mindre, tiltog den Strom, der ved Ebbe og Flod altid plejer at gennemstromme hele Soen, i Kraft, og Lukningen af de sidste Par Hundrede Meters Aabning syntes næsten uovervindelig. Mange Forsøg mislykkedes, og den stærke Strom bortforte alt Fyldet, inden man kunde faa det fæstnet rigtigt.

Dog ogsaa her vidste Ingeniorerne Raad til Sorg for Antikvitetssamlerne, der maatte se mange smukke Skibskanoner forsvinde i Aabningen sammen med tunge Kæder og andet vægtigt Materiale. Og alt dette for at bryde Strømmen. Tilslut lagde man et stort Antal Baade foran Aabningen, mange store Dampkraner blev hidskaffet, og med Opbydelsen af alle Kræfter blev paa hin Dag »De Vlieter«, som det sidste lille Stykke hed, lukket; et enestaaende Øjeblik for dem, der fik Lov at være med. Samtidig begyndte alle Dampsirener at tude, Flagene blev hejst, og op over det glatte, blaa Stenler klatrede Folk, baade fra den frisiske og fra den hollandske Side jublende og omfavnende hinanden af Glæde over, at Værket var lykkedes.

Dæmningen krævede et uhyre Arbejde; lige fra Hjælpefunderingen med de paa Havbunden nedsænkede Sten og Zinkstykker over Arbejdet med Dampkranerne, der oser Striber af Stenler ud over Stedet for det planlagte Dige, og over den efterfolgende Udfyldning af Mellenrummene med Sand ved Hjælp af Sandpumpen — til Fastgorelsen af Digekronen og Anlægget af Basalt-Sodiget paa Vandsiden. Nu er Diget færdigt, en bred, moderne Færdselsaare lober hen over det, — allerede i 1933, et Aar efter Færdigbygningen af Diget, blev den aabnet.

Marsk efter Marsk opstaar, Kanaler bliver gravet, Veje anlagt, Arealer opfyldes, og Kemikere undersoger de opborede Jordarter for straks at fastslaa deres Frugtbarhed, Dyrkningsmuligheder og Godningsbehov. Endnu skal kun to store Marsklande, det sydlige og det vestlige, torlægges. Er de forst blevet til frugtbart Land, vil Holland være 4 Provinser rigere ved tallose Hænders fælles Arbejde, udfort af dets eget Lands Mennesker fra de forskelligste Stænder og Stillinger.

Ad. Hak, Amsterdam

---

landsväg löper över den, vilken öppnades för trafik år 1933, redan ett år efter dammens färdigställande.

Område efter område avgränsas, kanaler grävas, vägar anläggas, jord ifylles och kemiker undersöka de uppborrade jordarterna för att fastställa deras fruktbarhet, odlingsmöjligheter och lämpliga gödningsämnen. Nu återstår endast två områden att torrlägga, nämligen det södra och det västra. När dessa har blivit till fruktbart land, kommer Nederländerna att vara fyra provinser rikare genom det gemensamma arbetet av talrika människor ur det egna landets mest skilda stånd och yrken.

Ad. Hak, Amsterdam

40 har stort, hade indämmts och just i samma ögonblick simmade två vackra fiskar in igenom öppningen, för att på detta sätt bli levande fångade.

Man började omedelbart med torrläggningen av försöksområdet, och knappast hade man de gynnsamma resultaten för ögonen, förrän man på tre olika ställen samtidigt började arbeta på den damm, som skulle förbinda Wieringen med Medemblik. Beträffande materialet till dammen, så hade man en utomordentlig tur, ty den för den tunga dammen särskilt lämpade leran stod vid den friesiska kusten till förfogande i stora mängder. Man behövde endast lasta den i stora flata prämar, som sedan av bogserbåtar släpades till arbetsplatserna, där leran medelst ångkranarnas mäktiga gripskopor omedelbart befordrades till byggstället. Även den för fyllandet av dammen nödvändiga sanden stod till förfogande i stora mängder, och många stora sandsugare stodo beredda överallt vid havet, för att på gynnsamma ställen suga upp sand och i flytande form åter avge den till stora behållare.

Men svårigheterna voro trots detta många och stora, och en stor roll spelade därvid naturen! När nämligen nordväststormarna på våren eller sent på hösten rörde upp havet, slogo hushöga vågor med full kraft mot de med så mycken möda redan färdigställda delarna av dammen. Hela stycken slogos då ofta sönder av havet och man kunde åter börja från början. Den andra stora fienden var kölden och till följd av denna låg arbetet alldeles nere under många månader på vintern. Men det fanns en ännu mycket större fiende, vilken verkade i synnerligen hög grad hindrande för alla, som arbetade på torläggandet av Zuidersee: myggen! När Zuidersee hade avspärrats och den på detta sätt uppkoma insjön blev sötare och sötare på grund av att många små vattendrag mynnade ut i den, fick en viss myggart tillfälle att ostört lägga sina ägg i det mestadels grunda vattnet. Detta fick katastrofala följder, ty efter några få år överfölls hela området av veritabla myggsvärmar.

Trots alla dessa svårigheter färdigställdes den sista dammsträckan mellan Kampen och Urk under vintern 1940/41, sedan redan i oktober 1939 sträckan Urk — Lemmer hade fullbordats, varmed det 50,850 har stora nordöstra området hade indämmts. Redan år 1929 hade Wieringersjön helt indämmts, och området hade torrlagts år 1930.

»År 1932, den 28 maj klockan 1⁰², fullföljdes avspärrningen av Zuidersee«, skriver Ankhuizer Almenach, den lilla bok, som alla Zuiderseefiskare läsa, därför att den ett år i förväg exakt profeterar, hur vädret kommer att bli för varje dag under det kommande året (vilket naturligtvis aldrig stämmer!). Detta faktum låter så enkelt, men fullt så enkelt var det i alla fall inte! Ty därigenom att öppningen i dammen minskades från dag till dag, tilltogo de strömningar i styrka, vilka med ebb och flod alltid bruka draga igenom hela Zuidersee, och det tycktes vara en nästan olöslig uppgift, att sluta den sista öppningen på ett par hundra meter. Många försök misslyckades, och den starka strömmen förde bort allt byggnadsmateriel, innan man fick tillfälle att förankra denna.

Men även här visste ingeniörerna råd — till antikvitetsamlarnas stora förtvivlan, vilka sågo många gamla vackra skeppskanoner försvinna i öppningen tillsammans med tunga kättingar och andra tunga föremål. Och allt detta för att bryta strömmarna. Slutligen lade man ett stort antal båtar framför öppningen, många stora ångkranar skaffades fram och med uppbjudande av alla krafter tillslöts nämnda dag »De Vlieter«, som det sista stycket kallades. Ett oförglömligt ögonblick för dem, som fingo vara med. Med en gång började alla ångsirener tjuta, överallt hissades flaggor och över den glittrande, våta blå leran klättrade människorna upp på dammen både från den friesiska och från den holländska sidan, omfamnande varandra jublande över att arbetet hade lyckats.

Dammen krävde ett oerhört arbete, allt ifrån utläggandet av hjälpfundament på havsbottnen medelst nedsänkta stenar och zinkstycken över ångkranarnas arbete, vilka befordrade leran till platsen för den planerade dammen och över den efterföljande utfyllningen av mellanrummen med sand genom sandsugarna — fram till byggandet av dammens överdel och anläggandet av basaltskiktet på dammens mot havet vettande, plana sida. Nu är dammen färdig och en stor modern

FINNLAND in seiner Stellung als Vorposten in der Verteidigung EUROPÄISCHER KULTUR

Prof. Dr. Kivimaki

Gespräch mit dem Finnischen Gesandten in Berlin

»Finlands Forpoststilling i Forsvaret for europæisk Kultur«, Samtale med den finske Gesandt i Berlin

»Finnland i sin ställning som förpost i försvaret av den europeiska kulturen», Ett samtal med Finnlands minister i Berlin

Berlin, im August 1941

Der Gesandte Finnlands in Berlin, Prof. Dr. jur. *Kivimäki*, empfängt mich mit jener vorbildlichen Gelassenheit, die den Finnen auch in schicksalsschweren Stunden seiner Geschichte nie verlassen hat. — Er spricht zunächst über die vielhundertjährige Zusammenarbeit zwischen Deutschland und Finnland auf wirtschaftlichem und kulturellem Gebiet. „Unser Wirtschaftsleben hängt besonders von der Ausfuhr der Holzerzeugnisse, des Kupfers, des Nickels und anderer Mineralien ab, und der im Vorjahre bedeutend erweiterte Export dieser Produkte gegen deutsche Industrieerzeugnisse hat die finnische Produktionsmaschinerie, die durch den russischen Angriff und die englische Blockade gelähmt wurde, in lebhafteren Gang gebracht. Die Durchführung des im vergangenen Jahre abgeschlossenen Handelsvertrages mit Deutschland — in seinem Umfange ist er wesentlich größer als alle früheren Verträge gleicher Art, die Finnland je mit anderen Ländern abgeschlossen hat — schuf uns Arbeitsgelegenheiten und dadurch Möglichkeiten zu weiterem Auftrieb. Die große deutsche Industrieausstellung in Helsinki April 1940 bot die besten Anregungen auf technischem Gebiete. — Ebenso sind durch kulturellen Austausch, durch Reisen und Besuche von Schriftstellern, Dichtern und Wissenschaftlern beide Länder einander noch näher gerückt. Neben der Wechselwirkung der geistigen Leistungen stehen die mannigfaltigen sportlichen Wettkämpfe zwischen Finnland und Deutschland. — Zur Stunde führt erneut der gemeinsame Kampf gegen den Bolschewismus unsere Völker wieder wie einst 1918 zusammen. Es ist mir eine Genugtuung, festzustellen, daß die Stellung *Finnlands im Norden als Vorposten bei der Verteidigung der europäischen Kultur* ihre Anerkennung findet. Als Ursache des jetzt ausgebrochenen Krieges sehen Sie das Verhalten des bolschewistischen Regimes. Genau wie jetzt gegenüber Deutschland basierte es gegenüber Finnland immer wieder — nach 1918 und vor dem Feldzug 39/40 sowie nach seiner Beendigung — auf einer Serie von Wortbrüchen. Um nur einen herauszugreifen: Im Dorpater Frieden 1920 hatten die Russen sich verpflichtet, den Ostkareliern und den Ingermanländern volle Autonomie zu sichern.
Trotz aller Proteste, trotz der Entscheidung des Haager Schiedsgerichtshofes, nach der es sich um eine internationale Frage und um ihre Erfüllung handelte, haben die Russen das nicht anerkannt und ihre Bolschewisierungsarbeit fortgesetzt.
Nun hat unsere Jugend, vom vorigen Winterfeldzug her, gegen erdrückende Übermacht zwar numerisch gemindert, aber kriegserprobt und gestählt, den neuen Kampf an der Seite Deutschlands mit Begeisterung aufgenommen. Sie ist zu den größten Opfern bereit. Für meine beiden Kinder, meinen Sohn, der 1921 während meiner Studienzeit in Berlin geboren wurde, und meine Tochter, die der Lotta-Organisation angehört, war es selbstverständlich, nach der Heimat zu eilen, um sich dort freiwillig einzureihen. —
Ich möchte der Hoffnung Ausdruck geben, daß der Aufruf unseres Staatspräsidenten *Ryti*, mit dem mich eine enge Freundschaft und die Gemeinsamkeit der Gedankengänge verbinden, den Widerhall in Europa, vielleicht auch in der gesamten Welt, gefunden haben wird, den Finnlands Ringen um sein Schicksal verdient. *Thea von Puttkamer*

Berlin, i August 1941

Finlands Gesandt i Berlin, Prof. Dr. jur. *Kivimäki*, modtager mig med den monsterværdige Ro, der end ikke i de mest skæbnesvangre historiske Stunder fattes Finnerne. — Han taler først om det flere Hundrede Aar gamle Samarbejde mellem Tyskland og Finland paa økonomisk og kulturelt Omraade.

»Vort Erhvervsliv er særlig afhængigt af Eksporten af Træprodukter, Kobber, Nikkel og andre Mineralier, og den i det forgangne Aar betydelig udvidede Eksport af disse Produkter imod Import af tyske Industrivarer har sat mere Fart i det finske Produktionsmaskineri, som havde været lammet af Ruslands Angreb og af den engelske Blokade. Gennemførelsen af den i forrige Aar afsluttede Handelstraktat med Tyskland — i Omfang er denne Traktat væsentlig større end alle hidtil med andre Lande afsluttede finske Overenskomster af samme Art — har skaffet os Arbejdsmuligheder og derved Mulighed for videre Udvikling. Den store tyske Industriudstilling i Helsinki i April 1940 har virket ansporende paa det tekniske Omraade.

Gensidig kulturel Paavirkning, Rejser og Besog af Forfattere, Digtere og Videnskabsmænd har ligeledes bragt vore to Lande i indbyrdes Forbindelse. Til denne Vekselvirkning af intellektuel Art kommer de mange Sportskonkurrencer mellem Finland og Tyskland.

I denne Stund bringer den fælles Kamp mod Bolchevismen paany ligesom fordum i 1918 vore Nationer et Fornyelsens Bad. Det er mig en Tilfredsstillelse at kunne fastslaa, at *Finlands Forpoststilling i Norden i Forsvaret for europæisk Kultur* anerkendes. Aarsagen til den nu udbrudte Krig finder De i det bolchevistiske Regimes Holdning. Nøjagtig som nu overfor Tyskland har det overfor Finland stadig paany den ene Gang efter den anden siden 1918, for Felttoget 39/40 saavel som efter dettes Afslutning, præsteret en Række Brud paa givne Løfter.

For blot at nævne et Eksempel: Ved Freden i Dorpat 1920 havde Russerne forpligtet sig til at sikre Østkarelerne og Ingermanlændingene fuldstændig Autonomi. Trods alle Protester, trods Haagdomstolens Kendelse, ifølge hvilken det drejede sig om et internationalt Spørgsmaal og dets Løsning, har Russerne ikke anerkendt denne, men har fortsat deres Bolchevisering.

Nu har vor Ungdom, der under det sidste Vinterfelttog mod knusende Overmagt vel blev formindsket talmæssigt, men til Gengæld blev krigsvant og hærdet, med Begejstring optaget Kampen paany ved Tysklands Side. Den er beredt til at bringe de største Ofre. For begge mine Børn, min Søn, der blev født 1921 under mit Studieophold i Berlin, og min Datter, der er Medlem af Lottaorganisationen, var det en Selvfølge straks at ile hjem for at melde sig frivilligt.

Jeg vilde gerne give Udtryk for mit Haab om, at det af vor Statspræsident *Ryti*, til hvem jeg er knyttet med nært Venskab og fælles Tankegang, udsendte Opraab maa vække den Genklang i Europa, maaske endog i hele Verden, som Finlands Kamp for dets Skæbne fortjener.

Thea von Puttkamer

Berlin i augusti 1941

Finnlands minister i Berlin prof. jur. dr. Kivimäki, tager emot mig med det förebildliga, överlägsna lugn, som aldrig, inte ens i dess historias mest ödesdigra stunder, har lämnat det finska folket. — Han talar till en början om det många hundraåriga samarbetet mellan Tyskland och Finnland på näringspolitiskt och kulturellt område.

»Vårt näringsliv är i särskilt hög grad beroende av exporten av träprodukter, koppar, nickel och andra mineralier, och den under det gångna året betydligt utvidgade exporten av dessa produkter mot import av tyska industriprodukter har skänkt nytt liv åt den finska produktionen, som lamslogs genom det ryska angreppet och den engelska blockaden. Genomförandet av det under föregående år ingångna handelsavtalet med Tyskland — till sin omfattning är det väsentligt mycket större än något tidigare fördrag av detta slag, som Finnland har ingått med andra länder — skapade för oss möjligheter till arbete och därigenom även till nytt uppsving. Den stora tyska industriella utställningen i Helsingfors i april i år gav de bästa tänkbara impulser på tekniska områden.

Likaså ha de båda länderna kommit varandra närmare genom kulturellt utbyte, genom resor och besök av författare, diktare och vetenskapsmän. Vid sidan av denna den andliga prestationens växelverkan stå dessutom de omfattande sport- och idrottstävlingarna mellan Finnland och Tyskland.

För närvarande för, liksom en gång år 1918, den gemensamma kampen mot bolsjevismen på nytt våra folk tillsammans. Det är för mig en tillfredsställelse att konstatera att *Finnlands ställning i Norden som förpost vid försvaret av den europeiska kulturen* finner erkännande. Orsaken till det nu uppblossande kriget finner Ni i den bolsjevistiska regimens hållning. Alldeles som nu mot Tyskland har denna regim efter 1918 samt före och efter fälttåget 1939/40 upprepade gånger gjort sig skyldig till hela serier av löftesbrott mot Finnland.

För att taga endast ett exempel: i Dorpatfreden 1920 hade ryssarna förpliktat sig, att garantera full autonomi för invånarna i östra Karelen och Ingermanland. Trots alla protester och trots Haagdomstolen, enligt vilken det rörde sig om en internationell fråga och dess lösande, ha ryssarna inte uppfyllt sin förpliktelse utan hela tiden fortsatt sin bolsjevisering.

Nu har vår ungdom, visserligen kvantitativt minskad genom det förra vinterfälttåget mot den överväldigande övermakten men å andra sidan även stridsbeprövad och härdad, med härförelse vid Tysklands sida upptagit den nya kampen. För mina båda barn, min son, som föddes 1921 under mina studier i Berlin, och min dotter, som tillhör de finska lottorna, var det en självklar sak, att skynda hem och sluta upp i de frivilligas led. Jag önskar ge uttryck åt den förhoppningen, att upproret av vår statspresident *Ryti*, med vilken jag är förbunden genom en varm vänskap och gemensamhet i tänkesättet, i Europa, ja, kanske i hela världen, skall ha fått det eko, som Finnland genom kampen för sin existens har gjort sig förtjänt av. *Thea von Puttkamer*

Soziale EINRICHTUNGEN und in der SCHWEDI

Stockholm, im August 1941

Die patriarchalischen Verhältnisse, die etwa auf dem Lande herrschen, können sich kaum in demselben Maße in der Industrie der Großstadt geltend machen. Die Arbeiter so einer Industrie gehören der Großstadt an, ihre Freizeitgestaltung paßt sich der Großstadt an und die Industrieleitung hat in vieler Beziehung andere Aufgaben und Ziele den Angestellten gegenüber als auf dem Lande.

Um in Kürze einige soziale Einrichtungen zum Besten der Arbeiter bei der Aktiengesellschaft „Svenska Kullagerfabriken" zu beschreiben: Die Gesellschaft hat ihren Hauptsitz in Göteborg, wo auch eine ihrer größten Fabriken liegt. Hier werden die weltberühmten SKF-Kugellager hergestellt, die Gesellschaft beschäftigt dort 4300 Arbeiter und 800 Beamte. Da das Unternehmen innerhalb Göteborgs Stadtgrenze liegt und das ganze Personal in der Stadt oder in der nächsten Umgebung wohnt, sind die sozialbetonten Vorkehrungen für die Angestellten dem angepaßt. Angelegenheiten, die das Wohlbefinden und die Entwicklung außerhalb des Arbeitsplatzes betreffen, hat man im allgemeinen der privaten Initiative und den Interessen überlassen, unter Ausnützung der Möglichkeiten der verschiedenen Gebiete, die die öffentlichen Anstalten innerhalb der Stadt bieten. Doch wirkt auf diesem Gebiet die Leitung der Gesellschaft mit der Fachorganisation „Der Werkstattklub" zusammen.

Die direkten sozialen Vorkehrungen und Einrichtungen der Betriebsleitung zum Besten ihrer Leute kann man etwa einteilen in Maßnahmen sozialen Charakters in Zusammenhang mit Arbeit und Arbeitsstätte.

Alle Neueinstellungen von Arbeitern und Beamten geschehen durch ein Arbeitskontor; dabei muß jeder durch den Betriebsarzt untersucht werden, wobei auch Tuberkulinproben genommen werden. Wenn Röntgenaufnahmen und Spezialuntersuchungen als notwendig angesehen werden, wird dies von der Gesellschaft bezahlt, auch wenn der Bewerber nicht angestellt werden kann. Alle Arbeiter müssen in einer anerkannten Krankenkasse sein.

Für Arbeiter und Beamte gibt es eine Anzahl Fonds, deren Zinsen für verschiedene Zwecke angewandt werden. Von den Beamtenfonds sind folgende zu erwähnen: Der Fonds zur Förderung kultureller und künstlerischer Interessen sowie Erholung und Zerstreuung, der Fonds zur Hilfe für Beamte oder deren Familien, die durch Krankheit in Notlage geraten sind, und der Fonds, dessen Ertrag jedes Jahr an ein oder zwei SKF-Beamten zwecks sechswöchentlicher Studienreise nach dem Ausland, verteilt wird. Von den Arbeiterfonds seien genannt: Der Fonds zur Spezialpflege und Erholung für kranke Arbeiter und deren Familienmitglieder, der Fonds zur Hilfe der Arbeiter bei Krankheit oder Todesfall in der Familie, der Fonds zur Unterstützung der zum Militärdienst eingezogenen Arbeiter und deren Familien.

Die Beamten gehören einer Pensionskasse an und sind dadurch zur Alters-, Familien-, Krankheits- und Invaliditätspension berechtigt, wobei die Gesellschaft während der Karenzzeit volles Gehalt ausbezahlt.

Für die Arbeiter gibt es innerhalb der Gesellschaft eine besondere Pensionsstiftung, deren Kapital augenblicklich 10 Millionen Kronen beträgt; die Arbeiter

Stockholm, i August 1941

De patriarkalske Forhold, der kan herske paa Landet, kan næppe i samme Udstrækning gore sig gældende i Storbyens Industri. En saadan Industris Arbejdere tilhører Storbyen, deres Fritidsbeskæftigelse tilpasser sig Storbyen, og Industriledelsen har i mange Henseender andre Opgavr og Maal overfor sine Funktionærer end paa Landet.

I Korthed skal her beskrives enkelte sociale Indretninger til Bedste for Arbejderne i »Svenska Kullagerfabriken« A/S. Selskabet har sit Hovedsæde i Goteborg, hvor ogsaa en af dets storste Fabriker ligger. Her bliver de verdensberomte SKF-Kuglelejer fremstillet, Selskabet beskæftiger der 4300 Arbejdere og 800 Funktionærer. Da Bedriften ligger indenfor Goteborgs Bygrænse, og hele Personalet bor inde i Byen eller i den nærmeste Omegn, er de sociale Foranstaltninger for Funktionærerne afstemt derefter. Anliggender, som angaar Personalets Velbefindende og Udvikling udenfor Arbejdspladsen, har man i Almindelighed overladt det private Initiativ og Interesse at ordne, idet man udnytter de Muligheder paa forskellige Omraader, som de offentlige Institutioner i Byen byder paa. Dog arbejder Selskabets Ledelse paa dette Omraade sammen med Fagorganisationen »Værkstedsklubben«.

Driftsledelsens direkte sociale Foranstaltninger og Indretninger til Gavn for deres Personale kan man maaske inddele i Foranstaltninger af social Art i Sammenhæng med Arbejde og Arbejdssted. Alle Nyansættelser af Arbejdere og Funktionærer sker gennem et Arbejdskontor; enhver bliver undersogt af Fabrikslægen, der ogsaa tager Tuberkulinprover. Naar Rontgenoptagelser og Specialistundersogelser anses for nodvendige, bliver dette betalt af Selskabet, selvom Ansogeren ikke kan ansættes. Alle Arbejdere skal staa i en anerkendt Sygekasse.

For Arbejdere og Funktionærer findes der et Antal Fonds, hvis Renter bliver anvendt til forskellige Formaal. Af Funktionærfonds kan folgende nævnes: Fonden til Fremme af kulturelle og kunstneriske Interesser, samt Rekreation og Adspredelse, Fonden til Hjælp for Funktionærer eller deres Familie, som ved Sygdom er kommet i Nod, og Fonden, hvis Indtægter hvert Aar bliver tildelt en eller to SKF-Funktionærer til en 6 Ugers Studierejse til Udlandet. Af Arbejderfonds kan nævnes: Fonden til Specialbehandling af og Rekreation for syge Arbejdere og deres Familiemedlemmer, Fonden til Hjælp for Arbejdere under Sygdom eller ved Dodsfald i Familien. Fonden til Understottelse af de til Militærtjenste indkaldte Arbejdere og deres Familie.

Funktionærerne er Medlemmer af en Pensionskasse og er derved berettiget til Alderdoms-, Syge- og Invalidepension, hvorved Selskabet i Karenstiden betaler fuld Gage. For Arbejderne er der inden-

Stockholm i augusti 1941

De patriarkaliska förhållanden, som många gånger råder inom en industri på landsbygden, kunna knappast i samma grad göra sig gällande inom en industri, som är förlagd till en storstad. Arbetarna inom en sådan industri hör till storstaden, deras fritid anpassas efter storstaden och industriledningen har i flera avseenden andra uppgifter och mål gentemot de anställda än ledningen av en industri på landsbygden har.

För att i korthet beskriva detta skall här omnämnas en del sociala anordningar till arbetarnas bästa vid *Aktiebolaget Svenska Kullagerfabriken*, som har sitt säte i Göteborg, där även den största av bolagets fabriker ligger. Bolaget tillverkar de världsberömda SKF-kullagerna och sysselsätter 4,300 arbetare och 800 tjänstemän.

Eftersom företaget är beläget inom Göteborgs stads gränser och hela personalen är bosatt inom staden eller i dess närmaste omgivning, har de socialt betonade åtgärder, som vidtagits för de anställdas bästa, lämpats, härefter. Vad sålunda beträffar sådana angelägenheter, som beröra personalens trivsel och förkovran utanför själva arbetsplatsen, har man praktiskt taget helt och hållet överlåtit till det enskilda initiativet och intresset att ordna desamma under utnyttjande av de fullkomnade resurser på respektive områden, som inom staden befintliga allmänna inrättningar eller sammanslutningar erbjuda. Bolagets ledning samarbetar dock på detta område med arbetarnas fackorganisation »Verkstadsklubben».

Bolagsledningens direkta, socialt betonade åtgärder och arrangemang till personalens bästa kan man uppdela i: Åtgärder av social karaktär i direkt samband med arbetet och arbetsplatsen. All nyanställning såväl av arbetare som tjänstemän sker genom »Arbetarekontoret» och vid nyanställning skall var och en undergå läkareundersökning hos bolagets läkare, varvid även tuberkulinprov skall tagas. Om röntgenfotografering och specialundersökning anses nödvändiga, betalas detta av bolaget, om den sökande ej kan anställas. Alla arbetare skola tillhöra någon erkänd sjukkassa.

För såväl kontorspersonal som arbetare finnes ett flertal fonder, vars avkastning användes för olika ändamål. Av tjänstemännens fonder bör nämnas: fonden för tjänstemännens kulturella och konstnärliga intressen samt rekreation och förströelse, fonden för hjälp åt sådana tjänstemän eller deras familjer, som på grund av sjukdom eller annat kommit i nödläge, fonden, vars avkastning varje år utdelas till en eller två SKF-tjänstemän i och för utomlandsvistelse efter egen önskan i 6 veckor. Av arbetarnas fonder bör nämnas: fonden för beredande av specialvård och rekreation åt sjuka arbetare och deras familjemedlemmar, fonden till hjälp åt behövande arbetare vid sjukdom eller dödsfall inom familjen, fonden för hjälp åt i militär beredskapstjänst utkallade arbetare och deras familjer.

Tjänstemännen tillhöra en pensionskassa och äro där försäkrade för ålderdoms-, familje-, sjuk- och invaliditetspension, varvid bolaget under karenstid utbetalar i stort stdrt sett full lön.

För arbetarna finnes inom bolaget en särskild pensionsstiftelse (den uppgår f. n. till c:a 10 mil-

Sociale Indretninger og Fritidsforanstaltninger i den svenske Industri. Industri i Storbyen

Sociala anordningar och fritidens användning inom den svenska industrin. En Industri i en storstad

FREIZEITGESTALTUNG IN DER SCHWEDISCHEN INDUSTRIE

• Industrie in der Großstadt •

werden im Alter von 67 Jahren und nach 25 Dienstjahren pensioniert. Diese Pension beeinflußt nicht die staatliche Zusatzpension, die jeder Schwede erhält.

Für das ganze Personal gibt es innerhalb der Gesellschaft ein sogenanntes Interessekontor zur Regelung der Ausgaben des Betreffenden, wie Steuern, Krankenkassenabgaben, anderer Versicherungsabgaben, Mieten, Abzahlungen und dergleichen. Jeder Angestellte kann mit dem Vorsteher des Interessekontors einen bestimmten Abzug bei jeder Lohnauszahlung und die Verwendung dieses Betrages vereinbaren. Zum Interessekontor gehört weiter die Sparkasse für Arbeiter und Beamte, die Zukunftskasse für Arbeiter und Beamte, die Steuerkasse für Arbeiter und Darlehnskasse des Personals.

Den Ankleideräumen, Toiletten, Speisesälen und der Küche, sowie der Reinigung widmet man große Aufmerksamkeit. Die Ankleideräume und Toiletten sind geräumig und äußerst hygienisch eingerichtet. In der Fabrik gibt es 78 Ankleideräume für 4400 Personen, ihre Bodenfläche beträgt etwa 3500 qm.

Was Speisesäle und Essen anbelangt, gibt es dort dafür ein besonderes Gebäude mit Zentralküche, hauptsächlich für Beamte, aber auch den Arbeitern zugänglich.

Für die Arbeiter gibt es in der Fabrik 43 Speisesäle für 1300 Personen. Viele, die in der Nähe wohnen, nehmen die Mahlzeiten zu Hause ein, andere wieder ziehen benachbarte Kaffees vor. Ein paar baumbewachsene Plätze innerhalb des Unternehmens sind während der Sommerzeit mit Tischen und Stühlen versehen und werden für die Mahlzeiten gern benutzt.

Innerhalb des Fabrikgeländes befindet sich in einem besonderen Gebäude das Krankenhaus, das ganz modern ausgestattet ist. Der Arzt und die Krankenpflegerinnen sind durch Kontrakt der Gesellschaft verpflichtet und haben kein Recht, private Praxis auszuüben, ausgenommen, wenn es sich um die Familien der Angestellten handelt. Jeder Angestellte, dessen Jahreseinkommen nicht

for Selskabet en særlig Pensionsstiftelse, hvis Kapital i Øjeblikket andrager 10 Millioner Kr.; Arbejderne bliver med 67 Aar og efter 25 Aars Tjeneste pensioneret. Denne Pension har ingen Indflydelse paa den statslige Tillægspension, som enhver Svensker erholder.

Til Brug for hele Personalet findes der indenfor Selskabet et saakaldt Interessekontor til Regulering af den Paagældendes Udgifter, saasom Skatter, Sygekassekontingenter, andre Forsikringsbidrag, Husleje, Afbetalinger og lignende. Enhver Funktionær kan træffe en Overenskomst med Lederen af Interessekontoret om et bestemt Fradrag ved hver Lonudbetaling og om Anvendelsen af dette Belob. Til Interessekontoret horer endvidere Sparekassen for Arbejdere og Funktionærer, Fremtidskassen for Arbejdere og Funktionærer, Skattekassen for Arbejdere og Personalets Laanekasse.

Man vier Omklædningsrummene, Toiletterne, Spisesalene og Kokkenet, saavel som Renholdelsen stor Omhu. Omklædningsrummene og Toiletterne er rummelige og yderst hygiejnisk indrettede. Fabriken har 78 Omklædningsrum til 4400 Personer med et Areal af ca. 3500 m².

Hvad Spisesale og Mad angaar, findes der dertil en særlig Bygning med Centralkokken, hovedsagelig til Funktionærer, men ogsaa tilgængelige for Arbejderne. Fabriken har desuden for Arbejderne 43 Spisesale til 1300 Personer. Mange, der bor i Nærheden, spiser hjemme, andre foretrækker nogle Kafeer i Nabolaget. Et Par træbevoksede Pladser paa Fabriksterrainet er om Sommeren forsynet med Borde og Stole og benyttes gerne under Maaltiderne.

Paa Fabriksterrainet ligger i en særlig Bygning Sygehuset, der er ganske moderne udstyret. Lægen og Sygeplejerskerne er ved Kontrakt bundet til Selskabet og har ikke Ret til at udove Privat-

lioner kronor) och sker pensionering normalt vid 67 års ålder samt 25 anställningsår. Pensionsbeloppet influerar ej på den statliga folkpensioneringens tilläggspension.

För hela personalen finnes inom bolaget ett s. k. intressekontor för reglering av vederbörandes utgifter, såsom skatter, avgifter till sjukkassa, andra försäkringsavgifter, hyror, avbetalningsköp m. m. Varje anställd kan med intressekontorets föreståndare avtala om innehållande av ett visst belopp vid varje avlöningstillfälle samt om dispositionen av detta belopp. Intressekontoret har dessutom: sparkassa för tjänstemän och arbetare, framtidskassa för tjänstemän och arbetare, arbetarnas skattekassa och personalens lånekassa.

Klädrum, toiletter, matrum och mathållning samt städning äro frågor som ägnats den största uppmärksamhet.

Klädrum och toiletter äro rymliga och mycket hygiensikt inrättade. Det finns inom fabriken 78 klädrum för 4.400 personer och klädrummens totala golvyta är c:a 3.500 kvm.

Vad beträffar matrum och mathållning finns en särskild matsalsbyggnad med centralkök närmast avsedd för tjänstemännen, men även tillgänglig för arbetarna. För arbetarna finnes inom fabriken 43 matrum med plats för 1.300 personer. Många, som bo i närheten av fabriken, äta emellertid i sina hem, andra föredraga kaféer i närheten av fabriken. Ett par trädbevuxna områden inom fabrikens område äro under sommarmånaderna planteringsmässigt anordnade med bord, bänkar och stolar och utnyttjas dessa områden flitigt för intagande av medhavd mat.

Inom fabriksområdet finnes i en särskild byggnad fabrikens sjukstuga, som är ytterst modernt utrustad. Läkare och sköterskor äro genom kontrakt bundna vid bolaget och äga ej rätt att utöva annan enskild praktik än den, som avser de anställdas familjer. Varje hos bolaget anställd

5000 Kronen übersteigt, erhält freie ärztliche Behandlung. Bei Unglücksfällen hat das ganze Personal, unabhängig vom Einkommen, einen Anspruch auf diese ärztliche Gratisbehandlung, wie auch freies Verbandszeug und freie Medizin, unter der Voraussetzung, daß der Betriebsarzt die Behandlung übernimmt.

Der Sicherheitsdienst innerhalb der Fabrik ist in seiner Organisation und Struktur nach sehr modernen Prinzipien geordnet.

Weitere Maßnahmen sozialen Charakters liegen außerhalb der Arbeit und Arbeitsstätte, wie zum Beispiel die Bildungsbestrebungen.

Um dem Unternehmen geschulte Arbeiter und gute Arbeitsleiter zuzuführen, gibt es eine Berufsschule mit 4 Jahresklassen. Innerhalb derselben gibt es wiederum ein Studienkomitee, das jährlich in verschiedenen Berufszweigen Kurse anordnet, wie z. B. Kurse zur Anwendung des Rechenstabes, Kurse im Arbeiterschutz, der Studienbesuch in der Reklameabteilung der Gesellschaft, wo Vorführungen über die Entstehung der Produkte sowie der verschiedenartigen Anwendungsgebiete abgehalten werden. Weiter gibt es Kurse in Fachvereinigungskenntnis, Versammlungstechnik, Deutsch, Englisch und Esperanto, Buchführung, Maschineschreiben, Zeitstudien u. dgl.

Jährlich werden besondere Stipendien an 2—4 Arbeiter verteilt, um ihnen Gelegenheit zu geben, Kursen in einer Volkshochschule beizuwohnen.

In den Schären von Göteborg liegt eine Insel, „Brattö" genannt, die 38 Morgen groß ist und den Arbeitern der Fabrik geschenkt wurde. Dort hat die Gesellschaft 35 Villen gebaut, die kostenlos von den Arbeitern und ihren Familien benutzt werden können.

Zur Freizeitgestaltung gehört auch das SKF-Komitee für Schießen und Sport. Die verschiedenen Organisationen, die dort vertreten werden, sind Schützenverein, Freiluftklub, Gymnastikklub, Handballklub, Fußballklub und Kegelklub. Sämtliche Sportzweige erhalten von der Gesellschaft eine jährliche Unterstützung.

Die Gesellschaft hat innerhalb der Fabrikgebäude eine Turnhalle mit Ankleideräumen und Duschen, die zu täglichen Turnübungen der Schüler der Berufsschule und auch zu gymnastischen Übungen von mehreren Gymnastikklubs der Angestellten männlichen und weiblichen Geschlechts benutzt werden. Die Beteiligung bei diesen Gymnastikgruppen ist äußerst rege, ihre Übungen werden von ausgebildeten Instruktoren geleitet. Bei Wettkämpfen innerhalb des Landes haben sie oft mit Elitegruppen teilgenommen, die viele Siege heimgebracht haben.

Auch die Fußballmannschaft der Gesellschaft hat bei Körperschafts-Wettkämpfen oft gesiegt. An die verschiedenen Sportklubs sind etwa 1000 aktive Mitglieder, d. h. 20% des Betriebspersonals angeschlossen.

Innerhalb der Gesellschaft erscheinen zwei Zeitschriften, die Zeitschrift „Sfären" (Die Sphäre) und „Kullagertidningen" (Die Kugellagerzeitung). „Sfären" enthält volkstümlich gehaltene Artikel über kugellagertechnische Themen, Berichte über die Tätigkeit aus den verschiedenen SKF-Gesellschaften und -Abteilungen, Reisebeschreibungen, Zusammenkünfte, Beschreibungen von Demonstrationsapparaten, Personalien, SKF-Neuigkeiten, Tätigkeit in den SKF-Klubs u. dgl. Praktisch genommen sind sämtliche Artikel von den Angestellten im Unternehmen geschrieben.

„Kullagertidningen" hält die Industrie und andere Zweige des Wirtschaftslebens über die Entwicklung der SKF-Produkte und ihre Verwendungsgebiete auf dem laufenden. Die Zeitschrift soll auch ein Bindeglied zwischen der Muttergesellschaft und den über die ganze Welt verbreiteten Tochtergesellschaften sein. Die Zeitschrift erscheint in Friedenszeiten in neun Sprachen viermal im Jahre in einer gesammelten Auflage von etwa 60000 Exemplaren und wird an die Unternehmungen der SKF-Kundschaft in der ganzen Welt verteilt.

Marguerite Duvinage

praksis, undtagen hvor det drejer sig om Funktionærernes Familier. Enhver Funktionær, hvis Aarsindtægt ikke overstiger 8000 Kr., faar fri Lægebehandling. Ved Ulykkestilfælde har hele Personalet uanset deres Indtægt Krav paa denne gratis Lægebehandling saavel som paa gratis Forbindstof og fri Medicin, under Forudsætning af, at Fabrikslægen overtager Behandlingen.

Sikkerhedstjenesten indenfor Fabriken er i Henseende til Organisation og Struktur indrettet efter meget moderne Principer. Yderligere Foranstaltninger af social Karakter ligger udenfor Arbejdet og Arbejdspladsen som f. Eks. Dannelsesanliggender. For at tilfore Foretagendet skolede Arbejdere og gode Arbejdsledere haves der en Fagskole med 4 Aarsklasser. Indenfor denne virker der igen en Studiekomité, der aarlig anordner Kursus i forskellige Fag, som f. Eks. Kursus i Avendelsen af Regnestokken, Kursus i Arbejderbeskyttelse, Studiebesog i Selskabets Reklameafdeling, hvor der afholdes Forevisninger af Produkternes Tilblivelse saavel som af de forskellige Anvendelsesomraader. Endvidere gives der Kursus i Fagforeningskundskab, Modeteknik, i Tysk, Engelsk og Esperanto, Bogforing, Maskinskrivning, Tidstudier og Lignende. Der bliver aarligt uddelt særlige Stipendier til 2—4 Arbejdere for at give dem Lejlighed til at deltage i Kursus ved en Folkehojskole.

I Skærgaarden ved Goteborg ligger der en 13 Hektar stor Ø ved Navn »Bratto«, som Selskabet har skænket sine Arbejdere. Det har paa Øen bygget 35 Villaer, hvor Arbejderne og deres Familie kan bo gratis.

Til Fritidsudformingen horer SKF-Komitéen for Skydning og Sport. De forskellige Organisationer, der er repræsenteret i Komitéen, er: Skytteforening, Friluftsklub, Gymnastikklub, Haandboldklub, Fodboldklub og Kegleklub. Alle Sportsgrene faar en aarlig Understottelse af Selskabet. Selskabet har paa Fabriksterrainet bygget en Gymnastiksal med Omklædningsrum og Brusebade, der benyttes til daglige Øvelser af Fagskolens Elever saavelsom til gymnastiske Øvelser af flere af de mandlige og kvindelige Funktionærers Gymnastikklubber. Deltagelsen i disse Gymnastikklubber er meget livlig; Øvelserne ledes af uddannede Instruktorer. Ved Konkurrencer i Indlandet har de ofte deltaget med Elitegrupper, der har hjembragt mange Sejre.

Ogsaa Selskabets Fodboldmandskab har ofte sejret i Sportforeningskonkurrencer. De forskellige Sportsklubber har ca. 1000 aktive Medlemmer, d. v. s. 20% af Fabrikspersonalet.

Der udkommer under Selskabets Ægide to Tidsskrifter, Tidsskriftet »Sfæren« og »Kullagertidningen«. »Sfæren« indeholder populære Artikler om Kugleleje-tekniske Emner, Beretninger om de forskellige SKF-Selskabers og Afdelingers Virksomhed, Rejsebeskrivelser, Sammenkomster, Beskrivelser af Demonstrationsapparater, Personalia, SKF-Nyheder, Beretning om SKF-Klubbernes Virksomhed og lignende. Praktisk talt alle Artikler skrives af Funktionærer i Foretagendet.

„Kullagertidningen" holder Industrien og andre af Erhvervslivets Grene underrettet om Udviklingen af SKF-Produkter og deres Anvendelsesomraader. Tidsskriftet skal ogsaa være et Bindeled mellem Moderselskabet og dets over hele Verden udbredte Datterselskaber. Tidsskriftet udkommer i Fredstid paa ni Sprog fire Gange aarlig i et samlet Oplag paa ca. 60,000 Eksemplarer og tilsendes SKF-Kundekredsenes Foretagender i hele Verden.

Marguerite Duvinage

person, vars årsinkomst ej överstiger 8,000 kronor, åtnjuter fri läkarvård. Vid olycksfall har all personal, oavsett inkomst, såväl fri läkarevård som fri förbandsmaterial och medicin, under förutsättning att hänvändelse göres till bolagets läkare.

Säkerhetstjänsten inom bolaget är till sin organisation och struktur ordnad efter mycket moderna principer.

Andra åtgärder av social karaktär ligga utanför arbetet och arbetsplatsen, som t. ex. bildningsverksamheten. För att tillföra företaget yrkeskunniga arbetare och goda arbetsledare finnes en yrkesskola med en utbildningstid av 4 år.

Inom »Verkstadsklubben» finnes en studie- och aktiviseringskommitté, som varje år ordnar utbildningskurser i olika ämnen, såsom kurs i räknestickans användande, kurs i arbetareskydd, studiebesök på bolagets reklamavdelning, där demonstrationer beträffande tillkomsten av bolagets produkter samt produkternas olika användningsområden anordnas. Vidare anordnas kurser i fackföreningskunskap, mötesteknik, tyska, engelska, esperanto, bokföring, maskinskrivning, tidstudier m. m.

Årligen utdelas särskilda stipendier till 2—4 arbetare för att bereda dem tillfälle till deltagande i kurser vid någon folkhögskola.

I skärgården utanför Göteborg finnes en ö, »Brattö», med en areal av 38 tunnland, som skänkts till bolagets arbetare. Där har byggts f. n. 35 bostadsbyggnader, som kostnadsfritt få användas av arbetarna och deras familjer.

Fritisnöjena organiseras av en gemensam överledning kallad »SKF's huvudstyrelse för skytte och sport». De olika organisationer, som äro representerade där, äro: skytteorganisationen, friluftsklubben, gymnastik, handboll, fotboll, kägelspel. Samtliga organisationer åtnjuta årliga understöd från bolaget.

Företaget har inom sitt etablissemang en gymnastiksal med avklädningsrum och duschar, som användes för yrkesskolans gymnastikövningar och till motionsgymnastik för ett flertal gymnastikklubbar bland bolagets tjänstemän och arbetare, såväl manliga som kvinnliga. Dessa gymnastiktrupper hava stor anslutning bland personalen och ledas av utbildade instruktörer. De ha ofta vid tävlingar inom landet framträtt med elittrupper, som vunnit många segrar.

Även bolagets fotbollslag har vid korporationstävlingar hemfört många segrar. De olika sportklubbarna ha c:a 1,000 aktiva medlemmar eller 20% av företagets personal.

Inom bolaget utgives tvänne publikationer, tidskriften »Sfären» och »Kullagertidningen». »Sfären» innehåller populärt hållna artiklar av kullager-tekniskt intresse, redogörelser för verksamheten inom olika SKF-bolag och avdelningar, reseberättelser, konferenser, beskrivning av demonstrationsapparater, personalia, SKF-kuriosa, verksamheten inom SKF-klubbar m. m. Praktiskt taget samtliga artiklar äro skrivna av personer tillhörande företaget. »Kullagertidningen» avser att hålla industri och andra grenar av näringslivet à jour med utvecklingen av SKF's produkter och dessas användningsområden samt att utgöra en sammanhållande länk mellan moderbolaget och dess dotterbolag, som äro spridda över hela världen. Tidskriften utgives under fredsförhållanden på 9 språk 4 gånger om året i en samlad upplaga av c:a 60,000 exemplar och distribueras till företag inom kundkretsen över hela jorden.

Marguerite Duvinage

„Brattö", die Urlaubsinsel für die Arbeiter der Kugellagerfabrik Göteborg • »Bratto«, Ferieøen for Arbejderne ved Kuglelejerfabriken i Goteborg • »Brattö», semesterön för arbetarna vid Kullagerfabriken i Göteborg

ROLLBAHNEN –

die Todespfeile für die Sowjetunion

Rullebanerne — Dodspilene for Sowjetunionen · Rullbanorna — dödspilar för Sovjet-Unionen

PK. . . . im August 1941

Schlank und spitz wie Pfeile stoßen sie vor in das Riesenreich der Sowjetunion, unablässig fressen sie sich weiter in den Körper des Feindes, sie sitzen ihm schon Hunderte von Kilometern tief in Brust und Nacken — schlank und spitz wie Pfeile: die Straßen unserer Panzer. In Polen hießen sie noch Panzerstraßen, auch in Frankreich hießen sie anfangs noch so, aber dann hatten sie eines Tages plötzlich ihren eigenen Namen: Rollbahnen.

Die zerlesenen Landkarten in unseren Taschen sind ein einziges Gewirr schwarz sich schlängelnder Wege und Straßen. Aber da zieht sich plötzlich ein roter Faden kühn und quer durch das schwarz durchschlängelte Gesicht einer Karte — das ist eine Rollbahn, das ist die Rollbahn 1 oder 2 oder 3, da weiß jeder Soldat: aha, da ziehen unsere Panzer lang!

Auf gewöhnlichen Straßen wird marschiert, und da gilt das Tempo des marschierenden Mannes, aber auf den Rollbahnen — da rollt es, und da gilt das Tempo unserer singenden Motoren. Ab und zu hält das Singen inne, und an den blutigen Spitzen dieser kühnen Bahnen klingen andere Geräusche auf: das Brüllen der Panzerkanonen, das Hacken der Maschinengewehre . . . Dann versucht der Feind, der Rollbahn die Kehle abzuschneiden, aber immer muß er diesen Versuch mit einem eigenen Kehlschnitt bezahlen. Denn Rollbahnen kennen kein Ende, es sei denn den Sieg.

Rollbahnen — das soll nicht heißen, daß das besonders breite und gute Straßen sind, denn sie sind ebenso gut oder besser: ebenso schlecht wie die anderen Sowjetstraßen auch. Gestern haben wir ein Stück Rollbahn erlebt, das nichts anderes war als ein mit verfaulten Bohlen belegter Weg quer durch russische Sümpfe. Die Panzer auf ihren alles niederrennenden Raupen waren wohl darüber weggekommen, aber schon die nachfolgende Vorausabteilung blieb stecken. Da mußten Pioniere vor und eine provisorische Straße über den Sumpf bauen. Nach wenigen Stunden war die Rollbahn wieder Rollbahn. Und über die frischen Bretter dröhnte es wieder ohne Unterlaß. Dröhnt es heute noch und morgen, dröhnt es Tag und Nacht bis zum Sieg.

Wie man eine Rollbahn erkennt? Alle zehn oder zwanzig Kilometer hängt, an einen Baum am Straßenrand genagelt, ein viereckiges weißes, rotgerändertes Schild mit einem großen schwarzen R in der Mitte. Aber die den Panzern nachrückenden Kampftruppen oder Nachschubkolonnen brauchen diese Markierung nicht. Sie fahren einfach immer der silbernen Staubfahne nach, die den voraneilenden Fahrzeugen nachweht. Seit dem ersten Kriegstag, seit der ersten Kriegsstunde, wehen Tag und Nacht diese silbernen Fahnen von der deutschen Grenze bis tief in die Sowjetunion hinein. Sie haben nur eine einzige Richtung, in der sie wehen: Richtung Feind. Die Rollbahnen sind so wunderbar augenfällig, die Straßen des Sieges, denn es gibt auf ihnen so gut wie keinen Gegenverkehr. Es sind nur Befehls- und Meldefahrzeuge, die zurückfahren, und ab und zu schiebt sich eine Kolonne Rot-Kreuz-Wagen mit Verwundeten gegen den siegenden Strom.

Wie die Spitzen der Panzerdivisionen fast jeden Meter der Rollbahn kämpfend erobern, so halten die nachfolgenden Truppen und Kolonnen die Rollbahnen ebenso kämpfend gegen den überflügelten Feind, der immer wieder aus den Kesseln über die Rollbahnen auszubrechen versucht. Dann werden die friedlichen Bahnen zu feuerspeienden Barrieren.

Die Durchbruchsversuche an den Rollbahnen haben sich — gemessen an den ersten zehn Tagen Krieg — an Zahl verringert. Dafür gibt es jetzt, oft kilometerlang, eine seltsame Gegenbewegung auf unseren Rollbahnen: Gefangene, die — oft eine weiße Fahne vorantragend — in Richtung Deutschland marschieren . . .

Die Rollbahnen stoßen schlank und spitz wie Pfeile in das Riesenreich der Sowjetunion vor. Sie schlagen ihm die Wunden des Todes.

Kriegsberichter Hans Huffzky

PK. . ., i August 1941

Slanke og spidse som Pile stoder de frem i Sovjetunionens Kamperige, ufladeligt æder de sig længere ind i Fjendens Krop, de sidder allerede Hundreder af Kilometre dybt i hans Bryst og Nakke — slanke og spidse som Pile: vore Panservognsveje. I Polen hed de endnu Panservejene, ogsaa i Frankrig hed de i Begyndelsen saaledes, men en skonne Dag havde de pludselig deres eget Navn: Rullebanerne.

De lasede Landkort i vore Lommer er et eneste Virvar af sorte bugtede Veje og Gader. Men pludselig løber en rod Traad dristigt tværs over Kortets Net af bugtede sorte Streger — det er en Rullebane, det er Rullebane 1 eller 2 eller 3, saa ved enhver Soldat: se bare, den korer vore Pansere paa!

Paa almindelige Veje marcheres der, og der gælder den marcherende Soldats Tempo, men ved Rullebanen — der rulles der, og der gælder vore syngende Motorers Tempo. Af og til afbrydes denne Syngen, og ud fra disse Koretojers blodige Spidser klinger andre Lyde: Panserkanonernes Brolen, Maskingeværernes Tik-Tak . . . Saa forsoger Fjenden at skære Halsen over paa Rullebanen, men ham maa altid bode for dette Forsog med sin egen overskaarne Hals. Thi Rullebanen kender ikke til noget andet Endemaal end Sejren.

Rullebaner — det skal ikke betyde, at det er særlig brede og gode Veje, for de er lige saa gode eller rettere sagt: ligesaa daarlige som de andre Veje i Sovjetunionen. Igaar oplevede vi et Stykke Rullebane, der ikke var andet end en med raadne Sveller belagt Vej tværs igennem russiske Sumpe. Panserne paa deres alt nivellerende Larvefodder var kommet godt over, men allerede den efterfolgende Fortrop blev hængende. Saa maatte der Pionerer frem for at bygge en provisorisk Vej over Sumpen. Efter faa Timers Forlob var Rullebanen igen Rullebane. Og over de friske Planker dronede det igen uafbrudt. Droner det idag og imorgen, droner det Dag og Nat lige til Sejren.

Hvorpaa kender man en Rullebane? Hver tiende eller tyvende Kilometer hænger der fastsommet paa et Træ ved Vejkanten et firkantet hvidt, rodrandet Skilt med et stort R i Midten. Men de Kamptropper eller Forplejningskolonner, der rykker frem bagefter Panservognene behover ikke denne Markering. De korer ganske simpelt efter den solverne Stovsky, der svulmer op bag de fremstormende Koretojer. Lige siden den forste Krigsdag, siden Krigens forste Time, vajer den solvgraa Fane Dag og Nat fra den tyske Grænse til langt ind i Sovjetunionen. Den vajer kun i en eneste Retning: i Retning mod Fjenden. Rullebanerne er saa vidunderlig iojnefaldende, disse Sejrens Veje, thi de har næsten ingen modgaaende Trafik. Det er kun Kommando- og Meldevogne, som korer tilbage, og af og til baner en Kolonne Rode Kors Vogne med Saarede sig Vej modsat den sejrende Strom.

Ligesom Panserdivisionernes Spidser erobrer næsten hver Meter Rullebane i Kamp, saaledes holder de efterfolgende Tropper og Kolonner ogsaa Rullebanen i Kamp mod den overflojede Fjende, der stadig forsoger paa at bryde ud af Indkredsningen og krydse Rullebanerne. Da bliver de fredelige Baner til ildsprudende Barrikader.

Gennembrudsforsogene ved Rullebanerne er — i Sammenligning med de forste ti Dages Krig — blevet færre. Til Gengæld foregaar der nu en ofte kilometerlang Modbevægelse paa vore Rullebaner: Fanger, der — ofte med en hvid Fane i Spidsen — marcherer i Retning mod Tyskland . . .

Rullebanerne støder slanke og spidse som Pile ind i Sovjetunionens Kæmperige. De saarer det til Dode.

Krigskorrespondent Hans Huffzky

PK. . . . i augusti 1941

Smala och spetsiga som pilar, stöta de fram i Sovjet-Unionens jätterike. Oupphörligen äta de sig djupare in i fiendens kropp; de sitta redan hundratals kilometer djupt in i bröstet och nacken — smala och spetsiga som pilar: de tyska pansarförbandens vägar. I Polen kallades de ännu för pansarvägar, och även i Frankrike hette de till en början så. Men så plötsligt en dag hade de fått sitt eget namn: rullbanor.

De nötta kartorna i våra fickor äro ett enda virrvarr av ringlande svarta gator och vägar; men plötsligt drar så en röd tråd djärvt rakt igenom kartans svarta krumelurer och tecken — det är en rullbana, det är rullbanan nummer 1, nummer 2 eller nummer 3; och då vet varje tysk soldat: jaha, där köra våra pansarstyrkor!

På vanliga vägar marscheras det, och där gäller den marscherande mannens tempo. På rullbanorna däremot — där rullar det, och där gäller våra sjungande motorers tempo. Då och då avstannar sjungandet, och i dessa djärva banors blodiga spetsar ljuda andra toner: pansarkanonernas dova smällar, maskingevärens knatter . . . Då försöker fienden skära av rullbanan; men han måste alltid betala detta försök med ett snitt i sin egen strupe. Ty rullbanorna känna inte något annat slut än segern.

Rullbanor — det betyder inte, att det är frågan om särskilt breda och goda vägar, ty de äro lika goda eller rättare sagt lika dåliga som alla andra ryska vägar. I går upplevde vi ett stycke rullbana, som inte var någonting annat än en med murkna stockar belagd väg tvärs igenom ryska sumpmarker. Stridsvagnarna på sina alla hinder besegrande larvfötter kommo lyckligt över denna sträcka, men redan de efterföljande avdelningarna blevo sittande. Då måste pioniärer fram och bygga en provisorisk väg genom sumpmarkerna. Efter några få timmar var rullbanan åter rullbana. Och över de nya bräderna dundrade det åter utan uppehåll. Det dundrar i dag och det dundrar i morgon, det dundrar dag och natt — tills segern har nåtts.

Hur man känner igen en rullbana? Var tionde eller var tjugonde kilometer hänger, fastspikad vid ett träd, en vit fyrkantig skylt med röd kant och ett stort svart R i mitten. Men de trupper, som rycka fram efter pansarförbanden, behöva inte denna markering. De färdas helt enkelt efter det silverglänsande moln av damm, som virvlar upp efter de framåtilande fordonen. Ända sedan krigets första dag, sedan dess första timma, vaja dessa silverfanor från den tyska gränsen ända långt in i Sovjet-Unionen. De blåsa ständigt i samma riktning, dessa silverfanor: mot fienden. Rullbanorna äro på det mest i ögonfallande sätt segerns vägar, ty där förekommer så gott som ingen trafik alls i motsatt riktning. Det är endast order- och rapportfordon, som färdas bakåt. Då och då arbetar sig kanske en kolonn Röda Korsbilar med sårade mot den segrande strömmen.

Liksom pansardivisionernas spets kämpande måste erövra nästan varje meter av rullbanan, så måste även de efterföljande trupperna och kolonnerna kämpande hålla rullbanan mot den överflygade fienden, som ideligen över rullbanan försöker bryta sig ut ur inringningarna.

Då förvandlas de fredliga banorna till eldspyende barriärer.

Dessa genombrottsförsök ha nu — i jämförelse med krigets första tio dagar — minskat i antal. I stället förekommer det nu sällsamma, ofta flera kilometer långa motrörelser på de tyska rullbanorna: det är fångar, vilka — ofta med en vit fana i spetsen — marschera i riktning mot Tyskland . . .

Smala och spetsiga som pilar, skjuta rullbanorna in i Sovjets jätterike. De tillfoga fienden dödliga sår.

Krigskorrespondent Hans Huffzky

Gastspiele

Frontgastspiele der Soldatenbühne Pleß in Nord und Ost und West

Berlin, im August 1941

Spielorte: 445
Zahl der Vorstellungen: 1109
Bespielte Länder: Deutschland, Generalgouvernement, Wartheland, Frankreich, Belgien, Holland, Dänemark, Norwegen.
Spielbereich: von Wlodawa und Przemysl (östlichste Spielorte an der deutsch-russischen Demarkationslinie) bis an die Pyrenäen und die Atlantikküste, sowie bis 250 km über den nördlichen Polarkreis.
Größere Spielorte: Paris, Brüssel, Bordeaux, Lille, Amsterdam, Den Haag, Rotterdam, Kopenhagen, Oslo, Warschau, Krakau, Przemysl, Litzmannstadt, Lublin usw.
Spielräume: Theater, Kinos, Lazarettsäle, Bethäuser, Kantinen, Klostersäle, Baracken, Hausflure, Gasthauszimmer, Bunker, Pferdeställe, Schulzimmer, Hütten und dergleichen.
Zurückgelegte Kilometerzahl: 132000 km. (Autos, Eisenbahn, Dampfer, Pferdewagen, Panjeschlitten, Renntierschlitten usw.)
Temperaturunterschiede: von 42 Grad unter Null bis 32 Grad über Null.

Das ist in atemraubender Kürze und Konzentrierung der Jahresbericht des Fronttheaters Pleß. Seit Januar 1940 ist diese nur für die Front geschaffene Bühne im Auftrage des Oberkommandos der Wehrmacht von der Deutschen Arbeitsfront, NS.-Gemeinschaft „Kraft durch Freude", in Zusammenarbeit mit dem Reichsministerium für Volksaufklärung und Propaganda zur Truppenbetreuung in all diesen Gebieten eingesetzt gewesen. Lessings „Minna von Barnhelm", den „Zerbrochenen Krug" von Kleist — zwei der herrlichsten klassischen Lustspiele, hat die Bühne zu den Soldaten gebracht, dazu Gerhart Hauptmanns köstliche Diebskomödie „Der Biberpelz", Hermann Sudermanns „Teja" und das moderne Lustspiel von Jochen Huth „Die vier Gesellen".
Heute ist wieder Ausreisetag der Soldatenbühne — und zuvor Generalprobe für etwas ganz Besonderes: den ersten Teil von Goethes „Faust"! In einem kleinen, engen Saal, dem bühnentechnisch engsten, den man in Berlin auftreiben

Berlin, i August 1941

Antal Byer: 445
Antal Forestillinger: 1109
Besøgte Lande: Tyskland, Generalguvernementet, Warthelandet, Frankrig, Belgien, Holland, Danmark, Norge
Forestillingernes Omraade: fra Wlodawa og Przemysl (de ostligste Forestillingsbyer ved den tysk-russiske Demarkationslinje) til Pyrenæerne og Atlanterhavskysten, samt indtil 250 km hinsides den nordlige Polarkreds.
Større Forestillingsbyer: Paris, Bruxelles, Bordeaux, Lille, Amsterdam, Haag, Rotterdam, København, Oslo, Warszawa, Krakau, Przemysl, Litzmannstadt, Lublin osv.
Forestillingslokaler: Teatre, Biografer, Lazaretsale, Bedehuse, Kantiner, Klostersale, Barakker, Forstuer, Restaurationslokaler, Bunkere, Hestestalde, Skolestuer, Hytter og deslige.
Tilbagelagte Kilometre: 132,000 km (Automobiler, Jernbane, Dampskibe, Hestevogne, Panjeslæder, Rensdyrslæder osv.).
Temperaturforskelle: fra 42 Grader under Nul til 32 Grader over Nul.

Dette er i aandelos Korthed og Koncentration Aarsberetningen om Frontteatret Pless. Den af den tyske Arbejdsfront, NS.-Fællesskabet »Kraft durch Freude«, paa Foranledning af Forsvarsmagtens Overkommando, i Samarbejde med Rigsministeriet for Folkeoplysning og Propaganda, skabte Scene har siden Januar 1940 givet Forestilling for Tropperne i alle disse Omraader. Scenen har bragt Soldaterne Lessings »Minna von Barnhelm«, »Der zerbrochene Krug« af Kleist — to af de herligste klassiske Lystspil, desuden Gerhart Hauptmanns kostelige Tyvekomedie »Der Biberpelz«, Hermann Sudermanns »Teja« og Jochen Huths moderne Lystspil »Die vier Gesellen«.
Nu rejser Soldaterscenen ud paany — men først var der Generalprove paa noget ganske særligt: første Del af Goethes »Faust«! Opførelsen skulde »staa« i en lille snæver Sal, sceneteknisk set den snævreste, som man har kunnet opdrive i Berlin; mon den vil kunne opfylde alle de Krav, der vil møde den paa Rejsen og i de saa forskellige

Berlin i augusti 1941

Besökta orter: 445
Antal föreställningar: 1109
Besökta länder: Tyskland, generalguvernementet Polen, Wartheområdet, Frankrike, Belgien, Holland, Danmark, Norge.
Gästspelsområdets utsträckning: Från Wlodawa och Przemysl (de östligaste gästspelsorterna vid den tysk-ryska demarkationslinjen) till Pyrenéerna och Atlantkusten samt till 250 km. norr om norra polcirkeln.
Större besökta orter: Paris, Bryssel, Bordeaux, Lille, Amsterdam, Haag, Rotterdam, Köpenhamn, Oslo, Warschau, Krakau, Przemysl, Litzmannstadt, Lublin o. s. v.
Föreställningslokaler: Teatrer, biografer, lasarettssalar, bönhus, marketenterier, klostersalar, baracker, förstugor, hotellrum, bunkrar, hässtall, skolsalar, hyddor och dylikt.
Tillryggalagda sträckor: 132,000 km. (per bil, järnväg, ångbåt, häst och vagn, panjeslåde, renpulka o. s. v.).
Temperaturskillnader: Från 42 minusgrader till 32 plusgrader.

Detta är i kort och koncentrerad form årsrapporten från frontteatern Pless. Sedan januari 1940 har denna endast för fronten upprättade scen på uppdrag av den tyska krigsmaktens överkommando av den tyska arbetsfronten, fritidsorganisationen »Kraft durch Freude» och i samarbete med riksministeriet för folkupplysning och propaganda varit insatt för truppernas förströelse inom alla dessa områden. Lessings »Minna von Barnhelm» och Kleists »Der zerbrochene Krug» — två av den tyska litteraturens yppersta klassiska lustspel, har denna scen visat soldaterna och därtill Gerhard Hauptmanns kostliga tjuvkomedi »Der Biberpelz», Hermann Sudermanns »Teja» och Jochen Huths moderna lustspel »Die vier Gesellen».
Idag skall soldatscenen åter resa ut, och före avresan kommer generalrepetitionen för någonting alldeles extra — första delen av Goethes »Faust»! I en liten trång sal, den scentekniskt minsta, som står att uppdriva i Berlin, skall uppförandet äga rum. Nu gäller det, om det är vuxet alla resans och de skiftande scenförhållandenas krav! I en liten sal, smal som en snälltågsvagn, sitta många människor, konstnärer — kända skådespelare inom Berlins teatervärld — journalister och framförallt intresserade personligheter från den tyska krigsmakten och »Kraft durch Freude».
I repetitionens atmosfär förnimma vi alla något av det vågstycke, som uppförandet av »Faust» på en frontscen betyder. Willy *Pless*, direktören för frontscenen, talar i sina inledande ord om svårigheterna — scenbyte o. s. v., — om vilkas lyckliga övervinnande man vid denna generalrepetition vill övertyga sig — medan han vandrar fram och tillbaka mitt ibland åskådarna mellan bänkarna i den smala salen.
Och lika nära, som hans stämma ljuder, höres några minuter senare Fausts röst. Ridån till en liten rund sceninramning har delat sig — gripbart nära framför oss sitter Faust vid sitt skrivbord endast tre trappsteg över oss. Endast hans stol, hans bord och hans skrivbord stå däruppe hos honom på scenen, och dock är en medeltida

„FAUST" reist ZU DEUTSCHEN SOLDATEN

Goethes »Faust« rejser ud til tyske Soldater · Frontgæstespil af den tyske Soldaterscene Pless i Nord, Øst og Vest

Goethes »Faust» reser till tyska soldater · Frontgästspel av soldatscenen Pless i norr, öster och väster

konnte, soll die Aufführung ,,stehen", ob sie allen Anforderungen der Reise und der so unterschiedlichen Spielräume gewachsen sein wird? In dem kleinen Zuschauerraum, der schmal wie ein D-Zugwagen ist, sitzen viele Menschen: Künstler — bekannte Berliner Schauspieler, Journalisten und vor allem interessierte Persönlichkeiten von Wehrmacht und ,,Kraft durch Freude".

In der Atmosphäre der Probe spüren wir alle etwas von dem Wagnis, das die Aufführung des ,,Faust" auf einer Frontbühne bedeutet. Willy *Pleß*, der Direktor der Frontbühne, spricht in seinen einleitenden Worten über die Schwierigkeiten (Szenenwechsel usw.), — von deren gelungener Überwindung man sich in dieser Probe überzeugen will —, während er mitten unter den Zuschauern zwischen den Bänken des schmalen Saales auf und ab wandert.

Und so nah, wie seine Stimme jetzt noch klingt, ertönen wenige Minuten später Fausts verzweifelte Worte:,,Habe nun, ach, Philosophie, Juristerei und Medizin, und leider auch Theologie! durchaus studiert, mit heißem Bemühn . . ." Der Vorhang in einem kleinen runden Bühnenrahmen hat sich geteilt, — in Atemnähe von uns sitzt er an seinem Schreibtisch, nur um drei flache Stufen über uns erhöht. Nur sein Stuhl, sein Tisch, sein Schreibzeug sind bei ihm auf den Planken. Am Ort des Spiels brauchen außer ein paar Quadratmetern Raum als ,,Bühne" nur zwei Steckkontakte vorhanden zu sein: einer für die Beleuchtung und einer für das Bühnenbild, d. h. für den Projektionsapparat, der es zaubert. ,,Und wo selbst diese bescheidenen Vorbedingungen nicht gegeben sind?" wollen ein paar ganz Skeptische nachher wissen. ,,Dann spielen wir eben mit schwarzen Vorhängen und Kerzenbeleuchtung", ist die unerschütterliche Antwort, ,,auf jeden Fall bekommen die Soldaten ihren ‚Faust'."

Der Kontakt wird da sein, — durch die Tragödie, durch Menschlich-Allzumenschliches, durch heitere, ernste, derbe und zarte — jedem vertraute Lebensstationen. Auf die Herausarbeitung dieser Momente gehen Bühnenbearbeitung von Herbert Molenaar und Spielleitung von Dr. Rolf Roennecke spürbar aus.

Auf der Bühne vor uns vollzieht sich das Spiel: Faust, der Alternde, der sich mit grüblerischem Pathos von der Welt lossagte, wird zum jungen Liebenden. Keine Altersmaske kann Alfred Gerasch bei dieser Verwandlung zu Hilfe kommen. Zu gering ist die Entfernung vom Beschauer — und so wird es oft in den kleinen Sälen an der Front sein, wenn kein Orchesterraum als Schlucht die Schauspieler vom Publikum trennt und erhöht. Die Nähe zwingt zur Echtheit, die Enge des Raumes zur Konzentration von Bewegung und Ausdruck. Das Liebesspiel zwischen Faust und dem unbeschwert kecken, heiteren Gretchen, zwischen Mephisto und Martha Schwerdtlein geschieht so: auf drei Stufen und ein wenig Bühnenraum — drei Schritt in die Länge und drei in die Breite.

So also wird in den nächsten Wochen sich die Tragödie vollziehen: heute in einem Bunker, morgen in einem Schulhaus, übermorgen vielleicht gar im Theater. Die Soldaten aber, die im Weltkrieg den ,,Faust" im Tornister trugen, werden ihn nun durch die Vermittlung von ,,Kraft durch Freude" leibhaftig vor sich sehen. *Dr. Ursula Haver*

Forestillingslokaler? Paa den lille Tilskuerplads, der er saa smal som en Hurtigtogsvogn, sidder mange Mennesker, Kunstnere — bekendte Berliner Skuespillere, Journalister og frem for alt interesserede Personligheder fra Forsvarsmagt og »Kraft durch Freude«.

I Generalprovens Atmosfære mærker vi alle noget af det Vovestykke, som Opforelsen af »Faust« er paa en Frontscene. Willy *Pless*, Frontscenens Direktor, indleder med nogle Ord om Vanskelighederne — Sceneveksel osv. —, om hvis vellykkede Overvindelse man onsker at overbevise sig ved denne Prove — medens han vandrer op og ned mellem Tilskuerbænkene i den smalle Sal.

Og lige saa nærved, som hans Stemme lyder, horer vi faa Minuter senere Fausts fortvivlede Ord: »Habe nun ach Philosophie, Juristerei und Medizin, und leider auch Theologie durchaus studiert mit heißem Bemühn . . .« Tæppet for den lille runde Sceneramme gaar til Siderne, — i Aandedrætsnærhed sidder han for os ved sit Skrivebord, kun tre lave Trin hojere. Kun hans Stol, hans Bord, hans Skrivebord staar hos ham paa Brædderne, og dog er hele en middelalderlig Studerestues konfuse Verden levende. Thi paa Rundhorisonten projiceres Glassene og Retorterne, lasede Pandekter, Globusser og astronomiske Apparater, kort sagt hele Scenebilledet, i gronligt Lys. Og saaledes vil det kunne genopstaa ved Fronten i ethvert nok saa lille Rum; thi de smaa Glasplader, paa hvilke Scenebilledet er malet, er jo lette at transportere. Paa Forestillingsstedet behoves foruden et Par Kvadratmeter Rum til »Scene« kun to Stikkontakter, en til Belysningen og en til Scenebilledet, dvs. for det Projektionsapparat, der fremtryller det. »Og hvor selv disse beskedne Betingelser ikke haves?« sporger et Par fuldkomne Skeptikere bagefter. »Naa ja, saa spiller vi med sort Fortæppe og Stearinlysbelysning«, lyder det resolute Svar, »i alle Tilfælde skal Soldaterne have deres ‘Faust’.«

Kontakten vil være der, — gennem det Menneskeigt-Altformenneskelige, ved Gengivelse af muntre, lalvorsfulde, djærve og sarte — enhver fortrolige Livssituationer. For Udarbejdelsen af disse Momenter bestræber Herbert Molenaar og Instruktoren Dr. Rolf Roennecke sig aabenbart.

Paa Scenen foran os gaar Spillet videre: den aldrende Faust, der med grublende Pathos har sagt sig los fra Verden, bliver til den unge Elsker. Ingen Gammelmandsmaske kan komme Alfred Gerasch til Hjælp ved denne Forvandling. Afstanden fra Tilskueren er for ringe — og saaledes vil det ofte være i de smaa Sale ved Fronten, naar intet Orkesterrum som en Kloft skiller Skuespillerne fra Publikum og hæver dem op. Nærheden tvinger til Ægthed, det snævre Rum til at koncentrere Bevægelser og Udtryk. Kærlighedslegen imellem Faust og den uhæmmet kække, muntre Gretchen, imellem Mefisto og Marthe Schwerdtlein, foregaar, paa tre Trin og en Smule Scenerum — tre Skridt i Længden og tre i Bredden.

Saaledes vil altsaa Tragedien blive spillet i de næste Uger: idag i en Bunker, imorgen i en Skole, iovermorgen maaske endog i et Teater. Men Soldaterne, som under Verdenskrigen medforte »Faust« i deres Tornistre, vil ved »Kraft durch Freude«'s Formidling nu se ham livagtig for sig. *Dr. Ursula Haver*

studerkammares hela tillkrånglade värld levandegjord. Ty i fonden äro provrör och retorter, en jordglob och astronomiska instrument — kort sagt hela scenbilden projicerad i grönt ljus. Och så kommer scenbilden att kunna återuppstå i varje än så litet rum vid fronten, ty de små glasplattor, på vilka scenbilden är målad, äro lätta att transportera. I spelsalen behövas dessutom några kvadratmeter utrymme såsom scen och två stickkontakter — en för belysningen och en för scenbilden, d. v. s. för den projektionsapparat, som framtrollar den. »Och om ej ens dessa blygsamma förutsättningar finnas?» fråga efteråt några särskilt skeptiskt inställda åskådare. »Ja, då spela vi helt enkelt med svarta draperier och vaxljusbelysning», kommer det säkra svaret. »I varje fall få våra soldater sin ‘Faust’.»

Kontakten mellan scen och publik kommer ständigt att finnas i alla livslägen — glättiga, allvarliga, hårda och veka — alla kända för åskådarna. På ett påtagligt sätt eftersträva Herbert Molenaars scenbearbetning och dir Rolf Roenneckes regi utarbetandet av dessa moment.

På scenen framför oss flyter spelet fram: Den åldrande Faust, som med grubblande patos tog avsked av världen, förvandlas till ung älskare. Ingen åldersmask kan vid denna förvandling komma Alfred Gerasch till hjälp. Avståndet till åskådaren är för litet, och så kommer det ofta att vara i de små salarna vid fronten, när intet orkesterdike skiljer och höjer skådespelaren från publiken. Närheten tvingar till äkthet, rummets begränsning till koncentration i rörelse och uttryck. Kärlekssceneraa mellan Faust och den okomplicerade, käcka, glada Gretchen, mellan Mefisto och Marthe Schwerdtlein försiggå så, — på tre trappsteg och en smula scenutrymme — tre steg på längden och tre steg på bredden.

På detta sätt kommer tragedien alltså att utspelas under de närmaste veckorna — ena dagen i en bunker, den andra i en skolsal och den tredje kanske rentav i en teater. Men soldaterna, som i världskriget buro »Faust» i tornistern, komma nu att genom förmedling av »Kraft durch Freude» få se den i levande gestaltning. *Dir Ursula Haver*

TAPFERE DEUTSCHE von jenseits der Grenzen

Ritterkreuzträger aus deutschem Blut – im Ausland geboren

Tapre Tyskere fra hinsides Grænserne · Ridderkorsindehavere af tysk Blod — født i Udlandet

Tappra utlandstyskar · Riddarkorsbärare av tysk stam — födda i utlandet

Berlin, im August 1941

Über 400 Offiziere und Unteroffiziere der Großdeutschen Wehrmacht hat der Führer und Oberste Befehlshaber im bisherigen Verlauf des Großdeutschen Freiheitskampfes mit dem Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet. In der Gemeinschaft der Ritterkreuzträger vereinigen sich Heerführer, Regimentskommandeur, Feldwebel, Unteroffizier. Männer aus Familien, deren Söhne durch Generationen hindurch das Schwert trugen, neben Söhnen von Handwerkern und Bauern, kleinen Beamten und Angestellten. Eine wunderbare soldatische Gemeinschaft — Geheimnis gewaltiger Erfolge und Siege — leuchtendes Vorbild der heranwachsenden Jugend.

In den Reihen dieser Tapfersten der Nation stehen auch Ritterkreuzträger, deren Wiege außerhalb der Grenzen des Großdeutschen Reiches stand. Sie erblickten das Licht der Welt fern der Heimat, doch ihr Deutschtum vergaßen sie nicht, und in der härtesten Prüfung des Vaterlandes standen sie ihren Mann, zeichneten sich durch ganz besondere Tapferkeit im Kampf um Deutschlands Freiheit und Lebensraum aus.

Oberstleutnant Günther Schubert aus Rumänien

1896 als Sohn eines deutschen Kaufmanns in Rumänien geboren. 1914 Kriegsfreiwilliger. Nach dem Weltkrieg in der Schutzpolizei. 1935 Major im Heer. 1937 Kommandeur eines Infanteriebataillons. Dieses Bataillon reißt er bei der Erzwingung des Maasüberganges durch seinen persönlichen tapferen Einsatz zu besonderen Leistungen hin. Der Übergang gelingt, der Brückenkopf wird unter seiner energischen Führung gegen alle feindlichen Gegenangriffe gehalten. Heute trägt Oberstleutnant Schubert das Ritterkreuz.

Generaloberst Löhr aus Turn-Severin in Rumänien

1885 in Turn-Severin in Rumänien geboren. 1914 macht er den ersten Bombenflug. 1917 Organisator der Luftfahrttruppen Österreich-Ungarns. Am 1. April 1938 Generalleutnant und Kommandierender General der Luftwaffe in der Ostmark. Beim Einsatz im Sudetenland und bei der Errichtung des Protektorats Böhmen und Mähren stehen die Luftwaffenverbände der Ostmark unter Löhrs Leitung. Im Polenfeldzug hat er den Oberbefehl über die Luftflotte 4. Am 12. September 1939 wird General der Flieger Löhr mit dem E. K. II ausgezeichnet, am 26. September mit dem E. K. I und beim Abschluß des Polenfeldzuges mit dem Ritterkreuz.

Generalmajor Stefan Froehlich aus Orsova (Rumänien)

Die Geburtsstadt des Ritterkreuzträgers, Generalmajors Stefan Froehlich, ist Orsova, früher ungarisch, später rumänisch. Sohn eines Handwerkers, 1889 geboren. Im Weltkrieg kämpfte er an der Isonzofront. 1938 Oberstleutnant in der Deutschen Luftwaffe. Januar 1939 Kommandeur einer Kampf-

Berlin, i August 1941

Foreren og Øverstbefalende har under den stortyske Frihedskamps hidtidige Forlob dekoreret over 400 Officerer og Underofficerer med Jernkorsets Ridderkors. I Ridderkorsindehavernes Kreds forenes Hærforer, Regimentskommandor, Oversergent, Underofficer, Mænd af Familier, hvis Sonner igennem Generationer har baaret Sværdet, ved Siden af Sonner af Haandværkere og Bonder, Embedsmænd og Funktionærer. Et vidunderlig Soldaterfællesskab — Hemmeligheden ved vældige Bedrifter og Sejre — et lysende Forbillede for den opvoksende Ungdom.

I disse Nationens Taprestes Rækker staar ogsaa Ridderkorsindehavere, hvis Vugge har staaet udenfor det stortyske Riges Grænser. De er kommet til Verden fjernt fra Hjemmet, men deres Tyskhed har de ikke glemt, og under Fædrelandets haardeste Provelsestid har de staaed deres Mand, har de udmærket sig ved særlig fremragende Tapperhed i Kampen for Tysklands Frihed og Livsrum.

Oberstløjtnant Günther Schubert fra Rumænien

Født som Son af en tysk Kobmand i Rumænien 1896. Krigsfrivillig 1914. Efter Verdenskrigen ansat i det tyske Politi. 1935 Major i Hæren. 1937 Kommandor af en Infanteribatallion. Denne Batallion henrev han ved Fremtvingelsen af Overgangen over Maas igennem sin personlige tapre Indsats til særlige Bedrifter. Overgangen lykkes, Brohovedet blev under hans energiske Ledelse trods alle fjendtlige Modangreb holdt. Idag bærer Oberstløjtnant Schubert Ridderkorset.

Generaloberst Löhr fra Turn-Severing i Rumænien

Født 1885 i Turn-Severing i Rumænien. 1914 foretager han den forste Bombeflyvning. 1917 Organisator af Flyvetropperne i Ostrig-Ungarn. Den 1. April 1938 Generallojtnant og kommanderende General for Luftvaabnet i Østmarken. Ved Indmarchen i Sudeterlandet og ved Oprettelsen af Protektoratet Bohmen og Mæhren staar Luftvaabenkorpsene fra Østmarken under Löhrs Ledelse. Under Polenfelttoget har han Overbefalingen over Luftflaade 4. Den 12. September 1939 dekoreres Flyvergeneral Löhr med EK. II, den 26. September med EK. I. og ved Afslutningen af Polenfelttoget med Ridderkorset.

Generalmajor Stefan Froehlich fra Orsoval Rumænien

Orsova. tidligere ungarsk, senere rumænsk, er Ridderkorsindehaveren Generalmajor Stefan Froehlichs Fodeby. Søn af en Haandværker. Født 1889. Kæmpede i Verdenskrigen ved Isonzo-

Berlin i August 1941

Över 400 officerare och underofficerare ur den stortyska krigsmakten ha hittills under den stortyska frihetskampen av der Führer dekorerats med järnkorsets riddarkors. I riddarkorsbärarnas gemenskap förenas härförare, regementsbefälhavare, fältväblar och underofficerare, män ur familjer, vilkas söner generationer igenom ha burit svärdet, vid sidan av hantverkaresöner och bondesöner, tjänstemäns och anställdas söner. En underbar soldatisk gemenskap — väldiga framgångars och segrars hemlighet — lysande förebild för den uppväxande ungdomen.

I raderna av dessa nationens tappraste stå också riddarkorsbärare, vilkas vagga stått utanför det Stortyska Rikets gränser. De sågo dagens ljus långt bortom hembygden, men sin tyskhet glömde de ej, och i fosterlandets hårdaste prövning stodo de på sina poster och utmärkte sig genom särskild tapperhet i kampen för Tysklands frihet och livsrum.

Överstelöjtnant Günther Schubert från Rumänien

1896 föddes han i Rumänien, en tysk köpmans son. 1914 blev han krigsfrivillig och inträdde efter världskriget i den tyska poliskåren. 1935 major i armén. 1937 befälhavare över en infanteribataljon. Genom sin tappra personliga insats vid tillkämpandet av Maas-övergången ryckte han med sig denna bataljon till utomordentliga prestationer. Övergången lyckades, och under hans energiska ledning hölls brohuvudet mot alla fientliga motangrepp. Idag bär överstelöjtnant Schubert riddarkorset.

Generaloberst Löhr från Turn-Severin i Rumänien

Han föddes 1885 i Turn-Severin i Rumänien. 1914 gjorde han sin första bombflygning. 1917 blev han organisatör för Österrike-Ungerns luftfartstrupper. 1 april 1938 utnämndes han till generallöjtnant och kommenderande general för luftvapnet i Ostmark. Vid insatsen i Sudetlandet och vid upprättandet av protektoratet Böhmen-Mähren stodo de österrikiska flygförbanden under Löhrs ledning. Under Polen-fälttåget förde han befälet över fjärde luftflottan. Den 12 september 1939 erhöll general Löhr järnkorset av andra klass, den 26 september järnkorset av första klass och vid fälttågets avslutande riddarkorset.

Generalmajor Stefan Froehlich från Orsovai Rumänien

Riddarkorsbäraren, generalmajor Stefan Froehlichs födelsestad är Orsova, tidigare ungersk, senare rumänsk. Han är hantverkarson och föddes

gruppe. November 1939 Kommodore eines Kampfgeschwaders. Am 1. Juli 1940 zum Generalmajor befördert. Im Angriff durch seine Einsatzfreudigkeit allen Besatzungen seines Geschwaders ein Vorbild. Tiefangriffe auf Flugplätze bei Paris wurden unter seiner persönlichen Führung geflogen.

Major Vetter aus Yabim (Deutsch-Guinea)

Major Vetter wurde am 20. April 1905 als Sohn eines Missionars in Yabim, Deutsch-Guinea, in der Südsee geboren. 1924 trat er in die Deutsche Wehrmacht ein. 1935 Hauptmann. In der Luftwaffe Staffelkapitän. Im September 1939 erzielt der tapfere Fliegeroffizier einen Bombentreffer auf dem englischen Schlachtschiff Hood. Am nächsten Tag beschädigt er einen schweren englischen Kreuzer durch einen wohlgezielten Bombenabwurf im Firth of Forth. Am 9. April 1940 Erfolg gegen einen englischen Kreuzerverband nördlich Bergen. Erfolgreiche Einsätze vor Narvik. Bei einem gegen die Shetlandinseln durchgeführten Auftrag erhält das von Major Vetter gesteuerte Flugzeug im Kampf mit englischen Fliegern 150 Treffer. Trotzdem gelingt es ihm, den Heimathafen glücklich zu erreichen.

Korvettenkapitän Petersen aus Atzerhallig auf Alsen

Der Chef einer der erfolgreichsten Schnellbootflottillen, Träger des Ritterkreuzes. Korvettenkapitän Rudolf Petersen erblickte am 15. Juni 1905 in Atzerhallig auf Alsen als Sohn eines Pastors das Licht der Welt. Mit 19 Jahren geht er zur Kriegsmarine. Im August 1938 wird er Korvettenkapitän und Chef einer Schnellbootflottille. Bei allen Unternehmungen in Norwegen, in der Nordsee, bei zahlreichen Kanalvorstößen und bei Sonderunternehmungen ausgezeichnet.

Kapitänleutnant Lemp aus Tsingtau (Kiautschou)

Kapitänleutnant Fritz-Julius Lemp wurde am 9. Februar 1913 als Sohn eines Majors in Tsingtau (Kiautschou), der im Weltkrieg heldenhaft verteidigten Hauptstadt des deutschen Pachtgebietes Kiautschou, geboren. 1931 geht Lemp zur Kriegsmarine. 1936 zur U-Bootwaffe, 1938 U-Bootkommandant. Mit seinem U-Boot führte er Minenaufgaben unmittelbar vor der englischen Küste durch und versenkte aus stark gesicherten Geleitzügen 11 Handelsschiffe mit 50000 BRT.

Kapitänleutnant Victor Oehren aus Kedaberg (Rußland)

Kapitänleutnant Victor Oehren erblickte am 21. Oktober 1907 das Licht der Welt in Kedaberg in Rußland. Im April 1927 ging er zur Kriegsmarine. 1935 als Oberleutnant zur See zur U-Bootwaffe. Bei Kriegsausbruch Admiralstabsoffizier des Befehlshabers der Unterseeboote, dann U-Bootkommandant. Auf drei Unternehmungen hat er mit seinem U-Boot 22 bewaffnete feindliche Handelsschiffe mit insgesamt 105071 BRT., außerdem ein britisches Kanonenboot und ein Hilfskriegsschiff versenkt. *Gerhard Wiedemeyer*

fronten. I 1938 Oberstløjtnant i det tyske Luftvaaben. Januar 1939 Kommandor af en Kampgruppe. November 1939 Kommodore for en Kampeskadre. Den 1. Juli 1940 forfremmet til Generalmajor. Ved sin Indsatsberedvillighed under Angreb et Forbillede for alle sin Eskadres Besætninger. Dybangreb paa Flyvepladser ved Paris blev flojet under hans personlige Ledelse.

Major Vetter fra Yabim/Tysk Guinea

Major Vetter blev født den 20. April 1905 som Søn af en Missionær i Yabim, Tysk Guinea i Sydhavet. Han traadte 1924 ind i Forsvarsmagten. Kaptajn 1935. Staffelkaptajn i Luftvaabnet. I September 1939 opnaaede den tapre Flyverofficer en Bombetræffer paa det engelske Slagskib »Hood«. Den næste Dag beskadiger han ved et velsigtet Bombekast i Firth of Forth en svær engelsk Krydser. Den 9. April 1940 resultatrigt Angreb paa en engelsk Krydsergruppe nord for Bergen. Heldige Kampe udenfor Narvik. Under et Togt imod Shetlandsoerne faar den af Major Vetter forte Flyvemaskine i Kamp med engelske Flyvemaskiner 150 Træffere. Alligevel lykkes det ham lykkelig og vel at naa den hjemlige Havn.

Korvetkaptajn Petersen fra Atzerhallig paa Als

Chef for en Hurtigbaadsflotille, der er rig paa Bedrifter. Ridderkorsindehaver Korvetkaptajn Rudolf Petersen saa Lyset den 15. Juni 1905 i Atzerhallig paa Als som Son af en Præst. 19 Aar gammel gik han til Krigsmarinen. I August 1938 bliver han Korvetkaptajn og Chef for en Hurtigbaadsflotille. Udmærkede sig ved alle Foretagender i Norge, i Nordsoen, under talrige Kanalfremstod og under alle Særforetagender.

Kaptajnløjtnant Lemp fra Tsingtau/Kiautschou

Kaptajnløjtnant Fritz Julius Lemp blev født den 9. Februar i Tsingtau/Kiautschou som Søn af en Major, der under Verdenskrigen heltemodig forsvarede Hovedstaden i det tyske Forpagtningsomraade Kiautschou. 1931 traadte Lemp ind i Krigsmarinen. Kom 1936 til U-Baadsvaabnet, 1938 U-Baadskommandant. Med sin U-Baad udforte han Mineopgaver umiddelbart ved den engelske Kyst og sænkede i stærkt sikrede Konvojer 11 Handelsskibe med 50,000 BRT.

Kaptajnløjtnant Victor Oehren fra Kedaberg/Rusland

Kaptajnløjtnant Victor Oehren blev født den 21. Oktober 1907 i Kedaberg i Rusland. I April 1927 gik han til Krigsmarinen. 1934 Premierløjtnant til Sos ved U-Baadsvaabnet. Ved Krigsudbruddet Admiralsstabsofficer hos Kommandanten over U-Baadsvaabnet. Derefter U-Baadskommandant. Paa tre Togter har han med sin U-Baad sænket 22 bevæbnede fjendtlige Handelsskibe med tilsammen 105,071 BRT., desforuden en britisk Kanonbaad og et Hjælpekrigsskib. *Gerhard Wiedemeyer*

1889. Under världskriget kämpade han på Isonzofronten. 1938 blev han överstelöjtnant i det tyska luftvapnet och i januari 1939 befälhavare över en grupp. I november 1939 utnämndes han till kommendör för en bombplanseskader, och den 1 juli 1940 befordrades han till generalmajor. Vid angrepp är han genom sin aktionsberedskap och kampglädje en förebild för sin eskaders alla besättningar. Angrepp på låg höjd mot flygplatser vid Paris utfördes under hans personliga ledning.

Major Vetter från Yabim i Tyska Guinea

Major Vetter föddes den 20 april 1905 i Yabim i Tyska Guinea såsom son till en missionär. 1924 inträdde han i den tyska krigsmakten och blev 1935 kapten. Han blev flottiljkapten i luftvapnet. I september 1939 ernådde den tappre flygofficeren en bombträff på det engelska slagskeppet »Hood«. Nästa dag skadade han en tung engelsk kryssare genom en välriktad bomb i Firth of Forth. Den 9 april 1940 nådde han en framgång mot ett engelskt kryssarförband norr om Bergen. Vidare märkas framgångsrika aktioner utanför Narvik. Vid en mot Shetlandsöarna genomförd aktion erhöll det av major Vetter förda flygplanet 150 träffar i strid med engelska flygare. Trots detta lyckades han lyckligen uppnå sin bas.

Korvettkapten Petersen från Atzerhallig på Alsen

Chefen för en av de framgångsrikaste motortorpedbåtsflottiljerna. Riddarkorsbäraren, korvettkapten Rudolf Petersen såg dagens ljus den 15 juni 1905 i Atzerhallig på Alsen såsom son till en pastor. Vid 19 års ålder gick han till flottan. I augusti 1938 blev han korvettkapten och chef för en motortorpedbåtsflottilj. Han har dekorerats vid alla aktioner i Norge, på Nordsjön, vid talrika framstötar på Engelska Kanalen och vid alla specialaktioner.

Kaptenlöjtnant Lemp från Tsingtau i Kiautschou

Kaptenlöjtnant Fritz Julius Lemp föddes den 9 februari såsom son till en major i Tsingtau, den under världskriget hjältemodigt försvarade huvudstaden i det tyska paktområdet Kiautschou. 1931 gick Lemp till flottan och 1936 till u-båtsvapnet. 1938 var han u-båtskommendant. Med sin u-båt har han genomfört mineringsuppgifter omedelbart utanför den engelska kusten och ur starkt skyddade konvojer sänkt 11 handelsfartyg på sammanlagt 50,000 bt.

Kaptenlöjtnant Victor Oehren från Kedaber i Ryssland

Kaptenlöjtnant Victor Oehren såg dagens ljus den 21 oktober 1907 i Kedaber i Ryssland. I april 1927 gick han till flottan och kom 1935 såsom löjtnant till u-båtsvapnet. Vid krigsutbrottet var han amiralstabsofficer hos befälhavaren för u-båtsflottan och blev sedan u-båtsbefälhavare. Vid tre aktioner har han med sin u-båt sänkt 22 beväpnade fientliga handelsfartyg på sammanlagt 105,071 bt., en brittisk kanonbåt och ett hjälpkrigsfartyg. *Gerhard Wiedemeyer*

Oberstleutnant Schubert | Generaloberst Löhr | Generalmajor Froehlich | Major Vetter | Korvettenkapitän Petersen | Kapitänleutnant Lemp | Kapitänleutnant Oehren

Mit Dr. LEY auf

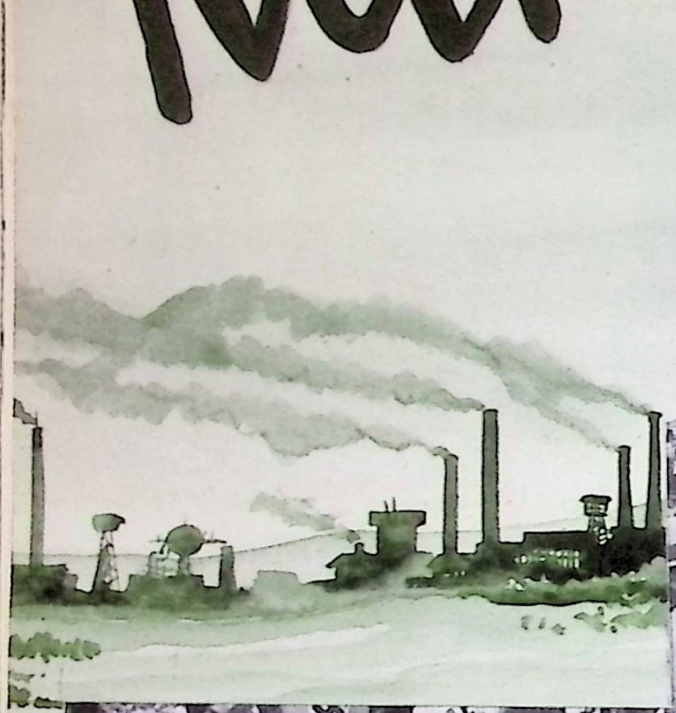

Deutschlandreise

Med Dr. Ley
paa Tysklandsrejse

*

Med d:r Ley
på resa genom Tyskland

Modische Mitteilungen aus WIEN

MODENYT FRA WIEN · MODENYTT FRÅN WIEN

Wien, im August 1941

Wiener Mode, Wiener Jersey, Strickkleider, Wiener Blusen ... Überall, wo ich auch hinkam auf meiner Balkanreise, sei 's in Athen, sei 's in Bukarest, grüßte ihre feine Eleganz in den Schaufensterauslagen vertraut das Auge. Wiener Stil gilt eben auch im Südosten als besonders elegant, seine Modelle sind ein sicherer Verkaufserfolg.

So war es kein Wunder, daß man bei der Wiener Herbstmodenschau im vollendet schönen Rahmen des Lobkowitzpalais neben den deutschen Besuchern und Interessenten aus manchen anderen Ländern besonders viele Besucher aus den Balkanländern traf, die sich mit eigenen Augen davon überzeugen wollten, das man im Herbst 1941 tragen wird, was in Wien als neu, elegant und schick, kurz: als modisch gilt.

Ja, was wird man im Herbst tragen? Das Auge betrachtet eingehend jede Einzelheit der Linie und Verzierung an den schönen Modellkleidern die von reizenden Vorführdamen mit Wiener Charme getragen werden. Als Wesentliches bemerkt man eine Veränderung der Umrißlinie, die die neuen Kleider der ganzen Gestalt verleihen werden. Da ist z. B. der etwas verlängerte Rock, der die Figur schlanker und gestreckter erscheinen läßt. Da ist die neue, weich abfallende Schulterlinie, die mehr der natürlichen Form der Schulter nachgebildet ist. Schließlich stellt man fest, daß die Taille mehr eingeschwungen und deutlicher betont wird als bisher. Doch sind der Phantasie bei dieser neuen Umrißlinie Tür und Tor geöffnet, denn der hoch oder tief angesetzte Rock und der damit verbundene Wechsel des Gürtelansatzes geben dem eigenen Geschmack und der persönlichen Note genügend Spielraum. Das also wäre die modische Linie — konstatiert man. Ihren Schmuck empfängt sie bei den Herbstmodellen besonders häufig aus der Drapierung, d. h. aus der malerischen Anordnung des Faltenwurfs am Ärmel, am schärpenartigen Gürtel oder auch an einem aparten, zum Kleid gehörigen Cape.

In der Reihe der Mäntel wird den neuigkeitshungrigen Augen der Modenschaubesucher aller Länder noch etwas besonders Hübsches, vielseitig Verwendbares geboten: der doppelseitige Mantel, der oft zum Kleid passend gearbeitet ist, so daß z. B. das Material des Kleiderrockes sich am Mantelfutter, das des Oberteiles sich an der Außenseite des Mantels wiederholt. Und am Kragen, an den Taschen erscheint schon etwas Pelz. Es geht ja auf den Herbst zu, und wir werden nach sonnigen Tagen für kühle Abende und auch für kältere Tage gerüstet sein müssen.

Solchen modischen Herbstgedanken kommt nun vor allem das Kostüm entgegen, das allbeliebte, zu allen Gelegenheiten brauchbare Kleidungsstück. Im Gesamteindruck bleibt sich 's ja immer gleich — so wie es sich als elegant und praktisch erwiesen hat. Zum Herbst sind nur die Jacken etwas kürzer, meist in Sakkoform, mal zum glockigen, häufiger zum strengen, geraden Rock. In einigen Fällen sieht man eine aparte Neuerung an den „Kleinigkeiten" des Kostüms, an Kragen und Revers: sie fallen nämlich weg. Statt dessen ist der Jacke eine Weste aus andersartigem und -farbigem Stoff eingearbeitet, deren Revers über die Jacke hinausgeschlagen werden ... Und dann gibt es noch etwas ganz Wienerisches zu sehen: das Jumperkostüm, besonders apart in der Zusammenstellung von gewebtem und gestricktem Material, wobei die Strickerei besonders an Taschen und Kragen oft hübsche Effekte gibt.

Wiener Herbstmode 1941 ... von überall her sind die Besucher gekommen, sie im Lobkowitzpalais mit eigenen Augen zu sehen, sich von ihr anregen zu lassen. Von überall her wird sie gefragt und — überall getragen werden.

Lucie Lemm

Wien, i August 1941

Wienermodenyt, Wiener Trojer, strikkede Kjoler, Wiener Bluser ... overalt, hvor jeg kom hen paa min Balkanrejse, det være sig i Athen, det være sig i Bukarest, modte deres fornemme Elegance mit Blik fortrolig i Udstillingsvinduerne. Wienermoden anses nemlig ogsaa i Sydosten for særlig elegant, dens Modeller er en sikker Salgssucces.

Derfor var det intet Under, at man ved Wiener Efteraarsmodeopvisningen i Lobkowitz Paladsets fuldendt skonne Rammer foruden de tyske Besøgende og Interesserede fra mange andre Lande, traf særlig mange Besøgende fra Balkanstaterne, som med deres egne Øjne vilde overbevise sig om, hvad man skal have paa i Efteraaret 1941, hvad der i Wien anses for nyt, elegant og chic, kort sagt: moderne.

Ja, hvad skal vi have paa til Efteraaret? Øjet betragter noje hver Enkelthed i Linie og Besætning paa de smukke Modelkjoler, der med Wiener Charme præsenteres af henrivende Mannequiner. Man lægger navnlig Mærke til den ændrede Linie, som de nye Kjoler giver hele Skikkelsen. Der er f. Eks. den noget længere Nederdel, som tilsyneladende gor Figuren slankere og hojere. Der er den nye, let skraanende Skulderlinie, der i hojere Grad stemmer med Skulderens naturlige Form. Tilslut konstaterer man, at Taillens Indsnævring understreges stærkere end hidindtil. Den nye Linie giver dog Fantasien rig Lejlighed til at udfolde sig; thi baade den hojt eller lavt anbragte Nederdel og den dermed forbundne Forandring af Taillen giver den individuelle Smag og den personlige Note tilstrækkeligt Spillerum. Dette — konstaterer man — er altsaa Modelinien. Sin Udsmykning faar den ved Efteraarsmodellerne særlig hyppigt ved Draperingen, d. v. s. ved et dekorativt Arrangement af Ærmets Folder, ved det skærfagtige Bælte eller ved en til Kjolen horende aparte Troje.

Paa Frakkernes Omraade bydes der desforuden alle Landes Modeskuegæster noget ganske særlig smukt, der kan anvendes paa mange Maader: den dobbeltsidede Frakke, der ofte syes saaledes, at den passer til Kjolen, idet f. Eks. Kjolenederdelens Stof kommer igen i Frakkeforet, og Kjoleblusestoffet er det samme som Frakkens. Og paa Kraven, paa Lommerne ses der allerede Pelsbesætning. Det gaar jo mod Efteraaret, og vi maa efter solrige Dage staa rustet til kolige Aftener og koldere Dage.

Saadanne Efteraarsmodetanker moder man først og fremmest i Kostymet, det almindelig yndede ved enhver Lejlighed anvendelige Klædningsstykke. Helhedsindtrykket vebbliver jo altid at være det samme, — saaledes som det har vist sig elegant og praktisk. Til Efteraaret er Trojerne blot noget kortere, for det meste i Sakkoform, en Gang imellem til rundskaaret, hyppigere til simpel, lige op og ned Nederdel. I nogle Tilfælde ser man en aparte Omforandring af Kostymets »Bagateller«, ved Kraven og Reverset: det er nemlig forsvundet. Istedetfor er der syet en Vest ind i Trøjen af et andet og — kulort Stof, hvis Revers bliver slaaet ud over Trøjen ... Og saa er der noget ægte Wiensk at se ... Junperkostymet, særlig aparte i Sammensætningen af vævet og strikket Materiale, hvorved sidstnævnte særlig paa Lommer og Kraver ofte giver smukke Effekter.

Wiener Efteraarsmode 1941 ... alle Steder fra er de Besøgende kommet, for i Lobkowitzpaladset at se den med egne Øjne, for at faa nye Impulser. Overalt er Wienermoden efterspurgt og — overalt hersker den.

Lucie Lemm

Wien i augusti 1941

Wienermod, Wienerjersey, stickade kläder från Wien, Wienerblusar ... överallt vart jag än kom på min Balkanresa, vare sig Aten eller Bukarest, fann jag den fina välbekanta elegansen utställd i skyltfönstren. Wienerstilen har även i sydöstra Europa namn om sig att vara synnerligen elegant och Wienermodeller innebär garanti för en säker försäljning.

Det var sålunda icke att undra på att man vid Wiens modeuppvisning för hösten 1941 i det utomordentligt vackra Lobkowitzpalatset förutom tyska besökare och intresserade från många andra länder även fann särskilt många besökare från Balkanländerna, som med egna ögon ville övertyga sig om vad man komme att bära för kläder hösten 1941, vad som i Wien var nytt, elegant och chic: med ett ord vad som ansågs vara modernt.

Ja, vad skall man taga på sig till hösten? Ögat granskar ingående varje detalj i linjen och utförandet på de vackra modeller, som förevisas av förtjusande mannekänger med äkta Wienercharm. Huvudsakligen märker man en förändring i själva snittet, vilket giver de nya kläderna sin prägel. Man märker t. ex. den något längre kjolen, som kommer figuren att verka smärtare och längre. Här märkes den nya, mjukt sluttande skulderlinjen, som mera följer skuldrans naturliga linje. Till slut fastställes, att midjan är mera insvängd och tydligare markerad än hittintills. Denna nya stil lämnar dock fantasin fria tyglar, ty den högre eller lägre ner på livet fastsydda kjolen och de härav följande olika möjligheterna att fästa skärpet, giver den egna smaken och den personliga prägeln tillräckligt med spelrum. Detta skulle sålunda vara modet — konstaterar man. Höstmodellerna prydas ofta genom ett konstnärligt ordnat veckparti på ärmen, breda sidenskärp eller en originell till klänningen hörande cape.

Inom kappvärlden bjuds den nyhetshungrige modebesökaren från all världens länder dessutom på något särdeles vackert och mycket användbart: den dubbelsidiga kappan, som ofta arbetas i stil med klänningen, så att t. ex. tyget i kjolen återfinnes som foder på kappan eller tyget på livet kommer igen på kappans utsida. Och på kragen och på fickorna finns redan en aning pälsverk. Det går ju mot hösten och efter soliga dagar måste vi vara rustade för kyliga aftnar och kallare dagar.

Dessa höstlika modebetraktelser komma huvudsakligen dräkten tillgodo, det högt älskade vid alla tillfällen användbara klädesplagget. Helhetsintrycket förbliver ju alltid detsamma — så som det visat sig elegant och praktiskt. Till hösten äro dräktjackorna endast en aning kortare, oftast kavajsydda, och bäras ibland till den klockade men mestadels till den stränga, raka kjolen. I några fall finner man en originell nyhet vad beträffar »detaljerna» på dräkten: kragen eller slagen; dessa senare förekomma nämligen icke alls. I stället har dräktjackan en väst av annat och olikfärgat material, vars slag slås över jackan...

Och så finns det något helt wienskt att se, nämligen jumperdräkten i synnerligen originella sammanställningar av vävt och stickat material, varvid det stickade vid fickor och kragar ofta åstadkommer en vacker effekt.

Wienerhöstmodet 1941 ... från all världens hörn ha besökare kommit till Lobkowitzpalatset för att med egna ögon se och taga emot intryck. Wienermodet rådfrågas av alla och bäres överallt.

Lucie Lemm

Vil TÜRKEI

1. Außenminister Sükrü Saracoglu

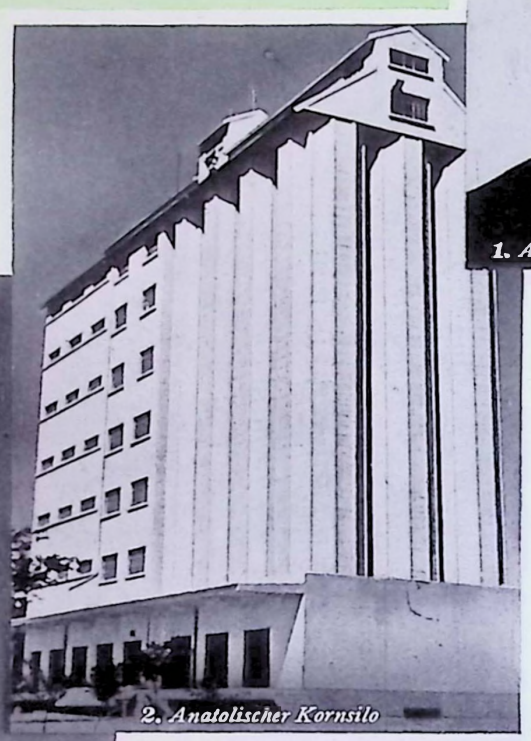

2. Anatolischer Kornsilo

3. Auf dem Bosporus

4. Standbild Kemal Atatürk

5. Türkische Jugend

Tyrkiet — idag

1. *Udenrigsminister Sykry Saracoglu* • **2.** *Kornsilo i Anatolien* • **3.** *Ved Bosperus* • **4.** *Statue af Kemal Atatyrk* • **5.** *Tyrkisk Ungdom* • **6.** *Statspræsidenten Ismet Inony* • **7.** *Suleiman Moskeen i Istanbul* • **8.** *Tyrkiske Spejdere* • **9.** *Udsigt over Bosperus* • **10.** *Nationalforsamlingens Bygning i Ankara* • **11.** *Ministeriet for offentlige Arbejder*

HEUTE

6. Staatspräsident Ismet Inönü

7. Suleiman-Moschee von Istambul

8. Türkische Pfadfinder

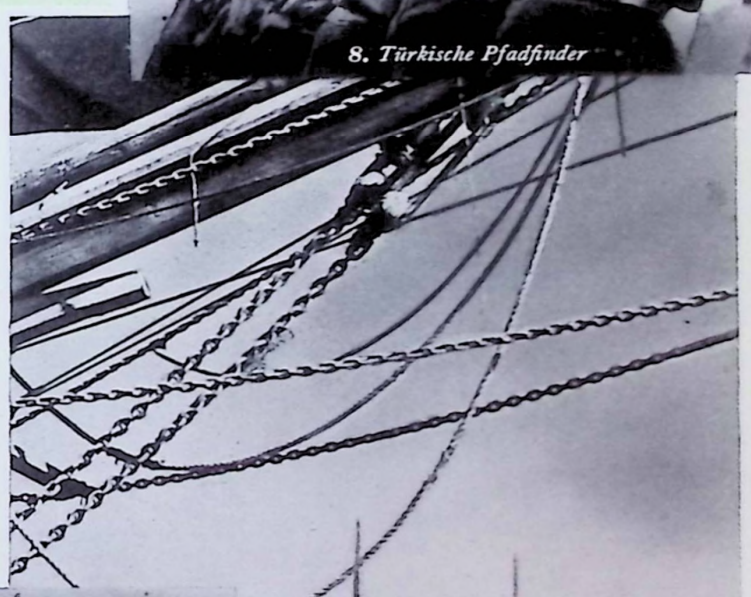

9. Auf dem Bosporus

10. Das Gebäude der Nationalversammlung in Ankara

11. Ministerium für öffentliche Arbeiten in Ankara

Turkiet av i dag

1. *Utrikesminister Sükrü Saracoglu* • 2. *Anatolisk kornsilos* • 3. *På Bosporen* • 4. *Kemal Ataturks staty* • 5. *Turkisk ungdom* • 6. *Statspresident Ismet Inönü* • 7. *Suleiman-Moskee i Istambul* • 8. *Turkiska scouter* • 9. *Utsikt över Bosporen* • 10. *Riksdagshuset i Ankara* • 11. *Ministeriet für offentliga arbeten*

Bücherpost wird registriert

Bogposten registreres

Bokposten inregistreras

INTERNATIONALE KONGRESS- und VERBANDS-NACHRICHTEN

Das Bulgarisch-Deutsche Akademikertreffen des Auslandsamtes der Dozentenschaft in Leipzig

Docenternes Udlandsdepartements Bulgarsk-Tyske Akademikermode i Leipzig

De tyska docenternas utrikesbyrås bulgarisk-tyska akademikerkongress i Leipzig

Leipzig, im August 1941

Neunzig Bulgaren und etwa hundert Deutsche versammelten sich zu einem vom Auslandsamt der Dozentenschaft der Deutschen Hochschulen veranstalteten „Bulgarisch-Deutschen Akademikertreffen" in Leipzig. Bei den in- und ausländischen Teilnehmern handelte es sich hauptsächlich um Professoren und Dozenten, die bei den zahlreichen Vorträgen und Aussprachen, bei Besichtigungen und künstlerischen Darbietungen rasch in regen Gedankenaustausch kamen. Das war auch der Zweck des Treffens. Denn zwei Völker, die in enger Waffenbrüderschaft um die Neuordnung Europas kämpfen, können nicht nur durch eine von diesem Ziel bestimmte Kameradschaft verbunden sein, sondern wollen sich auch gegenseitig in ihrem Wissen und Können kennenlernen. So wurden in mehreren Hauptvorträgen und in drei Arbeitskreisen wichtige Fragen aus den Gebieten der Geistes- und Musikwissenschaft, der Wirtschaftswissenschaft und der Medizin besprochen.

In einem großen Eröffnungsvortrag schilderte Staatssekretär *Neumann* vom Reichswirtschaftsministerium „Stand und Aussichten des Vierjahresplanes". Der Vierjahresplan wird in seiner Bedeutung oft verkannt und nur für eine Einrichtung gehalten, die die Rohstofferzeugung erhöhen soll, Werkstoffe einsparen, Altmaterial verwerten usw. Das sind aber nur Einzelaufgaben. In erster Linie muß man im Vierjahresplan das gestaltende Prinzip der deutschen Wirtschaft sehen. Es führte von der internationalen Arbeitsteilung, die im Weltkrieg und in der Wirtschaftsblockade Schiffbruch erlitten hatte, zur wehrwirtschaftlichen Sicherung Deutschlands und schließlich zum Aufbau eines neuen Wirtschaftssystems. Einst war Europa zur Werkstatt der Welt geworden, es konnte sich aber nicht mehr selbst ernähren. Nun galt es, Staatsraum und Wirtschaftsraum aufeinander abzustimmen. So schafft

Dozent Dr. Davidoff, Sofia

Leipzig, i August 1941

Halvfems Bulgarer og omkring hundrede Tyskere var modt til et i Leipzig af de Tyske Højskolers Docenters Udlandsdepartement foranstaltet »Bulgarsk-Tysk Akademikermode«. Hos de ind- og udenlandske Deltagere drejede det sig hovedsagelig om Professorer og Docenter, der fra begge Sider gennem talrige Foredrag og Droftelser, gennem Besigtigelser og Kunstydelser hurtig kom i livlig Tankeudveksling. Dette var ogsaa Modets Formaal.

Thi to Nationer, der i nært Vaabenbroderskab kæmper for Europas Nyordning, kan ikke nøjes med at være forbundet ved et af dette Formaal bestemt Kammeratskab, men ønsker ogsaa gensidigt at lære hinanden at kende i Henseende til Videnskab og Niveau. Der blev saaledes ved flere Hovedforedrag og i tre Arbejdskredse droftet vigtige Spørgsmaal fra Aands- og Musikvidenskabens, fra Nationalokonomiens og Medicinens Omraader.

I et stort Aabningsforedrag redegjorde Statssekretær *Neumann* fra Rigsokonomiministeriet for »Fireaarsplanens Stilling og Udsigter«. Fireaarsplanen bliver ofte miskendt i sin Betydning og anset for en Indretning til Forhøjelse af Raastofproduktionen, til Opsparing af Erstatningstoffer, til Anvendelse af Affaldsmateriale o.s.v. Men dette er kun Enkeltopgaver. I første Linie maa man i Fireaarsplanen se det tyske Erhvervslivs udformende Princip. Det førte fra den internationale Arbejdsinddeling, der i Verdenskrigen og under Handelsblokaden havde lidt Skibbrud, over til Tysklands krigsokonomiske Sikring og endelig til Opbyggelsen af et nyt Handelssystem. I sin Tid var Europa blevet Verdens Værksted, men det kunde ikke mere ernære sig selv. Nu gjaldt det om at bringe Statsomraade og Erhvervsomraade i indbyrdes Overensstemmelse. Saaledes skaber Fireaarsplanen Grundlaget for, at Europas økonomiske Velfærd kan sikres gennem et Samarbejde med venskabeligt forbundne Nationer.

Kunsten og fremfor alt Musiken finder Forstaaelse udover Nationers og Landes Grænser. Derfor er Interessen paa disse Omraader ogsaa særlig udbredt. Modets Deltagere oplevede i Fællesskab en Række kunstneriske Foranstaltninger: En Serenade i det lille Gohlisslot med Musik af Mozart, Beethoven og Brahms, og Thomanerkoret sang ved en Modtagelse paa Raadhuset. I et Hovedforedrag talte Rigsarkitekt Professor Benno *von Arent* om Teatret i det nye Tyskland, særlig om Scenebilledet, — ikke som Kunstteoretiker, men som det praktiske kunstneriske Arbejdes Mand. Han indskrænkede sig derfor til at give kortfattede Oplysninger og skildrede ved Hjælp af opstillede Billeder, hvorledes det nye tyske

Leipzig i augusti 1941

Nittio bulgarer och cirka hundra tyskar ha samlats till en av utrikesbyrån i de tyska högskolornas docentorganisation anordnad »bulgarisk-tysk akademikerkongress» i Leipzig. De in- och utländska deltagarna utgjordes i huvudsak av professorer och docenter, vilka vid de talrika föredragen och diskussionerna, vid studiebesök och konstnärliga framföranden omedelbart började ett livligt tankeutbyte. Detta var även ändamålet med kongressen. Ty två folk, som i fast vapenbröddraskap kämpa för Europas nyordning, kunna inte endast vara förenade genom ett av detta mål buret kamratskap utan önska även ömsesidigt lära känna varandras kunnande och vetande. Sålunda behandlades i flera huvudföredrag och i tre arbetskretsar viktiga frågor på den andliga och musikaliska, på den näringspolitiska och den medicinska vetenskapens områden.

I ett stort inledningsföredrag skildrade statssekreterare *Neumann* från det tyska riksekonomiministeriet »fyraårsplanens form och utsikter». Fyraårsplanen misskännes ofta i sin betydelse och anses endast vara en inrättning, som är avsedd att öka råämnesproduktionen, spara konstämnen, utnyttja gammalt och redan använt material etc. Men detta är endast enstaka uppgifter. I första hand måste man i fyraårsplanen se det tyska näringslivets gestaltande princip. Den förde från den internationella arbetsindelning, som under världskriget och i den ekonomiska blockaden hade lidit skeppsbrott, till det ekonomiska och näringspolitiska säkerställandet av Tysklands försvar och slutligen till uppbyggandet av ett nytt ekonomiskt och näringspolitiskt system. En gång var Europa världens verkstad, men det kunde inte längre försörja sig själv. Nu gällde det alltså, att avstämma statsrum och det näringsplitiska rummet efter varandra. Sålunda skapar fyraårsplanen en grundval för att Europas näringspolitiska liv säkerställes i samarbetet med de med Tyskland förbundna folken.

Konsten och framför allt då musiken förmår att gripa människor oberoende av gränser mellan länder och folk. Sålunda var intresset för dessa områden särskilt stort. Kongressens deltagare fingo gemensamt uppleva en rad konstnärliga framföranden: En serenad i det lilla Gohliska slottet med musik av Mozart, Beethoven och Brahms; och Thomanerkören vid en mottagning i Rådhuset. I ett huvudföredrag talade den tyske riks-scendekoratören, professor Benno *von Arent* om teatern i det nya Tyskland, särskilt om scenbilden — inte som konstteoretiker, utan som en det praktiska, konstnärliga arbetets man. Han inskränkte sig därför till knappa omnämnanden

der Vierjahresplan die Grundlage dafür, daß in der Zusammenarbeit mit den befreundeten Völkern das wirtschaftliche Gedeihen Europas sichergestellt wird. Die Kunst und vor allem die Musik wird über die Grenzen von Völkern und Ländern hinweg verstanden. So war das Interesse an diesen Gebieten besonders verbreitet. Die Teilnehmer des Treffens erlebten gemeinsam eine Reihe künstlerischer Veranstaltungen: Eine Serenade im Gohliser Schlößchen, mit Musik von Mozart, Beethoven und Brahms und den Thomanerchor bei einem Empfang im Rathaus. In einem Hauptvortrag sprach der Reichsbühnenbildner Professor Benno *von Arent* über das Theater im neuen Deutschland, besonders über das Bühnenbild, — nicht als Kunsttheoretiker, sondern als Mann der praktischen künstlerischen Arbeit. Er beschränkte sich daher auf knappe Erläuterungen und schilderte an gegenübergestellten Bildern, wie das neue deutsche Theater seine Bühne ausstattet. Es hat in einer überwundenen Epoche eine Auffassung von „Dramatischer Kunst" gegeben die in dem Kunstwerk der Bühne eine Mischung von Malerei, Plastik, Mimik, Tanzkunst usf. sehen wollte. Dementsprechend faßte der Bühnenbildner auch die Ausstattung der Bühne mit Kulissen und Kostümen als eine vollkommen selbständige künstlerische Aufgabe auf, er suchte immer etwas Besonderes, Originelles zu schaffen und zwang damit dem Drama oft eine völlig andere „Umwelt" auf, als sie der Autor sich vorgestellt hatte und sie zum Stück paßte. Aus einer solchen Sensation für sich wurde das Bühnenbild wieder zum dienenden Glied des Gesamtkunstwerks der Bühne. Trotzdem bleiben dem Bühnenbildner noch genug schöpferische Aufgaben. Professor von Arent zeigte, wie ein „Wald" in Schillers Räubern anders, revolutionärer, chaotischer aussehen muß, als etwa ein Wald im Parsifal der Ruhe und Frieden ja Feierlichkeit atmen soll, oder der Märchenwald des Sommernachtstraumes.

In das bulgarische Volkslied führte ein Vortrag von Professor *Braschowanoff* ein: Die heutigen Bulgaren sind als Volk aus ihrer Landschaft zu verstehen. Der Balkan bot einst den einwandernden Urbulgaren den politischen Stützpunkt, von dem aus sie die vorgefundenen, völkisch ungeeinten Slawen mit dem eigenen Stamm verschmolzen. Der Balkan bot den Bulgaren auch Zuflucht während der Fremdherrschaft In den schwer zugänglichen Schluchten seiner Berge erhielten sich Brauchtum und Sitte, vor allem aber das Volkslied der Bulgaren. Gerade im Volkslied spiegelt sich daher immer wieder diese Gebirgslandschaft. Aber das Volkslied ist nicht nur ein Spiegel der Geschichte, sondern gehört auch zum gegenwärtigen Leben. Denn das Volkslied gehört als schöner, anregender Bestandteil mit zum Arbeitsrhythmus, bildet die vollkommen auf die Arbeit abgestimmte Begleitung, die der Bulgare sehr liebt. Kennzeichnend für Bulgariens Musikleben ist, daß auch die neueren Komponisten fast durchweg in ihrem Schaffen auf dem alten bulgarischen Volkslied aufbauen.

Sehr eingehend gestaltete sich der Erfahrungsaustausch auf dem Gebiet der Heilkunde. Hier berichtete z. B. Professor *Kreuz*, der Leiter des Oskar-Helene-Heimes in Berlin-Dahlem über die Teater udstyrer sin Scene. I en overvunden Epoke gaves der en Opfattelse af »Dramatisk Kunst«, der i Scenens Kunstværk vilde se en Blanding af Maleri, Plastik, Mimik, Dansekunst o. s. v. I Overensstemmelse hermed opfattede Scenearkitekten ogsaa Sceneudstyret med Kulisser og Kostymer som en helt selvstændig kunstnerisk Opgave, han sogte altid at skabe noget Særligt, noget Originalt, og paatvang derved ofte Dramaet en hel anden »Omverden« end den, Forfatteren havde forestillet sig, og som passede til Stykket. Efter at have været en saadan Sensation for sig, var Scenebilledet igen blevet et tjenende Led i Scenens Enhedskunstværk. Alligevel beholder Scenearkitekten skabende Opgaver nok. Professor von Arent viste, hvorledes en »Skov« i Schillers Rovere maa se anderledes, mere revolutionær, mere kaosagtig ud end f. Eks. en Skov i Parsifal, der skal aande Ro og Fred, ja, Højtidelighed, eller Skærsommernatsdrommens Æventyrskov.

Den Bulgarske Folkevise fortolkedes i et Foredrag af Professor *Braschowanoff*. Vore Dages Bulgarer maa som Nation forstaas ud fra deres Lands Natur. Balkan gav fordum de indvandrende Urbulgarer det politiske Stottepunkt, udfra hvilket de sammensmeltede de der boende ikke nationalt forenede Slaver med deres egen Stamme. Balkan bod ogsaa Bulgarerne Tilflugt under Fremmedherredommet. I dets Bjerges vanskelig tilgængelige bratte Dale holdt deres Sæder og Skikke sig, men fremfor alt Bulgarernes Folkevise. Netop i Folkevisen afspejles derfor stadig dette Bjerglandskab. Men Folkevisen er ikke blot et Historiens Spejl, men horer ogsaa med til Nutidslivet. Thi Folkevisen horer som et smukt, ansporende Element med til Arbejdsrytmen, den leverer det ganske med Arbejdet stemmende Akkompagnement, som Bulgareren elsker saa højt. Det er betegnende for Bulgariens Musikliv, at ogsaa de nyere Komponister næsten helt igennem i deres Produktion bygger paa den gamle bulgarske Folkevise.

Udvekslingen af Erfaringer var særlig grundig paa Lægevidenskabens Omraade. Her gjorde f. Eks. Professor *Kreuz*, Chefen for Oskar-Helene Hjemmet i Berlin-Dahlem, Rede for de Metoder, der ikke blot legemligt helbreder en Arbejdsudygtig, der maaske har mistet en Arm eller endog begge Hænder, men fremfor alt ogsaa psykisk igen gor ham til et fuldt arbejdsdygtigt Menneske. I de fleste saadanne Tilfælde bliver Patienten overhovedet ikke legemlig rask, hvis han ikke magter Viljen til at blive rask og Troen paa sin Fremtid. Sport, Slojd og sluttelig Arbejde i Oskar-Helene Hjemmets Værksted bringer den Syge tilbage til hans Erhvervsarbejde. Særlig saadanne Sportsgrene, der stiller ham storre og uvante

och skildrade i jämförande bilder, hur den nya tyska teatern arrangerar sin scen. I en övervunnen epok fanns en uppfattning om »dramatisk konst», som i scenens konstverk ville se en blandning av måleri, plastik, mimik, dans o.s.v. Analogt därmed uppfattade scendekoratören även den sceniska gestaltningen med kulisser och kostymer som en helt självständig, konstnärlig uppgift. Han sökte alltid att skapa något särskilt, något originellt och påtvingade dramat därmed ofta en helt annan »ram», än den, som författaren hade tänkt sig och som passade till pjäsen. Från att ha varit en sådan sensation för sig blev scenbilden åter en tjänande länk i den kedja av konstnärliga prestationer, som gestaltar hela scenen. Trots detta återstår för scendekoratören tillräckligt med skapande uppgifter. Professor von Arent visade, hurusom en »skog» i Schillers »Rövarna» mäste se mer revolutionär och kaotisk ut än t. ex. en skog i »Parsifal», vilken skall andas lugn och frid, ja, andakt, eller sagoskogen i »En midsommarnattsdröm».

I ett föredrag införde professor *Braschowanoff* åhörarna i den bulgariska folkvisansväsen: Bulgarerna av i dag äro att förstå såsom folk av sitt bygd Balkan har en gång skänkt de invandrande urbulgarerna den politiska stödjepunkt, varifrån de smälte samman de förefunna, för folk- och statsbildning icke ägnade slaverna med den egna stammen. Balkan erbjöd bulgarerna även tillflykt under det främmande herraväldet. I dess svårtillgängliga bergstrakter bevarade de sina seder och bruk och framför allt då folkvisan. Därför återspeglas särskilt i den bulgariska folkvisan ständigt detta bergslandskap. Men folkvisan är inte endast en historiens spegel, den hör även till vårt dagliga liv. Ty folkvisan hör, såsom vacker, eggande beståndsdel till arbetsrytmen, bildar det helt efter arbetet avstämda ackompagnement, som bulgarerna så älska. Kännetecknande för det bulgariska musiklivet är, att även de moderna kompositörerna nästan alla i sitt skapande bygga på den gamla bulgariska folkvisan.

Mycket livligt var utbytet av erfarenheter på läkekonstens område. Här talade t.ex. professor *Kreuz*, ledaren för Oskar-Helenehemmet i Berlin-Dahlem över de metoder, som inte endast fysiskt hela en person, som kanske har förlorat en arm elerl t. o. m. båda händerna utan framför allt göra honom psykiskt till en helt och fullt arbetsduglig människa. Oftast är det så, att kroppen i sådana fall överhuvudtaget aldrig blir frisk, om patienten inte har viljan därtill och tro på sin framtid. Sport, små handarbeten och slutligen arbeten i hemmets verkstad återföra den sjuke till dennes

Prof. Braschowanoff×, Sofia

Prof. Stanischeff, Sofia im Gespräch mit Prof. Kreuz, Berlin

Methoden, die einen Körperbehinderten, der vielleicht einen Arm oder gar beide Hände verloren hat, nicht nur körperlich heilen, sondern vor allem auch psychisch wieder zum vollwertigen arbeitsfähigen Menschen machen. Meist wird in solchen Fällen der Körper überhaupt nicht gesund, wenn der Patient nicht den Willen zum Gesundwerden und den Glauben an seine Zukunft aufbringt. Sport, Basteleien, schließlich die Arbeit in der Werkstatt des Heimes führen den Kranken an seine Berufsarbeit wieder heran. Namentlich Sportarten, die ihn vor größere und ungewohnte Aufgaben stellen, wie die Beherrschung eines Tieres beim Reiten, oder solche, die besondere Geschicklichkeit erfordern wie das Tischtennis-Spiel sind aber geeignet, dem Kranken das Selbstvertrauen und den Gesundungsglauben rasch wiederzugeben. Die ausländischen Gäste namentlich waren tief beeindruckt von einem großen Film, der diese Methoden zeigte und bewies, daß auch mit nur einem Arm oder ohne Hände so schwer Behinderte als vollwertige Arbeiter häufig an den alten Arbeitsplatz zurückkehren können.

Besonders interessierte die bulgarischen und deutschen Gäste ein Vortrag von Professor *Hochrein*-Leipzig über Kreislaufschäden oder -schwächen; Krankheiten, die heute sehr häufig sind. Oft ist ein noch kaum merklicher Schaden der Ausgangspunkt für eine schwere „Angina pectoris" oder andere Erkrankungen. Heute ist es nun möglich, schon eine „Versagensbereitschaft" des Kreislaufes zu erkennen. Das Herz beherrscht ja den Kreislauf nicht, wie man früher annahm, sondern an der Regelung der Blutförderung zu den arbeitenden Organen sind diese Organe selbst und die zu ihnen führenden Blutgefäße beteiligt. Ob und wie rasch aus einer an sich an Sauerstoff knappen Atemluft der Kreislauf den Sauerstoff an die „Arbeitsstelle" transportiert, ob die Drüsen der inneren Sekretion zum Stoffwechsel genügend und doch nicht zu viel Hormone ausschütten, wenn man z. B. probeweise eine besondere große Gabe Zucker zum Verarbeiten gibt, ob die Reaktion auf Wärme- oder Kältereize sich auch noch an entlegenen Stellen des Körpers nachweisen läßt oder nicht, das sind Beobachtungen, die auf bestimmte Kreislaufschwächen schließen lassen.

Über die bei allen Kulturvölkern verbreitete „Paradentose", die zu Veränderungen des Zahnbettes und zum Lockerwerden der Zähne führt, sprach Dozent Dr. *Davidoff*-Sofia. Ihr Wesen ist noch nicht eindeutig geklärt. Man hat Ernährungsstörungen, Durchblutungsschwächen, ungenügende Hormonversorgung und vieles andere für sie verantwortlich gemacht. Dozent Dr. Davidoff-Sofia befaßte sich auch mit der oft geäußerten Behauptung, die Zahnbetterkrankung beruhe auf einer Übersäuerung des Körpers und hat hier keine Zusammenhänge, — wenigstens im Tierversuch —, feststellen können. Dagegen fiel ihm auf, daß Paradentose meist verschwistert ist mit Störungen im Magen oder Darm, zumal ja der Mund auch zum Verdauungstrakt des Körpers gehört. So liegt es nahe, in der Paradentose einen Teil eines Magen-Darm-Leidens zu sehen und das eine durch Behandlung des anderen zu bessern.

Themen, die den oft eng verschwisterten technischen und wissenschaftlichen Fortschritt auf medizinischem Gebiet behandeln, finden immer gespannte Zuhörer. So auch der Vortrag von Dr. *Ruska*, dem Bruder des einen Erfinders von Elektronenmikroskopen über den neuen Antrieb, den die medizinische Forschungsarbeit durch das Elektronenmikroskop, das statt mit Licht mit den viel feineren Elektronenstrahlen Einblick in den Feinbau der Materie gibt, bekommen hat.

Es konnte die Streitfrage entschieden werden, ob die roten Blutkörperchen kleine mit Farbstoff gefüllte Ballons oder Schwämmchen sind. Das Übermikroskop zeigte eine Ballonhaut auf feinem Eiweiß-Netzwerk mit eingelagerten Fettsubstanzen. Die Viren, also die Erreger mancher Pflanzenkrankheiten, ließen sich als großmolekulare Eiweißkörper entlarven, während die Bakteriophagen, also Feinde der Bazillen, die diese selbst krank machen und aufzehren, unter dem Übermikroskop so aussehen, als seien sie Lebewesen, obwohl sie nur $^1/_{1000}$ so groß wie die Bakterienzelle sind.

Die neunzig bulgarischen Professoren und Dozenten und ihre deutschen Kollegen konnten so — wie die kurz geschilderten Vorträge zeigen — von dieser Tagung des Auslandsamtes der Dozentenschaft in Leipzig reiche gegenseitige Anregung und das Bewußtsein, sich geistig nähergekommen zu sein, mit nach Hause nehmen. *Dr. J. Schwanke*

Opgaver, saasom Herredommet over et Dyr ved Ridning, eller saadant, der fordrer en vis Dueglighed, som Bordtennisspillet, er imidlertid egnede til hurtigt at gengive den Syge hans Selvtillid og hans Tro paa Helbredelse. Et særligt stærkt Indtryk paa de udenlandske Gæster, gjorde en stor Film, der viste disse Metoder, og som beviste, at ogsaa saa haardt ramte Invalider som de enarmede, ja, de helt uden Hænder ofte kan vende tilbage til deres gamle Arbejdsplads som fuldtud kvalificerede Arbejdere.

Et Foredrag af Professor *Hochrein*-Leipzig om Kredslobssygdomme eller Kredslobssvagheder, der nu til Dags er meget almindelige, interesserede særlig de bulgarske og de tyske Gæster. Ofte er en næsten umærkelig Beskadigelse Udgangspunktet for en alvorlig »Angina pectoris« eller andre Sygdomme. Nu til Dags er det allerede muligt, at paavise en »Tilbøjelighed til Svigten« af Kredslobet. Hjertet behersker jo ikke, som man tidligere mente, Kredslobet, men i Reguleringen af Blodtilforelsen til de arbejdende Organer deltager disse Organer og de til dem forende Blodkar selv aktivt. Om og hvor hurtigt Kredslobet fra en i for sig iltfattig Indaandingsluft transporterer Ilten til »Arbejdsstedet«, om den indre Sekretions Kirtler udskiller tilstrækkelig og dog ikke for mange Hormoner, naar man f. Eks. forsøgsvis giver en særlig stor Dosis Sukker til Forarbejdning, om Reaktion paa Varme- og Kuldeirritation lader sig paavise ogsaa paa afsidesliggende Steder i Legemet, eller ej, det er Iagttagelser, der tillader Diagnosen bestemte Kredslobssvagheder.

Om den hos alle Kulturfolk udbredte »Paradentose«, der foraarsager Forandringer i Tandgummerne og forer til lose Tænder, talte Docent Dr. *Davidoff*-Sofia. Dens Væsen er endnu ikke fuldstændig klarlagt. Man har som Grund blandt meget andet angivet Ernæringsforstyrrelser, Gennemblodningssvagheder, utilstrækkelig Hormonforsyning. Dr. Davidoff beskæftigede sig ogsaa med den ofte ytrede Paastand, at Tandgummesygdommen beroede paa et Overskud af Syre i Legemet og har ikke kunnet konstatere nogen Sammenhæng, — ihvertfald ikke ved Dyreforsøg. Derimod var det paafaldende, at Paradentose for det meste optræder i Forening med Forstyrrelser i Maven eller Tarmen, tilmed da Munden jo ogsaa horer til Legemets Fordojelsestrakt. Det ligger saaledes nær at betragte Paradentosen som en Del af en Mave- eller Tarmlidelse, og at bedre det ene ved Behandling af det andet.

Emner, der behandler de ofte nær forbundne tekniske og videnskabelige Fremskridt paa det medicinske Omraade, finder altid interesserede Tilhorere. Saaledes ogsaa et Foredrag af Dr. *Ruska*, Broderen til den ene Opfinder af Elektronemikroskopet, om den nye Ansporing, som det medicinske Forskningsarbejde har faaet igennem Elektronemikroskopet, der i Stedet for med Lys ved Hjælp af de langt finere Elektronestraaler giver Indblik i Materiens findelte Bygning. Det Stridsspørgsmaal, om de røde Blodlegemer er smaa med Farvestof fyldte Balloner eller smaa Svampe, kunde nu afgøres. Overmikroskopet viste en Ballonhud af tyndt Æggehvide-Net med indlejrede Fedtsubstanser. Virerne, altsaa Opvækkerne af mange Plantesygdomme, lader sig tydelig erkende som stormolekylære Æggehvidelegemer, medens »Bakteriophagerne«, altsaa Bacillernes Fjender, der gør disse syge selv og fortærer dem, under Mikroskopet ser ud, som om de var levende Væsener, selvom de kun er $^1/_{1000}$ af Bakteriecellen i Storrelse.

De Halvfems bulgarske Professorer og Docenter og deres tyske Kollegaer har saaledes — som de kort skildrede Foredrag viser — kunnet bringe rige gensidige Impulser og Bevidstheden om aandelig at være kommet hinanden nærmere med hjem fra Docenternes Udlandsdepartements Møde i Leipzig. *Dr. J. Schwanke*

yrkesarbete. Framför olika slags sport, som ställer honom inför större och ovanliga uppgifter, såsom behärskandet av ett djur vid ridning, eller sådana, som kräva särskild skicklighet såsom ping-pong, äro emellertid ägnade att snabbt återge den sjuke självförtroende och tron på tillfrisknande. De utländska gästerna i synnerhet voro djupt berörda av en stor film, som visade dessa metoder och bevisade, att personer med endast en arm eller utan händer kunna återvända till sin gamla arbetsplats såsom fullvärdiga arbetare.

Särskilt intresserade voro de bulgariska och tyska gästerna av ett föredrag av professor *Hochrein*-Leipzig, över störningar i blodomloppet, sjukdomar, som i dag äro mycket vanliga. Ofta är en knappast märkbar liten skada upphov till en svår »angina pectoris« eller andra sjukdomar. I dag är det möjligt, att upptäcka redan synnerligen tidiga tendenser till störningar inom blodomloppet. Hjärtat behärskar ju inte blodomloppet, som man förr antog, utan regleringen av blodcirkulationen till de arbetande organen ombesörjes av desa organ själva och de till dem ledande blodkärlen. Om och hur snabbt blodomloppet transporterar syret i en i och för sig syrefattig inandningsluft till »arbetsplatsen», om den inre sekretionens körtlar avsöndra tillräckligt men dock inte för mycket hormoner för ämnesomsättningen, när man t. ex. tillför dem en särskilt stor mängd socker, om reaktionen på värme och kyla kan iakttagas i olika delar av kroppen eller ej, allt detta är iakttagelser, av vilka man kan sluta sig till eventuella störningar eller svagheter i blodomloppet.

Om den hos alla kulturfolk spridda »paradentosen», vilken för till förändringar i tandbädden och till att tänderna lossna, talade docenten d:r *Davidoff*-Sofia. Dess väsen är ännu inte alldeles klarlagt. Man har gjort dietstörningar och störningar i blodomloppet, otillräcklig hormonavsöndring och mycket annat ansvarigt för denna sjukdom. d:r Davidoff befattade sig även med det ofta framkastade påståendet, att sjukdomar i tandbädden skulle bero på ett översyrande av kroppen och förklarade, att han inte har kunnat konstatera något samband mellan dessa båda företeelser — åtminstone inte vid experiment med djur. Däremot har han gjort den iakttagelsen, att paradentosen ofta är besläktad med störningar i mage eller tarmar, i all synnerhet som ju även munnen hör till matsmältningsapparaten. Det ligger sålunda nära till hands, att i paradentosen se en del av en mag- och tarmsjukdom och att avhjälpa det ena genom behandling av det andra.

Teman, som behandla de ofta intimt förbundna tekniska och vetenskapliga framstegen på medicinskt område, finna alltid intresserade och uppmärksamma åhörare. Detta var även fallet med ett föredrag av d:r *Ruska*, brodern till en av elektronmikroskopets uppfinnare, om de nya impulser, som det medicinska forskningsarbetet har fått genom elektronmikroskopet, vilket i stället för ljusstrålar med tillhjälp av de finare elektronstrålarna ger en inblick i materiens byggnad. Med tillhjälp av mikroskopet har man fått svar på frågan, huruvida de röda blodkropparna äro små, med färgämne fyllda ballonger eller små svampar. Mikroskopet visade en ballonghinna av ett fint nätverk av äggviteämnen med inmängda fettsubstanser. Virus, d. v. s. alstraren av många växtsjukdomar, visade sig vara en stormolekylar äggvitekropp, medan »bakteriophagerna«, alltså bacillens fiender, vilka göra dessa sjuka och förtära dem, under elektronmikroskopet se ut, som vore de levande väsen, trots att de endast äro $^1/_{1000}$ av bakteriecellerna.

Som framgår av de här helt kort skildrade föredragen, ha alltså de nittio bulgariska professorerna och docenterna och deras tyska kolleger på denna docentorganisationernas utrikesbyrås kongress i Leipzig kunnat taga med sig hem rika, ömsesidiga impulser och medvetandet om, attgenom detta andliga utbyte av tankar och erfarenheter ha kommit varandra närmare. *Dr. J. Schwanke*

INTERNATIONALE SPORTGEMEINSCHAFT

ein Teil der europäischen Neuordnung

Deutschlands Arbeit und Deutschlands Erfolge auf dem Gebiete des Sports und der Leibeserziehung stehen schon seit Jahren bei allen einsichtsvollen und modern eingestellten Fachleuten im Mittelpunkte des Interesses. Von Tag zu Tag wird für die Verantwortlichen die Frage brennender: was haben die Staaten Europas, die sich zur Neuordnung unseres Kontinents bekennen, in dieser Hinsicht von Deutschland zu erwarten? Wo liegen die stärksten Ansatzpunkte der Information, des Beispiels, der möglichen Hilfeleistung? Wir bringen aus diesem Grunde anschließend Ausführungen unseres HS.-Mitarbeiters, die zur heutigen Situation in diesen Fragen Stellung nehmen.

Berlin, im August 1941

Die europäische Sport-Gemeinschaft ist heute, da das zweite Kriegsjahr sich seinem Ende nähert, eine Selbstverständlichkeit geworden. Auf der Ebene der allen gemeinsamen Einstellung zu den Leibesübungen und ihrer in weitem Umfang gemeinsamen Durchführung trifft sich heute schon der Kern Europas — und die übrigen Länder werden, daran kann wohl kein Zweifel mehr sein, in absehbarer Zeit folgen.

Bisher war es doch so, daß das internationale „Sportleben" das getreue Spiegelbild der politischen Lage war. Kleinkrieg um Pöstchen in der sportlichen Verwaltung, ewiger Streit um die Leitung der internationalen Verbände.

Aber auch im übrigen gab es genug Organisationsfehler und bei den westlichen Demokratien manche Position, die ebenfalls mit den Gegebenheiten schon vor dem neuen Kriege keineswegs mehr übereinstimmte, während auf der anderen Seite die neuen, großen Sportvölker Deutschland und Italien — dazu außerhalb Europas Japan — zwar ihre überragenden Leistungen zeigen durften, aber, wenn es darauf ankam, in wichtigen Punkten nicht mitzusprechen hatten.

Hier sind wir nun am Kardinalpunkt der neuen europäischen Entwicklung. England, Frankreich (und auch die Vereinigten Staaten von Amerika) konnten vor allem den Staaten des europäischen Südostens auch sportlich nichts „bieten", weil sie weder über die grundlegende Gesinnung, noch über die Organisationsform der Leibesübungen verfügten, die jenen Ländern vorbildlich sein konnte! Was sollen Völker vorwiegend bäuerlichen Charakters, die in kleinen und kleinsten Siedlungen zu leben gewohnt sind, mit einem Sportleben, das ganz auf die Großstadt zugeschnitten ist? Bei dem im Vordergrund des Interesses die Rekordleistung steht — mit starker Hinneigung zum Berufssport — und dahinter erst die wirkliche Leibeserziehung der breiten Massen?

Es ist leicht einzusehen, daß Deutschlands Ausgangsposition hier schon viel günstiger war. Bei uns lebt das Ideal des echten „Sportvolks" — das heißt der umfassenden körperlichen Schulung des *gesamten* Volkes als Staatsnotwendigkeit — nicht erst seit der Machtübernahme durch den Nationalsozialismus, sondern schon seit der Zeit der großen „Turnväter", also — da Jahn, Guts Muths, Friesen, Eiselen usw. schon um die Wende des 18. zum 19. Jahrhundert wirkten — bereits weit *vor* der modernen Sportentwicklung unter angelsächsischem Einfluß! Das Dritte Reich hat von vornherein darauf geachtet, daß bei der Alternative „Leibeserziehung" oder „Sportbetrieb" das Schwergewicht auf dem ersten Begriffe lag (während das in England und Frankreich durchaus umgekehrt war). Und obwohl weit stärker industrialisiert und „verstädtert" als etwa Bulgarien und Kroatien, aber auch als Dänemark und Holland und überhaupt fast alle europäischen Staaten, ist gerade im neuen Deutschland immer die sportliche Betreuung des *Landvolks* (vor zehn Jahren noch ein so gut wie unbekannter Begriff) mit an die Spitze aller Überlegungen und Maßnahmen gestellt worden.

Auf dieser Grundlage also basiert, was Deutschland den europäischen Völkern geben kann und geben will. Damit soll die Bedeutung des internationalen

6

SEIT 1879

MIX & GENEST

FERNSPRECHEN · FERNMELDEN FÖRDERN

Gute Verständigung

. . . durch immer sprechbereite MIX & GENEST-Fernsprechanlagen

Verlangen Sie unsere Druckschriften über Fernsprech-Schnellverkehr.

MIX & GENEST AKTIENGESELLSCHAFT · BERLIN-SCHÖNEBERG

Besuchen Sie bitte unsere Waren- und Kaufhäuser:

KARSTADT

(In nord- und mitteldeutschen Städten)

ALTHOFF

(In rheinisch-westfälischen Städten und in Leipzig)

Oberpollinger

(In München)

Die Namen verbürgen guten Einkauf

W. Goebel Goebel

Porzellanfabrik Oeslau und Wilhelmsfeld

OESLAU BEI COBURG

Geschenkartikel

aus Porzellan und Feinsteingut

Alleiniger Hersteller der HUMMEL-Figuren, der Spötl- und Sund-Artikel

Zur Messe in Leipzig:
Mädler-Passage, III. Stock, Aufgang B, Zimmer 340—344

Seit über 29 Jahren in der ganzen Welt bewährt

Industrieöfen

mit Gasfeuerung, Ölfeuerung und elektrischer Beheizung

Dr. Schmitz & Apelt, Wuppertal

Wettkampfverkehrs, der in den letzten zwei Jahren so erstaunliche Zahlen zeigte, keineswegs herabgemindert werden. Wenn Deutschland z. B. vom Beginn des Krieges bis zum Anfang dieses Jahres (also in noch nicht anderthalb Jahren) in 87 Länderkämpfen, 40 Städtetreffen und 130 weiteren internationalen Veranstaltungen mit den Vertretern des befreundeten und neutralen Auslands zusammengetroffen ist, und schon heute festzustellen ist, daß die Zahlen für das erste Halbjahr 1941 ähnlich, wenn nicht noch günstiger lauten werden, dann ist darin eine solche Fülle von Anregungen, von Lehr- und Informationsmöglichkeiten für die Länder geringerer sportlicher Leistungsstärke enthalten, daß das Gesamtergebnis gar nicht hoch genug bewertet werden kann.

Aber für die meisten Länder kann das immer nur die *eine* Seite der Zusammenarbeit sein! Nehmen wir ein besonders charakteristisches Beispiel, weil es sich um einen neugebildeten Staat mit größten Aufbau-Aufgaben handelt: *Kroatien!* Der offizielle Wettkampfverkehr ist mit verblüffender Schnelligkeit mit den Besuchen der ausgezeichneten kroatischen Fußballer und Tennisspieler schon im Juni in Gang gekommen. — Der Austausch wird nach dem Willen der Reichssportführung gerade hier mit besonderer Energie weiter ausgebaut werden ... Aber: viel mehr denn als Land der guten Tennis- und Fußballspieler wird Deutschland als Stätte des Reichssportwettkampfes der Jugend, des „Wettbewerbs des guten Willens" und der „Pfingsttage der Leibesübungen" für das kroatische Volk bedeutsam und vorbildlich werden können! Wir greifen diese drei großen und völlig neuartigen Wettbewerbe heraus, da auch die sportliche Gesamtarbeit der drei Organisationen, die sie veranstalten, für die ganze Welt von Interesse ist: die Hitler-Jugend, die NS.-Gemeinschaft „Kraft durch Freude" der Deutschen Arbeitsfront und der Nationalsozialistische Reichsbund für Leibesübungen. Der Reichssportwettkampf, der mit sieben Millionen Teilnehmern bereits die zahlenmäßig größte Sportveranstaltung der Erde ist, dient dem Nachweis einer bestimmten Leistungsstärke der gesamten deutschen Jugend — bei noch nicht zu hochgespannten Anforderungen — in Form eines leichtathletischen Dreikampfes. Der „Wettbewerb des guten Willens" bemüht sich, auch diejenigen schaffenden Volksgenossen, die keinerlei engere Beziehung zum Sport haben, wenigstens zu allerbescheidensten körperlichen Grundübungen einmal auf den Sportplatz zu bekommen; und die „Pfingsttage" schließlich wollen — ausgehend von dem Wunsch, den Menschen für die in der heutigen Zeit nicht durchführbaren Feiertags-Urlaubsreisen ein „sportliches Frühlingsfest" zu bieten — die uralte, bis ins Mittelalter, ja bis in die germanische Frühzeit zurückreichende Tradition des „Volksfestes" wieder beleben, das ja immer im wesentlichen auch ein Sportfest gewesen ist. Obwohl auch in den Städten Großveranstaltungen der üblichen Art stattfinden, liegt das Schwergewicht dieser „Pfingsttage" doch ausgesprochen auf dem fröhlichen Tummeln und Spielen in kleinen Orten und auf den Dörfern des flachen Landes. Dabei haben die Beauftragten des Reichsbundes sich einmal gar nicht um „Leistungen", sondern um eine Menge volkstümlicher, nach Möglichkeit aus dem Brauchtum des betreffenden Landstrichs entnommener Spiele und Wettkämpfe zu kümmern, an denen grundsätzlich *jeder* teilnehmen kann, und die in den frohen, festlichen Rahmen einer echten Frühlingsfeier eingebettet werden.

Heinrich Satter

***1.** Friesischer Bauernsohn mit einem Schleuderstein · **2.** Ein Weitsprung*

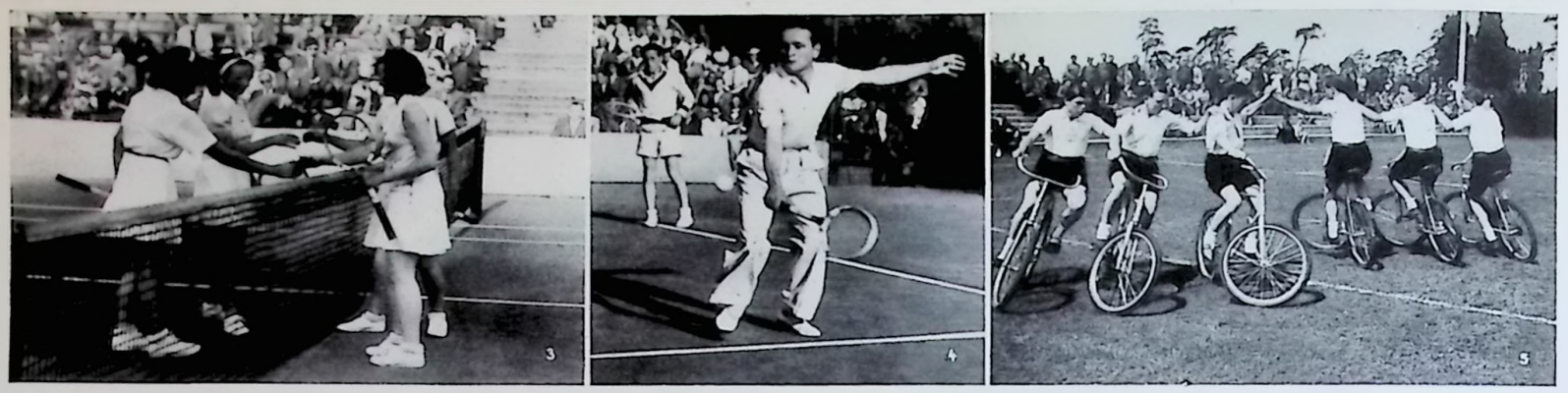

3. *Frl. Kovacs und Frl. Florian (Agram), Frl. Kaeppel und Frl. Rosenow (Deutschland)* • **4.** *Duncec (Agram) gegen Henkel—Göpfert (Deutschland)* • **5.** *Reigenfahren*

International Sport — en Del af den evropæiske Nyordning

Tysklands Arbejde og Tysklands Resultater paa Sportens og Legemsovelsernes Omraade har i flere Aar været Midtpunktet for indsigtsrige og moderne indstillede Fagfolks Interesse. Spørgsmaalet bliver fra Dag til Dag mere og mere brændende for dem, som har Ansvaret: Hvad kan de evropæiske Stater, som har bekendt sig til vort Kontinents Nyordning vente sig af Tyskland i denne Henseende? Hvor ligger Informationernes, Eksemplernes og de mulige Hjælps stærkeste Holdepunkter? I denne Anledning bringer vi omstaaende vor H. S.-Medarbejders Udtalelser, i hvilke han tager Stilling til den nuværende Situations Problemer.

Berlin, i August 1941

Den interevropæiske Sport er i Dag, da det andet Krigsaar gaar til Ende, blevet til en Selvfølge. Paa Grundlag af den fælles Indstilling til Legem sovelserne og deres i videste Omfang fælles Gennemforelse, modes Evropas Kærne, og de ovrige Lande vil uden Tvivil folge efter indenfor et overskueligt Tidsrum.

Hidtil har det været saadan, at det internationale Sportsliv var den politiske Situations Spejlbillede. Smaakampe om Positioner i den sportslige Forvaltning og den evige Strid om Ledelsen af de internationale Forbund.

Men iovrigt forekom der tilstrækkelig mange Organisationsfejl og hos de vestlige Demokratier mangen Position, som allerede for den nye Krig var i Uoverenstemmelse med Forholdene, mens paa den anden Side nye store Sportsnationer, Tyskland og Italien — og udenfor Evropa Japan — ganske vist fik Lov til at vise deres fremragende Præstationer, men naar det gjaldt vigtige Ting, ikke havde noget at skulde have sagt.

Her er vi naaet til Kardinalpunktet i den nye evropæiske Udvikling. England, Frankrig (ogsaa USA.) var ikke i Stand til at byde særlig de sydosteevropæiske Stater noget paa Sportens Omraade, fordi de hverken raadede over den rigtige Opfattelse eller den rigtige Organisationsform af Legemsovelserne, som skulde være et Forbillede for disse Lande. Hvad skulde Nationer, som overvejende bestod af Bønder, som var vant til at leve i de mindste Kolonier, med et Sportsliv, som udelukkende er beregnet for Storstadsbeboere? Disse har størst Interesse af at opstille Rekorder — med Tilbøjelighed til professionel Sport — og først derefter tænkes paa den brede Masses Sport.

Man vil let indse, at allerede Tysklands Udgangsposition var betydelig bedre. Hos os lever Idealet af den ægte Sportsnation, — d. v. s. den omfattende legemlige Skoling af *hele* Nationen som en Statsnødvendighed, — ikke først efter at Nationalsocialismen overtog Regeringen, men allerede siden den Tid, da de store Gymnastikpionerer, altsaa da Jahn, Gutsmuths, Friesen, Eiselen o.s.v. ved Aarhundredskiftet 1900 allerede virkede længe for den moderne Sportsudvikling under angelsaksisk Indflydelse! Det tredie Rige har lige fra Begyndelsen lagt Vægt paa Legemsudviklingen frem for den rene Sportsvirksomhed (mens det var lige omvendt i England og Frankrig). Og — selvom Tyskland er mere industrialiseret og har flere Storbyer end

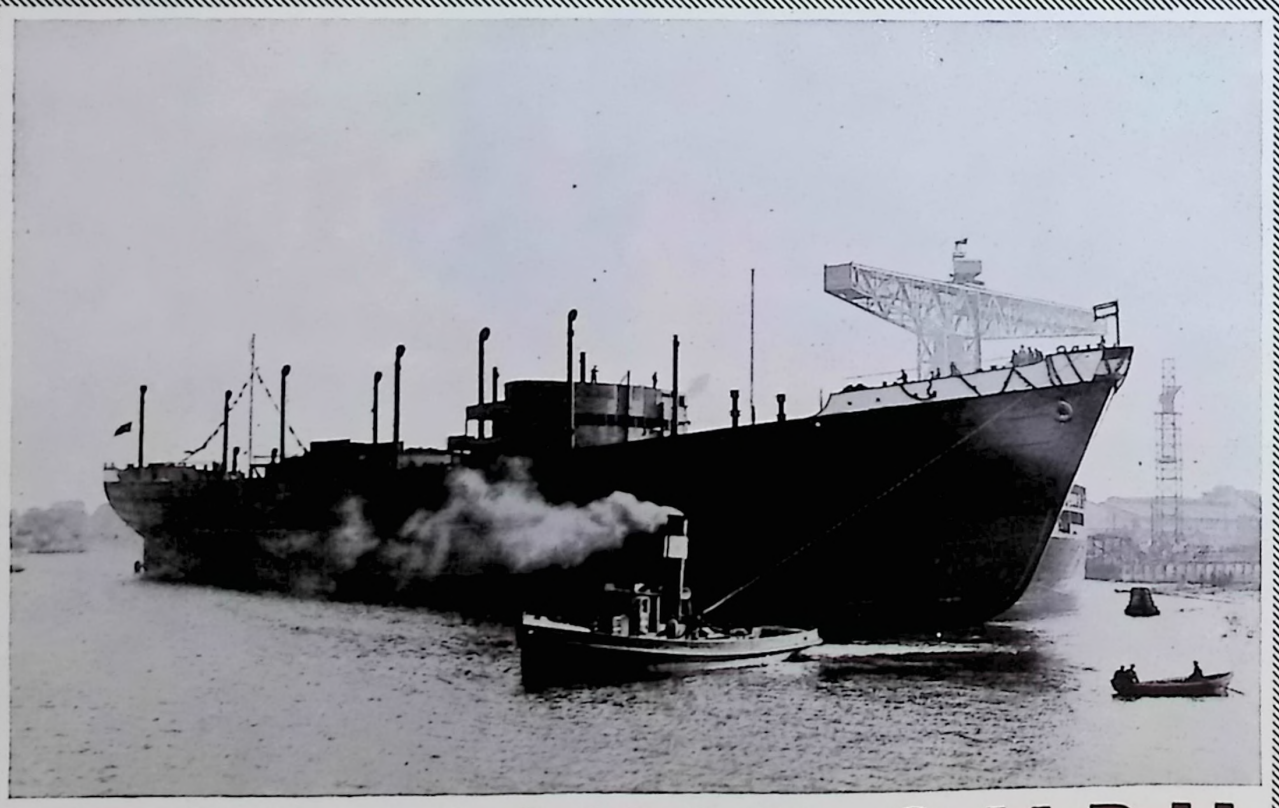

f. Eks. Bulgarien, Kroatien, endogsaa end Danmark og Holland og overhovedet alle andre evropæiske Stater, saa har netop Tyskland altid gjort mest ud af *Landbefolkningens* Sportsliv (dette var endnu for 10 Aar siden et saa godt som ukendt Begreb). Derfor staar Tyskland i Spidsen for alle Planer og Forholdsregler i denne Henseende.

Det som Tyskland kan og vil give de evropæiske Nationer, er altsaa baseret paa dette Grundlag. Derved skal de internationale Sportskonkurrencer paa ingen Maade nedsættes, — de sidste to Aar viser endda fantastiske Resultater. Hvis f. Eks. Tyskland fra Krigens Begyndelse indtil den første Del af dette Aar (det er altsaa ikke engang halvandet Aar) har haft 87 Landskampe. 40 Bystævner og 130 andre internationale Foranstaltninger med Repræsentanter for det venligt sindede og neutrale Udland, og det allerede i Dag kan konstateres, at Tallene for det første Halvaar 1941 er lige saa gode om ikke bedre, saa betyder dette mange Impulser baade med Hensyn til Lær- og Informationsmuligheder for de Nationer, som ikke driver saa meget Sport, og at Slutresultatet ikke kan vurderes højt nok.

Men for de fleste Lande betyder dette for det meste kun een Side af Samarbejdet. Lad os tage et særlig karakteristisk Eksempel, hvor det drejer sig om en nydannet Stat med de største Opbyggelsesopgaver: Kroatien! De officielle Konkurrencer er med de Kroatiske Fodbold- og Tennisspilleres Besøg kommet i Gang med forbløffende Hurtighed. Udvekslingen bliver efter Rigssportsledelsens Ønske netop her udvidet med største Energi . . . Men: mere end et Land med gode Tennis- og Fodboldspillere vil Tyskland som Landet med Ungdommens Rigssportskonkurrencer som »Wettbewerb des guten Willens« og »Pfingsttage der Leibesübungen« være som Forbillede for det kroatiske Folk. Vi tager disse tre store fuldstændig nye Konkurrencer, da ogsaa disse tre Organisationers sportslige Samarbejde interesserer hele Verden: Hitler-Jugend, NS.-Gemeinschaft »Kraft durch Freude«, (den tyske Arbejdsfronts Organisation) og det nationalsocialistiske Rigsforbund for Legemsovelser. Rigssportskonkurrencen, som med 7 Millioner Delregate allerede talmæssigt er den største Sportsforanstaltning i Verden, tjener i Form af en Trekamp, hvor der ikke stilles for store Fordringer, som Bevis paa den tyske Ungdoms Gennemsnitsdygtighed. »Wettbewerb des guten Willens« gor sig Anstrengelser for ogsaa at faa de arbejdende Folkefæller, som egentlig ikke staar i Forbindelse med Sporten, i det mindste til at opsoge Sportspladsen for at deltage i de lettere Legemsovelser; endelig vil »Pfingsttage«, idet man gaar ud fra Ønsket om at give Mennesker, som for Tiden ikke kan tage paa Ferierejser, en sportslig Foraarsfest — ved at genoplive den ældgamle, fra Middelalderen, endog fra den tidlige germanske Tid stammende Tradition, nemlig »Folkefesten« som jo egentlig ogsaa altid har været en Sportsfest. Endskont der ogsaa finder store Foranstaltninger af sædvanlig Art Sted i Storbyerne, saa lægger man i de mindre Byer og det flade Lands Landsbyer storre Vægt paa Leg og glad Tumlen. Derved maa Rigsforbundets Repræsentanter overhovedet ikke tage Hensyn til Præstationer, men de maa fremme folkelige Leg og Spil, efter Mulighed fra vedkommende Egns Sædvaner, hvori *enhver* kan deltage og som er Midtpunktet i den glade festlige Ramme om en ægte Foraarsfest.

Heinrich Satter

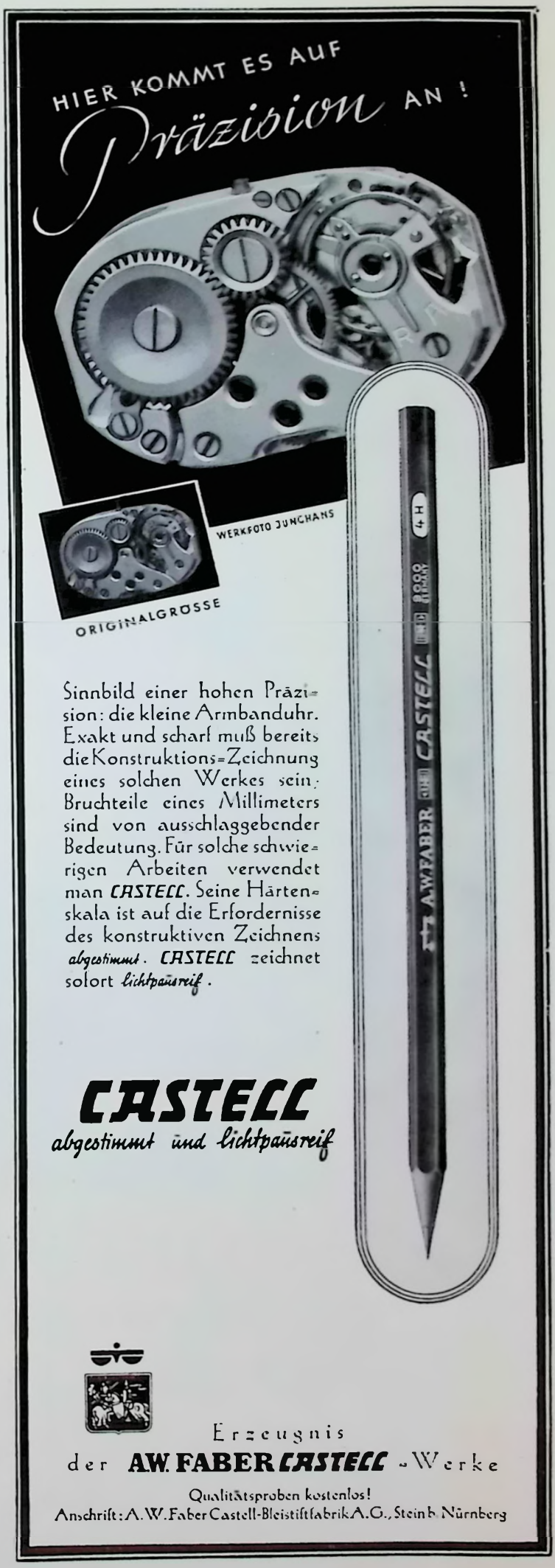

6. Deutsche Landjugend • 7. Der Wettbewerb des guten Willens • Den goda viljans tävlingar • 8. Die Mädels beim Weitsprung

Internationell sportgemenskap — en del av den europeiska nyordningen

Tysklands arbete och Tysklands framgångar på sportens och kroppskulturens område står sedan är tillbaka i medelpunkten för intresset hos alla förutseende och modernt inställda fackmän. Från dag till dag bli för de ansvariga den frågan allt mer brännande, vad Europas stater, vilka bekänna sig till vår kontinents nydaning, ha att vänta av Tyskland i detta avseende? Var ligga informationens, förebildens och den möjliga hjälpens starkaste anhaltspunkter? Vi återge av dessa orsaker här utläggningar av vår medarbetare, vilka taga ställning till den nuvarande situationen i dessa frågor.

Berlin i augusti 1941

Den europeiska sportgemenskapen har i dag, då det andra krigsåret närmar sig sitt slut, blivit någonting självklart. På planet för den för alla gemensamma inställningen till kroppsövningar och dessas i stort sett gemensamma genomförande träffas redan i dag Europas kärna och de övriga länderna komma — därom råder väl knappast något tvivel längre — att följa efter inom överskådlig framtid.

Hittills har det ju varit så, att det internationella »sportlivet» var en exakt spegelbild av den politiska situationen. Småkrig om poster i idrottsförvaltningen, en evig strid om ledningen av de internationella förbanden.

Men även fanns det tillräckligt med organisationsfel och hos de västliga demokratierna mången position, som ingalunda överensstämde med de före det nya kriget rådande omständigheterna, medan å andra sidan de nya stora sportfolken Tyskland och Italien — samt dessutom utanför Europa Japan — visserligen fingo visa sina utomordentliga prestationer, även om de inte hade något att säga till om i viktiga frågor.

Här ha vi nu kommit till kardinalpunkten i den nya europeiska utvecklingen. England, Frankrike (och även Amerikas Förenta Stater) kunde inte heller på sportens område »erbjuda» framför allt Europas sydöstra stater någonting, därför att de varken förfogade över den fundamentala inställningen eller över den organisationsform för kroppsövningar, som skulle tjäna dessa länder som förebild. Vad skola folk av övervägande bondekaraktär, vilka äro vana vid att leva i små samhällen, med ett sportliv, som helt är tillskuret efter storstäderna, och hos vilket intresset för rekordprestationerna står i förgrunden — med en stark böjelse mot yrkessporten — medan den breda massan kommer först i andra hand.

Det är lätt att inse, att Tysklands utgångsposition här var mycket gynnsammare. Hos oss lever det äkta »sportfolkets» ideal — d. v. s. den omfattande kroppsliga skolningen av *hela* folket såsom statsnödvändighet — inte först sedan nationalsocialismen övertog makten utan redan sedan de stora »gymnastikfädernas» tid, alltså — då Jahn Guts Muths, Friesen, Eiselen m. fl. redan under de artonde och nittonde århundradena verkade långt före den moderna sportutvecklingen under anglo-sachsiskt inflytande! Tredje Riket har redan från första början strävat efter att i fråga om alternativen »fysisk fostran» eller »sportrörelse» alltid låta tyngdpunkten ligga på det första begreppet (medan det i England och Frankrike var raka motsatsen). Och —

JUL. HANSEN

TRIKOTAGEFABRIK & FARVERI

Fabrikation af Undertøj, Strikvarer og Strømper

trots att Tyskland är betydligt mycket mer industrialiserat och proportionellt sett har fler städer än t. ex. Bulgarien och Kroatien men även Danmark och Holland och över huvud taget nästan alla europeiska stater, har just i det nya Tyskland alltid lantfolkets idrottsliga omhändertagande — ännu för 10 år sedan ett så gott som okänt begrepp — ställts i spetsen för alla överläggningar och åtgärder.

På denna grundval baseras alltså det, som Tyskland kan och vill giva de europeiska folken. Men därmed skall betydelsen av det internationella tävlandet, som under de två senaste åren har haft förvånansvärda siffror att uppvisa, ingalunda minskas. När Tyskland t. ex. från krigsutbrottet till detta års början (alltså under knappa 1½ år) har mött representanter för allierade stater och det neutrala utlandet i 87 landskamper, 40 stadsmatcher och 130 andra tävlingar och när man redan nu kan konstatera, att resultaten under det första halvåret 1941 äro lika gynnsamma om inte ännu bättre, så ligger däri en sådan mängd initiativ och informationsmöjligheter för länder med mindre sportslig prestationskraft, att det sammanlagda resultatet inte kan skattas högt nog.

Men för de flesta länder kan det endast vara den ena sidan av samarbetet. Vi kunna taga ett synnerligen karaktäristiskt exempel, då det rör sig om en nybildad stat med mycket stora uppbyggnadsuppgifter — Kroatien. Det officiella tävlandet har med utmärkta kroatiska fotboll- och tennisspelares besök i Tyskland kommit förvånansvärt snabbt i gång redan under juni månad. — Idrottsutbytet kommer här att enligt den tyska riksportledningens vilja utvidgas med särskild energi . . . Men: mycket mer än som de goda fotbolls- och tennisspelarnas land kommer Tyskland att kunna bli avbetydelse och att kunna verka som förebild för det kroatiska folket som landet med »ungdomens rikssporttävlingar», »den goda viljans tävlingar» och »kroppsövningarnas pingstdagar». Vi taga dessa tre stora och fullständigt nya sportarter som exempel, då även idrottsarbetet i sin helhet hos de tre organisationer, som anordna dem, är av intresse för hela världen: Hitler-Jugend, den tyska arbetsfrontens fritidsorganisation »Kraft durch Freude» och det nationalsocialistiska riksförbundet för kroppsövningar. Rikssporttävlingarna, vilka med sina 7 millioner deltagare äro jordens största tävlingar, avse att visa en bestämd prestationsförmåga hos hela den tyska ungdomen — med ännu inte för högt ställda krav — i form av en trekamp i fri idrott. »Den goda viljans tävlingar» avse att åtminstone en gång få även de arbetande tyskar, vilka inte ha någon närmare förbindelse med sporten, ut på idrottsplatserna för att utföra de allra mest elementära grundrörelserna. »Pingstdagarna» slutligen avse — utgående från önskan att bjuda människan en »idrottens vårfest» i stället för de f. n. inte genomförbara sön- och helgdagsutflykterna — att återuppliva »folkfestens» urgamla, från medeltiden, ja från den tidigaste germanska tiden härrörande traditioner. Även om stora idrotts -evenemang av vanligt slag äga rum i städerna, så ligger »pingstdagarnas» tyngdpunkt dock i huvudsak på det glada kringtumlandet och lekarna i de små orterna och ute på landet. Därvid ha riksförbundets funktionärer alls inte att bekymra sig om »prestationer» utan om en rad folkliga lekar och spel, i möjligaste mån anpassade efter den ifrågavarande traktens karaktäristiska seder och bruk, i vilka *alla* kunna deltaga, och vilka äga rum inom en äkta vårfests glada och festliga ram. *Heinrich Satter*

ist jedes gute und recht gebaute Holzhaus. Es fügt sich der unberührten Landschaft harmonisch ein. Es ist gesund, gut in der Wärmehaltung, trocken und von natürlicher Schönheit. Zuverlässiges handwerkliches Können und große Erfahrung sind Voraussetzung für den guten Holzhausbau. Dafür bietet die Gewähr:

RICHARD MEKELNBURG HOLZBAU

LEIPZIG N 21, ZSCHORTAUER STRASSE 57/59

TEL. 55385, 57385 · TELEGR.-ADR. HOLZBAU LEIPZIG

RM HOLZ BAU

NATIONALSOZIALISTISCHER MUSTERBETRIEB

Das schöne Thomas-Porzellan

Porzellanfabrik F. Thomas

Marktredwitz / Bayerische Ostmark

Inhaber: Rosenthal-Porzellan A.G.

Thomas Thomas Bavaria

RECORD

GESCHMIEDET · UNVERWÜSTLICH · STAUBDICHT

·PAUL FERD. PEDDINGHAUS·

GEVELSBERG / WESTF.

Kreditanstalt der Deutschen

Sitz Reichenberg — Prag

KdD

93 Niederlassungen in den Reichsgauen Sudetenland, Bayer. Ostmark, Ober- und Niederdonau, Oberschlesien und Protektorat Böhmen und Mähren

Sorgsame Pflege aller Bankgeschäfte

Beratung in Devisen- und Außenhandelsfragen

Hugo Lenssen, Zeitz

LACKWERKE *Gegründet 1878*

empfehlen ihre Spezialerzeugnisse in Lacken und Lackfarben für alle Industrien

OSWALD KUNSCH, Inh. Ernst Kunsch

Maschinenfabrik · Elektro- und Siemens-Martin-Stahlwerke

RASBERG-ZEITZ

Würfelzucker-Anlagen · Trockenschnitzelpressen

Nährmittelfabrik und Gewürzmühlen **Franz Matějka Königstädtel**

Gesetzlich geschützt

›KVETA‹

Backpulver und Pfefferkuchenpulver	Gepackte Gewürze, ganze u. gemahlene	8 Arten von Puddingpulver
Vanillinzucker	Jehličky Danušky	Brausepulver
Kakao Tee	Citra	Obsteinsiedungs-pulver
Pulver zur Färbung des Teiges	Krempulver	Pulver zur Zubereitung d. Teiges

»ROHA«

Filmdruckerei und Taschentüchererzeugung

Inh. Paul R. Walter

HARTA-Sudetengau

⊙ TEPPICHE ⊙ LÄUFERSTOFFE ⊙ BELAGSTOFFE ⊙ MATTEN ⊙

QUANTMEYER & EICKE

Das Haus für Behaglichkeit im Heim

BERLIN W 8 / KRONENSTRASSE 61-63 / AN DER FRIEDRICHSTRASSE

GEGRÜNDET 1886 FERNRUF 11 69 91

⊙ GARDINEN ⊙ DEKORATIONSSTOFFE ⊙ MÖBELSTOFFE ⊙

CARLO · ERBA
MILANO
CREARE IL MEDICAMENTO NUOVO E DIFFONDERLO PER IL MONDO
LA PIU POTENTE ORGANIZZAZIONE INDUSTRIALE
CHIMICO FARMACEUTICA D' ITALIA
UNA DELLE MAGGIORI D'EUROPA

NEURETTENDORFER SEIDENWEBEREI
Morawek & Co., K.G.
NEU-RETTENDORF
Kreis Trautenau

ERZEUGUNG VON

Kleider-, Wäsche-, Futter- und Steppdeckenstoffen

AUS SEIDE, KUNSTSEIDE
UND ZELLWOLLE

Terrot
Terrot
Terrot

Hochleistungs-
Rundstrickmaschinen
Interlockmaschinen
Rundwirkmaschinen
für Strick- und Wirkwaren aller Art

C. TERROT SÖHNE
STUTTGART-BAD CANNSTATT (WÜRTT.)

FAG
KUGELLAGER
ROLLENLAGER
KUGELFISCHER
SCHWEINFURT · GEGRÜNDET 1883

Straßen und Bauten Adolf Hitlers

Ganzleinenband im Quartformat mit 116 dreifarbigen Tonzeichnungen von Georg Fritz, Berlin. Mit einem Geleitwort des Generalinspektors für das Deutsche Straßenwesen Dr.-Ing. Fritz Todt. Dreisprachig RM 12.50
Die in dreifarbigem Offsetdruck wiedergegebenen Darstellungen — Sinnbilder der Zeit — beschäftigen sich mit typischen Beispielen unserer heutigen Baugesinnung und arbeiten ihre markantesten Züge heraus. Der Generalinspektor für das deutsche Straßenwesen weist im Geleitwort auf die überall angestrebte Verbindung von Kunst und Technik, von Bauwerk und Natur hin.

Verlag der Deutschen Arbeitsfront · Berlin

Otto Uhrbach, Zeitz *BATTERIEFABRIK*
Batterien und Elemente jeder Art

Hotels und Gaststätten in Wien

Hotels	Gaststätten
Tegetthoff P. Wolfbauer, I., Johannesgasse 23. Vornehmes Familienhaus, direkt im Stadtzentrum. Zimmer von RM. 4.— aufwärts	**Bodega** I., Schubertring 4. MUSIK UND TANZ
Windsor VI., Mariahilferstraße 15, Tel. B 27-5-55 Serie. Feinbürgerliches Familienhaus mit jedem neuzeitlichen Komfort bei zeitgemäßen Preisen	**Griechenbeisl** Älteste Gaststätte Wiens. Ausschank des berühmten Pilsner Urquells

Stuttgart Stadt der Auslandsdeutschen

Reichsbahn-Hotel
im Hauptbahnhof

HANS WIENCKEN

Kød- og Paalægsforretning
Hjørnet af Ryesgade
og Kastetvej

AALBORG Telefon 56-60

Interlock- und Feinstricktrikotagen
in moderner, erstklassiger Ausführung
für Damen, Herren und Kinder
Hengella

HENGEL & CO., Trikotfabrik, AALEN/WÜRTT.

Hotel Chemnitzer Hof

CHEMNITZ

Größtes und schönstes Hotel am Platze
200 Betten / 60 Bäder
Hotelrestaurant / Bierrestaurant
Konzertkaffee / Tanzbar
Grinzing

Unter gleicher Leitung:

Sporthotel

OBERWIESENTHAL/ERZGEB.

Kurort und Wintersportplatz
Sommer und Winter geöffnet

HUECK & BÜREN

ALUMINIUMFOLIEN-WALZWERK
LÜDENSCHEID i. WESTF.
ALUFOLIEN

Gebrüder Welger, Wolfenbüttel

Landmaschinenfabrik

Strohpressen, Strohbinder, Ballenpressen, luftbereifte Acker- und Bauernwagen

Komplette Schuleinrichtungen

für alle Zwecke!
Deutsches Spitzenfabrikat
Modern — hygienisch, zweckmäßig und zuverlässig im Gebrauch in stets bester Qualität!

Verlangen Sie unverbindliche Offerte von
MÖBELFABRIK
ABT. SCHULMÖBEL

Fritz Seitz OHG., **Würzburg** Eppstraße 10/12 (Deutsches Reich)

AUS DEM INHALT:

	Seite
Alfred Block: Schule im faschistischen Geiste. Unterredung mit dem italienischen Unterrichtsminister, Exc. G. Bottai	2
Dr. *Mladen Lorkovič:* Das Werden der kroatischen Nation	17
Wladislaw Neresoff: Treue um Treue	22
Dr. *Karl Scharping:* Tromsö—Tripolis—Athen	24
Hanns Arens: Felix Timmermans, der flämische Dichter der Lebensfreude	28
Ad. M. Hak: Land, dem Meere abgerungen	30
Thea von Puttkamer: Finnland in seiner Stellung als Vorposten in der Verteidigung europäischer Kultur	33
Marguerite Duvinage: Soziale Einrichtungen und Freizeitgestaltung in der schwedischen Industrie	34
Kriegsberichter *Hans Huffzky:* Rollbahnen — die Todespfeile für die Sowjetunion	37
Dr. *Ursula Haver:* Goethes „Faust" reist zu deutschen Soldaten. Frontgastspiele der Soldatenbühne Pleß	38
Gerhard Wiedemeyer: Tapfere Deutsche von jenseits der Grenzen	40
Lucie Lemm: Modische Mitteilungen aus Wien	44
Kongreßteil:	
Dr. *J. Schwanke:* Das Bulgarisch-Deutsche Akademikertreffen des Auslandsamtes der Dozentenschaft in Leipzig	50
Heinrich Satter: Internationale Sportgemeinschaft — ein Teil der europäischen Neuordnung	53

In copertina: Corpo di genieri durante l'avanzata in Oriente • Címlapunkhoz: Utászok menetelnek keleten • Bij ons titelblad: Pionieren op den voormarsch in het oosten • Voir notre illustration sur la couverture: Sapeurs progressant à l'est • K našej titulnej stránke: Pionieri pri postupe na Východe • K naslovnoj strani: Naši pioniri napreduju na Istoku • Til vor Forside: Pionerer paa Fremmarch i østen • Till bilden på omslaget: Pioniärer på frammarsch i öster • Our title-page: Pioneers' Advance in the East • Véase nuestra portada: Zapadores en el avance en el oriente • Coperta noastra: Pionierii la ofensiva din Răsărit • K našemu titulnímu listu: Zákopníci při postupu na východě

In prima pagina: Carri armati seguono il nugolo argenteo di polvere lasciato dai pesanti veicoli (vedasi la nostra corrispondenza «Le piste rotabili, dardi fatali per l'Unione Sovietica», a pag. 37) • A belső címhez: Páncélosok vonulnak az ezüstös porfelhő irányában (cikkünkhöz a 37. lapon „Görgalyák — a szovjetköztársaság halálos nyilai") • Bij den binnentitel: Pantsers rijden achter de zilveren stofwolk aan (bij ons PK.-verslag „Rolbanen — de doodelijke pijlen voor de Sovjetunie" op blz. 37) • Voir notre illustration à la première page et notre reportage: «Pistes blindées — traits lancés au cœur de l'Union soviétique», page 37): Tanks derrière l'étendard de poussière couleur d'argent • K vnútornému titulu: Pancierove vozy idú za striebornou prachovou zástavou (k správe PK. „Bežiaci kohúti — smrtiaci šíp pre Rusko" na str. 37) • K naslovnoj strani: Borna kola idu za srebrnim praćnim barjakom (k našem PK. izvještaju „Tutnjeće željeznice — smrtne strije le za Sovjetsku Uniju" na str. 37) • Inde i Bladet: Panservogne kører frem efter den sølvgraa Støvski (til vor PK.-Beretning »Rullebanerne — Dødspilene for Sovjetunionen« paa S. 37) • Till bilden på sid. 2: Pansarkolonner följa de silvergrå dammolnen (till vår PK.-berättelse »Rullbanorna — dödspilar för Sovjet-Unionen» på S. 37) • Insidetitle: Tanks follow the silvery trail of dust (see PK. Report "Runways — Fatal Arrows for the Soviet Union" on p. 37) • Véase nuestra ilustración en la primera página y nuestro reportaje: Tanques persiguen la nube de polvo que en su fuga levanta el enemigo («Pistas para tanques como flechas de muerte contra la Unión soviética», pag. 37) • Coperta interioară: Tancurile înaintează în urma norului argintiu de praf (vezi reportajul nostru depe front din pagina 37) • K titulu: Pancéře jedou za stříbrným oblakem prachu (k naší zprávě Nástupní, cesty, šípy smerti pro Sovětský svaz)

DIE FOTOGRAFEN DIESES HEFTES:

Manthey-PK.
E. Grimm-PK.
Archiv Block
Dr. Aurel Schwabik, Rom
Foto Christiansen, Mailand
Ludwig Lang, Adjutantur Dr. Ley
Presse Hoffmann
Associated Press
Weltbild
Bulgarien-Archiv „Freude und Arbeit"
Eva Gathen
Scherl-Bilderdienst
Ad. M. Hak, Amsterdam
Archiv Marguerite Duvinage, Stockholm
Kitty Hoffmann, Wien
Hans Dittrich & Co., Wien
Gudenberg, Wien
Relang-Wehr
Dr. J. Schwanke
Sportfoto Schirner
Presse-Bild-Zentrale
PK.-Möbius PBZ
PK.-Melichar-Presse Hoffmann

UNSERE VERTRETUNGEN

I nostri rappresentanti • Nos représentants • Our agents

BELGIEN: Verlag der Deutschen Arbeitsfront Brüssel S.A., 77—79 Boulevard Adolphe Max Laan 77—79, Brüssel; Bankkonten: Banque de Bruxelles S.A., Brüssel. Kredietbank voor Handel en Nijverheid, Brüssel

PROTEKTORAT BÖHMEN UND MÄHREN: Verlag der Deutschen Arbeitsfront G.m.b.H., Prag, Wenzelsplatz 23, Prag II, T. 31027; Bankkonten: Verlag der Deutschen Arbeitsfront, Kreditanstalt der Deutschen, Prag

DÄNEMARK: F. K. Hecht, Forlagsboghandel, Frederiksberggade 5, Kopenhagen K. Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront, GmbH., Berlin, den Danske Landmandsbank Hypothek- og Vekselbank Aktieselskab, Kopenhagen

FRANKREICH: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Niederlassung Paris, 41 Bd. des Capucines, Paris. Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Vertriebsstelle Paris Crédit Lyonnais S.A. Paris

ITALIEN: S.A. Casa Editrice del DAF., Via Panama 114, Roma, Tel. 865133; Bankkonto: Banca Nazionale del Lavoro, Via Friuli, Roma, Conto No. 8125 (Rivista)

NIEDERLANDE: Verlag der Deutschen Arbeitsfront N. V., Amsterdam C, Kalverstraat 116—118. Tel. Amsterdam 47820. Bankkonten: Handel-Maatschappij H. Albert de Bary & Co., N. V., Amsterdam C; Handels-Trust-West, N. V., Amsterdam

RUMÄNIEN: Representanta Generală Pentru România: Victor E. Mitchievici, Caimatei 16, București; Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin. Banca Românească S.A. București I

SLOWAKEI: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Štefanikgasse 5, Preßburg. Tel. 45-21; Bankkonten: Buch- und Zeitschriftenvertrieb der Deutschen Gewerkschaft Preßburg, Kreditgenossenschaft der Deutschen, Preßburg; Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Böhmische Union-Bank, Preßburg

SPANIEN: Repräsentant für Spanien: Wolf Wilhelm Stielow, Madrid, Elorza y Cia, Alcalá 47, Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Banco Aleman Transatlántico, Sevilla

UNGARN: Magyarországi Kiadóhivatala: G. J. Böhm, Foti-ut 41B, I, 1., Budapest VI. Tel. 13-44-61, Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin. Magyar Általános-Hitelbank, Budapest K

UNSERE BANKVERBINDUNGEN

Le nostre relazioni bancarie • Nos relations bancaires • Our bankers

BULGARIEN ..... Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Kreditbank Sofia

DEUTSCHLAND.. Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH. Berlin, Bank der Deutschen Arbeit, Berlin C 2

GENERALGOUVERNEMENT Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Allgem. Bankverein, Warschau

GRIECHENLAND. Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Banque Populaire S.A., Athen

KROATIEN ..... Erste Kroatische Sparkasse (Prva Hrvatska Stedionica), Zagreb/Agram

NORWEGEN ..... Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Christiania Bank og Kredit-Kasse, Oprettet 1848, Oslo

PORTUGAL ..... Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Banco Lisboa & Acores, Lissabon

SCHWEDEN ..... Stockholms Enskilda Bank, Stockholm

SCHWEIZ ..... Zeitschriftenvertrieb „Freude und Arbeit", Schweizerischer Bankverein, Zürich

Die Zeitschrift „Freude und Arbeit" erscheint monatlich in folgenden Ausgaben:

Ii deutsch-italienisch-ungarisch mit italienischem Titel
Iu deutsch-italienisch-ungarisch mit ungarischem Titel
IIf deutsch-niederländisch-französisch mit französischem Titel
IIn deutsch-niederländisch-französisch mit niederländischem Titel
III deutsch-slowakisch-kroatisch mit slowakischem Titel
IV deutsch-dänisch-schwedisch mit dänischem Titel
V deutsch-englisch-spanisch mit deutschem Titel
VI deutsch-rumänisch-tschechisch mit deutschem Titel

BEZUGSPREIS

Ausland: Einzelheft RM. 1,15, Jahresabonnement RM. 13,50 • Inland (einschließlich Generalgouvernement, Niederlande sowie Protektorat Böhmen und Mähren): Einzelheft RM. 1,50, Jahresabonnement RM. 18,—; zuzüglich Versandspesen im In- und Auslande

Herausgegeben vom „Zentralamt für Internationale Sozialgestaltung", Berlin

Verantwortlich für den Inhalt: Hauptschriftleiter Walter Kiehl, Berlin W 15, Kurfürstendamm 196a. Ruf 928001

Verlag der Deutschen Arbeitsfront G. m. b. H., Berlin C 2, Wallstraße 58 (Geschäftsfg. Dipl.-Kfm. H. Brüggen). Ruf 675085

Anzeigenverwaltung: Verlag der Deutschen Arbeitsfront G. m. b. H., Berlin C 2, Märkischer Platz 1, Ruf 670011

Anzeigenleiter: Kurt Otto Arndt, Berlin-Hessenwinkel • Berechnung der Anzeigen nach Preisliste 11

Druck der Weltsprachendruckerei August Pries G. m. b. H. in Leipzig C 1, Brüderstraße 32, Ruf 70001

FRIEDRICH TAUSCHER, STRUMPFFABRIK, OBERLUNGWITZ I. SA.